

CENA 250 DINARA

ŽENA ČIJE IME ZNAČI SMRT

Derek Finegan

ŽENA ČIJE IME ZNAČI SMRT!

SERIJA
Borilačke veštine

NINĎA

Naslov romana:
ŽENA ČIJE IME ZNAČI
SMRT

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektor:
Branka Čojbašić

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1987. DEN PRESS

NINĎA BROJ 45 — FEBRUAR 1987. GOD. — Cena 250 din.
Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tiho-
mira Matijevića 4. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredniš-
tvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Izdavački savet: Anđel-
ka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jere-
mić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović,
Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ruži-
ca Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana
Mijatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milano-
vcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu:
60811-620-16-257310-03292. Štampa: Litopapir — Čačak.

Derek Finegan

ŽENA ČIJE IME ZNAČI SMRT

Kada je dan lep, to je jedno od najlepših mesta u San Francisku, mesto odakle se pruža najbolji pogled na površinu zaliva i vitki luk mosta Golden Gate koji kao gazela preskače tesnac Zlatna vrata. Graditelji su, naravno, brzo uočili tu činenicu i sve zgrade u tom delu grada okrenute su licem Zalivu, pružajući savršen pogled na njega svima koji su u stanju da sebi priušte to zadovoljstvo.

Na tim zgradama čak su i liftovi služili kao vidikovci. Postavljeni na spoljnim zidovima, načinjeni od stakla i plastike, kretali su se mnogo sporije nego ostali liftovi u gradu kako bi svojim putnicima što bolje otkrili lepote San Franciska.

Jedan takav lift upravo je gmizao prema vrhu velike zgrade od četrdesetak spratova u neposrednoj blizini Parka Golden Gate. Poluprazan. Ovo oblačno jesenje prepodne sa maglom koja se leno vukla unao-kolo mešajući se sa izduvnim gasovima automobila u smesu nimalo prijatnu za pluća stanovnika nije bio jedan od onih zlatnih trenutaka koje turističke agencije prepuštaju posetiocima San Franciska.

Dva čoveka, nemarno oslonjena na zid koji je potpuno prazan, restoran na vrhu zgrade odvajao od praznine pod njihovim nogama, pažljivo su posmatrala uspinjanje providne gondole lifta.

— Da, to je Vinslou — klimnu glavom jedan od njih, ukla-

njajući dugu plavu kosu koju mu je vlažni vetar bacao u oči. — Sad ga i ja sasvim dobro vidim.

— Nemaš poverenja u moje oči, Pite? — blago se našali drugi. Međutim, njegovo usko, preplanulo lice markantnih crta, ostalo je ozbiljno, a u ta mnoplavim očima na momente je sebao čelični plamen, pokazujući da njihov vlasnik ume da savlada svaku prepreku ko ja se pred njega postavi.

— Oči? — grubo lice plavokosog razvuče se u simpatičan osmeh. — Ti nemaš oči, Les, nego proklete teleskope!

— Stvar vežbe. Već me nervira koliko je ovaj lift spor!

— Gle, gle, ti umeš da budeš i nestrpljiv. Ne brini, Vinslou će stići sa svojom pričom, a posle toga...

Ućutao je kada ga je drugi čovek, onaj koga je nazvao imenom Les, snažno šćepao za rame.

— Šta se dogodilo, do đavola?

— Ona dvojica koja su ušla na tridesetom spratu.. Njihova lica izgledaju mi sumnjivo, Pite!

— Lica? Čoveče, ja jedva vidim i njihova... boga mu!

Crnokosi Les već je trčao prema mestu gde će se kabina za

ustaviti kada dopre do vrha zgrade. Sa psovkom na usnama Pit potrča za njim.

— Ne budi lud! — dreknu kad shvati nameru svog prijatelja. — Te šine su vlažne od magle... a do ulice je prokletost daleko!

Vešto se prebacivši preko ograde, Les se već pridržavao rukama za jednu od šina po kojoj je lift klizio uz zgradu i niz nju. Oslanjajući se vrhovima prstiju u mekoj obući o neravni beton, on se spuštao naniže, prema gondoli od koje ga je razdvajalo još punih osam spratova.

Stisnuvši zube, Pit je zabrinuto motrio njegovo kretanje nesvesno stiskajući prstima ogradu.

Dole, u liftu, jedan od dvojice novopridošlih pokretom ruke u kojoj se tupo presijavao pištolj velikog kalibra, natera u ugao petoro ljudi. Niko od njih nije ni pokušao da pruži otpor, a debela žena u kišnom mantilu drhtavom rukom je pružala novčanik čoveku niskog rasta i nesrazmerno širokih ramena, sa čijeg su tamno putog lica nervozno svetlucale hladne oči.

— Ne treba mi tvoja lova! — reče on promuklim glasom.

— Okreni se ka zidu i ćuti, prokleta bila!

Ćetvoro ljudi poslušalo ga je bez oklevanja. Jedino stari Japanac u iznošenoj evropskoj odeći nije žurio. Ispod potpuno sedih obrva napadaća ošinu pogled.

— Okreni se, matori! Ili ti je možda dosadilo da živiš?

Za to vreme drugi ćovek sa pištoljem u ruci motrio je na jedinog preostalog putnika u liftu. Na tankim usnama lebedeo mu je cinićan osmeh.

— Digni ruke visoko, Vinslou — reće tiho, pretećim glasom. — Još još! Misliš da ne znam da pod tom jaknom nosiš pištolj, a?

Visok ćovek okruglog, rumenog lica i dugih mongolskih brkova tresao se od straha. U očima mu se videlo da mu otpor i ne pada na pamet.

— Je li sve u redu? — upita preko ramena drugi napadać. Držeći petoro ljudi dalje na nišanu, lagano se pomerao unazad, sve dok leđima nije dotakao leđa svog partnera.

— U redu je. Zašto ne bi bilo? Niko nas neće uznemiravati do vrha, a dotle ćemo završiti sa našim prijateljem.

— Ljudi — reće Vinslou pri gušenim glasom — ovo mora da je neka greška! Ja nisam...

— Zaveži, Vinslou! S kim treba da se sastaneš gore na vrhu?

— Ćasna reć, ja...

Kratak, brutalan udarac vrhom cevi u donji deo lica. Glasno kriknuvši, Vinslou se previo u pasu da bi na pod lifta ispljunuo krvavu masu u kojoj su beleli polomljeni zubi.

— Dakle?

— Neee! — zacvile ćovek. — To je greška, kaćem vam. Nisam...

Ovoga puta udarac je bio zadat vrhom cipele, ali ništa manje brutalno. Pogodan među noge, Vinslou zaurla i sroza se na pod, stećući rukama povređeno mesto.

— Govori, Vinslou! — reće mirno mućitelj podićući svoje oruće. — Ili možda voliš da ti opalim metak u stomak? Od toga se užasno dugo umire, Vinslou...

Ćovek na podu nešto proste nja kroz okrvavljene usne.

— Šta si rekao?

— Eldridć... Leslie Eldridć... on je...

— To je ćovek koji te ćeka gore; Vinslou? On ćeli da dozna ko je Kirka, zar ne?

— Da... da... ali ja mu ne bih rekao... ja...

— Ne, laći, Vinslou. Tvoj telefonski razgovor sa njim je

snimljen. Trebalo je da dobi ješ pet hiljada dolara za tu informaciju, je li tako?

Uvijajući se po podu, Vinslou se postepeno odmicao od napadača, sve dok mu leđa na peta u luk nisu dotakla čeličnu rešetku donjeg dela gondole koja se i dalje ravnodušno uspinjala uz zgradu.

— Samo što ti u svakom slučaju ne bi zaslužio tu lovu, Vinslou — cerio se čovek sa pištoljem u ruci. — Jer ti ne znaš ko je Kirka... Je li tako?

— Ne... ne znam... Hteo sam samo lovu, do đavola!

— Tačno, a to znači da bi prodao Kirku da si mogao. A ti znaš kakva je kazna za to.

Hvatajući se rukama za rešetku, Vinslou se lagano uspravljao. Okrvavljena usta i oči razrogačene od straha načnile su od njegovog okruglog lica starašnu masku.

Smešeći se, čovek pred njim podiže pištolj i ispali jedan hitac.

Pogođen tačno u čelo, Vinslou snažno lupi temenom u staklo iza sebe, a onda grč mrtvih prstiju na rešetki popusti i njegovo telo se sroza na pod. Niz staklo se lagano cedila smesa krvi i mozga, raznetog hicem iz neposredne blizine.

— Ne mrdaj! — prosikta drugi čovek u istom trenutku, jer su, zaplašeni pucnjem, ostali u liftu počeli da se komešaju. Zbijeni kao ovce u svom uglu, oni se naglo ućutaše.

Gondola se iznenada zatrese. Dvojica ubica se zgledaše.

— Šta je to, do đavola? — nesigurno upita onaj koji je pucao u Vinsloua. — Kao da je neko skočio... na krov?

— Ti si lud! To je nemoguće!

Vrteći glavom, čovek se ble do osmehnu, a onda zakorači prema mrtvom telu i naže se da ispod jakne izvuče njegovo oružje.

Uz snažan tresak krov gondole, načinjen od tankog čeličnog lima, iznenada se otvori, propuštajući u njenu unutrašnjost visoko, vitko telo čoveka koje se kao vreteno provuklo kroz otvor neravnih ivica, tačno nad glavom čoveka koji je motrio na petorku u uglu.

Dve noge se kao klešta sklopiše oko njegovog vrata, vukći ga težinom čitavog tela prema podu. Dočekavši se na ruke, Leslie načini kratak kružni pokret kolenima koji za gotovo čitav palac pomeri kičmeni stub ubice sa njegovog mesta.

U času kada su rašireni dla novi dotakli pod, on se akroba

tskim skokom prebaci i ponovo dočeka na noge, na svega dve ili tri stope od drugog ubice. Ovaj se okrenuo delić se kunde prekasno, iako mu je pištolj bio u ruci.

Snažan udarac vrhom cipele izbaci oružje koje je tek počelo da se diže. Čovek kriknu od straha i gneva, odskočivši unazad. Noge mu se okliznuše u lokvi krvi oko Vinslouove glave i on se nespreno sruči preko mrtvaca, tvrdoglavo pokušavajući da se dočepa sopstvenog oružja iz futrole pod pazuhom.

Stojeći pred njim, Leslie je suženim očima vrebao svaki pokret.

— Hajde! — reče tiho. — Samo pokušaj!

Prsti mokri od znoja sklopiše se oko drške pištolja. Izvlačeći ga i zapinjući jednim istim glatkim, uvežbanim pokretom, ubica trijumfalno zaurla, svestan da ga ništa više ne može sprečiti da ispali novi smrtonosni hitac.

Neshvatljivom brzinom novi udarac pogodi ruku sa oružjem. Odbačena naviše, cev ispali me tak u limeni krov gondole koji tupo odjeknu.

— Zašto si ubio Vinsloua.

Besno urlajući, čovek se s po da kao divlja zver baci prema

njegovim nogama. Samo što njih više nije bilo na tom mestu.

Udarac kao grom pogodi napadača u lice i on se ponovo otkotrlja nazad, do tela svoje žrtve.

— Nemamo mnogo vremena — mirno reče Leslie. — Hoćeš li govoriti, ili ne?

Zanoseći se, čovek se, kao i Vinslou maločas, podizao držeći se rukama za šipke.

— Ne, proklet bio! — proce di. — Nikada!

Jedan skok, tako brz da je čovek shvatio kako se nešto dogodilo tek kada su ga dve čelične šake obuhvatile oko grla. Podižući ga bez napora, Leslie snažno tresnu leđima protivnika o staklo i ono pršte.

Strah od padanja urođen je ljudskoj rasi. Osetivši prazninu iza svojih leđa, čovek otvori usta na krik koji je morao da pokaže koliki je njegov užas.

— Ko je Kirka? — reče Leslie tiho. — Ona te je poslala da središ Vinsloua, je li tako?

— Da... da... da! Pusti me, govoriću, govoriću!

Stisak ruku na trenutak obavila, ali...

U zgradi udaljenoj gotovo stotinu jardi, čovek sa snajperskom puškom nađe svoj cilj iza krstića nišanske sprave i

blago pritisnu obarač. Nije ni pogledao šta se posle toga dogodilo; uveren u siguran pogodak, hitrim i preciznim pokretima počeo je da rastavlja svoju pušku i pakuje je u specijalno načinjen kofer.

Odbacivši u prazninu pod sobom mrtvo telo iz svojih ruku, Leslie pogledom potraži mesto sa kojeg je bio ispaljen hitac, već unapred svestan da neće uhvatiti strelca ni ako pogodi sa kojeg je od hiljadu prozora on ciljao.

U tom času lift završi svoje sporo putovanje do vrha zgrade i zaustavi se uz lagani potres. Vrata se bešumno otvoriše.

Ne gledajući oko sebe, Leslie izađe. U uglu, četvero ljudi i dalje je stajalo buljeći u zid, ne usuđujući se da se okrenu.

Stari Japanac gledao je za vitkom figurom sve dok se nije izgubila iz njegovog vidnog polja. U mutnim očima video se strah...

— Ninda — šaputale su naborane usne. — Ninda...

*
* *

Devojka duge crne kose i ljupkog lica zavalila se u naslonja

ču, skrećući pogled sa zelenkastog ekrana kompjutera.

— Ja sam i mogla da se prevarim — reče tiho — ali ova sprava ovde ne greši. To je Profesor.

Plavokosi Pit oprezno odloži konzervu sa pivom, kao da se boji da će je razbiti.

— Hajde, mala — reče ljubazno — ta tvoja mašina je popila previše elektrona ili šta već kompjuteri rade u slobodno vreme. Svi znaju da je Profesor mrtav.

Malo kose oči devojke zablistale od pritajenog smeha.

— Ja nisam rekla da on nije mrtav, Pite. Sve ovo što je prošlo kroz mašinu pokazuje da banda radi na potpuno isti način kao da joj je Profesor i dalje na čelu. Može imati sposobnog naslednika, zar ne?

— Kirku?

— Da, recimo baš tu tajanstvenu Kirku o kojoj niko ništa ne zna.

Odmahnuvši glavom, Pit isprazni konzervu sa pivom, gužvajući tanki lim među prstima kao da je od hartije.

— Ja ipak imam više poverenja u kompjuter koji ovaj momak tamo nosi između ušiju — pokaza Pit glavom prema čoveku koji je, okrenut leđima, sedeo potpuno nepokre-

tan na gruboj asuri postavljenoj tako da pruža pogled na okean kroz širom otvorena vrata male vile visoko na obali. — On tvrdi da ni Vinslou nije znao ništa o Kirki i da je ubijen samo kao primer drugim informatorima kojima bi moglo pasti na pamet da je izdaju.

— Sve to nam nimalo neće pomoći, Pite. Tragovi su vrlo efikasno blokirani u svim pravcima. To nam se zaista retko dešava, zar ne?

— Ne brini. Leslie će već naći rešenje — odvratila je Pit ubeđeno, načinjući novu konzervu sa pivom.

Neko vreme oboje su ćutali, zamišljeni, zureći u naga leđa čoveka ispred sebe. On je sedeo potpuno nepokretan, kao statua, u dubokom transu koji omogućava potpunu koncentraciju na problem kojim se njegov mozak u određenom trenutku bavi.

U podnožju stena na kojoj se dizala vila talasi su u pravilnom ritmu dodirivali pesak, pomerajući ga uz tiho šuštanje napred i nazad pod zracima sunca koje je stidljivo provirivalo između retkih oblaka.

Sa tim šumom naglo se pomeša dubok uzdah iz pluća onoga koji je sebi uzeo ime Le

sli Eldridž. Nekoliko puta je duboko udahnuo, šireći grudni koš, a onda gipkim pokretom skočio na noge i okrenuo se svojim prijateljima.

— Gle! — reče. — Lica su vam sumorna. Mora da ste došli do zaključka da nikada nećemo uhvatiti Kirku. Sumiko?

Devojka se osmehnu, zabacujući kosu sa lica. Njene oči milovale su mišićavo telo muškarca. Ljubav, ljubav, ljubav, govore su, ne skrivajući šta osećaju...

— To je Pit rekao, a ne ja, Les. Popio je osam konzervi piva, ali ga to nije izlečilo od malodušnosti.

— A šta kaže tvoj kompjuter?

— Nešto neobično. Bojim se da ti se neće dopasti.

— Pusti me da pogodim — suvo se osmehnu visoki crnokosi muškarac. Njegovi udovi izvodili su splet uvežbanih pokreta čiji je cilj bio da im posle dugog transa povrati uobičajenu gipkost i hitrinu. — Profesor, je li tako?

— Ha! — javila se Pit iz svog ugla. — Šta sam ti rekao, mala? Tom čoveku nikakva mašinerija nije potrebna da otkrije ono što želi!

— Da — klimnu devojka glavom. — Korelacija između sti

la rada Kirke i Profesora je suviše velika da bi mogla biti slučajna.

Lesli skupi obrve.

— Profesor je mrtav, je li tako, Pite?

— Aha. Policija je to na sva zvona objavila pre više od šest meseci!

Sumiko se pritajeno osmehnu.

— Ninđe imaju jednu mudru izreku — poče Lesli zamišljeno.

— Ninđe imaju gomilu mudrih izreka — progundā Pit. — Kladim se da sam i ovu čuo bar pedeset puta!

— Ne veruj da je čovek mrtav sve dok ne vidiš njegovo mrtvo telo — produži Lesli smešeći se. — A čak i tada — budi oprezan! Da li je neko video mrtvo telo Profesora, Sumiko?

— Pregledala sam sve isečke iz štampe koje se odnose na taj događaj i ono što je prikazala televizija, a imamo ga u našoj vidoteci. Identifikacija na licu mesta nije bila moguća, jer je Profesorovo unakaženo telo izvučeno iz zapaljenog automobila. Tek laboratorijski nalazi potvrdili su da je to zaista bio on.

— Laboratorijski nalazi, a? Trebalo bi da se i oni nalaze

negde u kompjuteru gradske policije...

— Da. Ne misliš valjda da...?

— Upravo to misli, mala — upade Pit cereći se zadovoljno i načinjući novu konzervu sa pivom. — I naša draga, vredna policija ume da slaže, zar ne? Možeš li da dođeš do tih podataka?

Devojka se tiho nasmeja, smehom koji je podsećao na treperenje srebrnih zvončića u divljini.

— Ništa lakše. Lesli već zna da sam provalila gotovo sve šifre koje oni koriste u svojim memorijama. Da pogledamo...

Okrenula se svojim uređajima i njeni prsti hitro preleteše po dirkama. Po ekranu poče da teče tekst, razumljiv samo njoj.

Posle nekoliko pokušaja, ona se još jednom tiho nasmeja.

— Evo — reče. — To je to: dosije Elmera Restona, zvanog Profesor. Hoćeš li da presnimim ove podatke, Les? Bojim se da će to potrajati...

— Znam. Idem da se istuširam za to vreme — osmehnu se Lesli. — Pite, ti pogledaj ima li čega novog u vestima; imam predosećanje da će Kirka uskoro načiniti neku novu egzibiciju.

Desetak minuta kasnije, Leslie se vratio u dnevnu sobu, ogrnut samo umetnički izrađenim japanskim kimonom od teške, sirove svile. Jedan pogled na Pitovo mračno lice bio mu je dovoljan da potvrdi kako se njegovo predosećanje ostvarilo.

— Gde i šta? — upita kratko spuštajući se u fotelju ispred Pita. — Ima li mrtvih?

— Banka u Ouklendu — uzdahnu ovaj. — Umakli su sa plenom, kao i obično, i policija im je izgubila trag. A što se tiče mrtvih... pucali su u ljude koji su se zatekli u banci. Kada je sve već bilo gotovo, Les!

— Koliko? — upita Leslie ledenog lica.

— Četvoro mrtvih, sedmoro teško ranjenih. Dvoje ili troje verovatno se neće izvući...

— Isti sistem?

— Isti. Policijske patrole rasule su se po drugim delovima grada sledeći pozive zbog problema koji su tamo izbili. Kada je alarmni uređaj u policiji zazvonio, slobodna su bila samo jedna kola. Nisu prešla ni sto jardi, a u njih se za leteo kamion čiji je vozač u gužvi pobegao. Poznat scenario, zar ne?

— Potpuno. Kirka zna šta radi. I veoma je inteligentna.

— Ili Profesor — dobaci Sumiko koja je do tada ćutala.

— Ili Profesor — složi se Leslie. — Da čujemo, šta si otkrila u dosijeu?

— Kao što znate, Elmer Reston odista je bio profesor u Berkliju, a svoju đavolsku inteligenciju iskoristio je da se proslavi kao najbolji zločinački um svih vremena. Njegove operacije uvek su bile planirane sa pravom naučničkom preciznošću, a imao je i dar da nađe prave ljude za svaki pojedini posao koji je izveo. Policiji je bilo potrebno više od tri godine da mu se približi, jer im je posao otežavalo to što on ni na koji način nije pokazivao da poseduje milione dolara koje su donosili njegovi poslovi. Živeo je u skromnom stanu u Berkliju, redovno držao svoja predavanja, izbegavao alkohol i žene, zbog čega su mnogi mislili i da je homoseksualac.

— Dobro, to uglavnom znamo — reče Leslie. — Bilo ga je teško uhvatiti baš zato što nije bio tipičan kriminalac... Šta kažu laboratorijski nalazi?

— Vrlo malo, u stvari. Po onome što sam pronašla u memoriji policijskog kompjutera,

to bi moglo biti telo bilo kojeg muškarca Restonovih godina i građe. Bilo je veoma hrabro od policije što su ga proglasili za mrtvog, znaš.

— Koliko se sećam, to je prilično dugo trajalo?

— Da, više od mesec dana.

— Ni policija nije bila sigurna — nasmeja se Pit. — Čekali su da vide da li će Profa vaskrsnuti, a kada se to nije dogodilo, objavili su na sva zvona da su ga sredili. Unapređenja su samo pljuštala, je l' da?

— Ti, dakle, misliš da je Profesor još uvek živ, Pite?

— **Bojim** se da jeste — uzdahnu plavokosi. — I ne sviđa mi se što se, pre ili kasnije, moramo i sa njim dohvatiti.

— U redu. A ko je onda Kirka?

— Otkud znam, do đavola? Recimo, žena koja samo izvršava Profine naloge, dok se on drži u pozadini. To zvuči logično?

— Nije bilo nikakve žene u Restonovom životu — podseti Sumiko.

— To kaže policijski dosije! — frknu prezrivo Pit. — Dobro se sećam koliko smo se smejali prošli put dok smo čitali šta policija zna o meni i Lesliju, do đavola!

Lesli? — devojka upitno pogleda drugog čoveka.

— Još uvek nemamo dovoljno elemenata da bismo zaključili da je Profesor sigurno živ. Uostalom, Kirka je proučavanjem njegove taktike mogla stvoriti i sopstvenu bandu, zar ne? U svakom slučaju, ako je Reston i živ, da bismo došli do njega, najpre moramo doznati ko je Kirka. Večerašnja pljačka u Ouklendu dala nam je bar neki trag od kojeg možemo nastaviti posao...

— Trag? — Pit ga začuđeno pogleda. — Niko nije dao precizan opis nijednog od maskiranih ljudi koji su napali banku, Les!

— Tačno, ali možemo naći čoveka čiji je kamion preprečio put policijskim kolima.

— A šta ako je ukraden?

— Onda ćeš doznati ko ga je ukrao, Pite — osmehnu se Lesli.

Grubo Pitovo lice takođe se raširi u osmeh.

— Želiš li to doista da doznaš — upita — ili ti je samo stalo da me ukloniš odavde kako bi vas dvoje zaljubljenih mogli malo da se mazite, a?

*
* *

Maločas, čak i pod lakom

odećom, telo devojke izgledalo je krhko, nalik telu petnaestogodišnje devojčice koja tek treba da postane žena. Sada, potpuno nago, pokazivalo je iznenađujuće bogatstvo i zrelost, stvarajući prijatan kontrast sa vitkim strukom i udovima.

— Ostani tako još malo — reče Lesli prigušenim glasom.

— Želim da te gledam...

— Samo da me gledaš?

— Za sada... Da li si ikada razmišljala da postaneš fotomodel, devojčice? Kladim se da bi veoma brzo dospela i u »Plejboj«.

— Nekoliko puta su mi nudili taj posao — ona uzbuđljivim pokretima pređe prstima ruku po svojim grudima i trbuhu. — Nije mi se dopao...

— Zašto? Ne želiš da se muškarci dive tvom telu?

— Naprotiv. To prija svakoj ženi. Posao fotomodela međutim, manje je prijatan nego što se misli. Hladni studio i pregrevani muškarci, to su obično dve stvari koje idu na nervu svakoj devojci...

Zabacujući kosu unazad, ona sklopljenih očiju počeo da pokreće svoje telo u prastarim figurama koje su više nego kose oči odavale delić japanske krvi koji joj je tekao u žilama. Oboje su ćutali, kao da

osluškiju zvuke instrumenta uz čiju je pratnju devojka igrala svoj nemi ples ljubavi.

— Dođi — šapnu on najzad.

— Sada!

Zbacio je kimono sa sebe i ostao potpuno nag. Snažnim rukama povukao je naviše telo devojke, dopuštajući joj da mu omota noge oko pojasa. U času kada su im se usne dotakle, i njihova tela su se spojila uz prigušen krik Sumiko.

Nekoliko dugih minuta ostali su potpuno nepokretni, dišući sve dublje. Telo devojke počinjalo je novi ples, laganim pokretima kukova kojima je ritam davalo njegovo uzbuđeno disanje.

Kada se konačno opustila u Leslijevim rukama, on je preneo na ležaj i blago se spustio preko tog tako krhkog i tako uzbuđljivog tela. Krikнула je još jednom, zarivajući mu prste u kosu, ali je to bio krik neizmernog uživanja kojim žena prima muškarca kojega voli.

Vodili su ljubav vatreno, kao mladi ljubavnici koji tek otkrivaju telo svog partnera, a onda smireno i nežno, nalik iskusnom bračnom paru koji je ljubavnu igru izveo već stotinu i hiljadu puta.

— Oh, Les — šapnula je devojka na kraju, odvajajući se od usana muškarca — čini mi se da je svaki put sve bolje i bolje... zar zaista nikada nećemo dosaditi jedno drugom?

— Nećemo — osmehnu se on. — Samo naivni veruju da se ljubav može iscrpiti. Ti i ja znamo da ona nema granice sve dok se jedno drugom potpuno dajemo...

— Da... tako je govorila i moja majka. Imala je polovinu japanske krvi, kao što znaš...

— I mene su tome naučili u Japanu. Ninde nisu samo ubice, znaš...

— Znam. Ali...

— Ali?

Nežna koža devojke na trenutak se naježi pod njegovom šakom.

— To je strah, zar ne? — upita on tiho.

— Da. Ali strah za tebe...

— Nemaš razloga da se bojiš za mene, devojčice. Čak ni u Japanu nema ninde koji bi mu se mogao suprotstaviti, da ne govorim o ubicama na Zapadnoj obali koje su prema meni pravi početnici!

— Ipak, banda sa kojom sada želiš da se obračunaš veoma je opasna, Les! Profesor je uveo novine u organizaciji i

pripremi napada koje će oni umeti da iskoriste. Nemamo više posla sa polupismenim pljačkašima i ubicama, već sa pravim profesionalcima!

— To ne menja stvar. Štaviše, učiniće je mnogo zanimljivijom — osmehnu se on, milujući joj kosu. — Znaš, jedina stvarna opasnost za mene je u tome što postoji neprestana mogućnost da ću potceniti protivnike. Sve do sada išlo je gotovo smešno lako, a nindama se to ne dopada...

— Ninda — šapnu devojka. — Kad samo pomislim koliko užasa ta reč donosi svakom Japancu, a sada...

— A sada vodiš ljubav sa jednim nindom, je li? Trebalo bi da bar ti znaš da tamo u Japanu od mene nisu stvorili nadčoveka, već samo čoveka koji je bolje i efikasnije ume da koristi svoje telo i znanja stečena u školi koja vekovima neguje veštinu ubijanja.

— I veštinu ljubavi, čini mi se — zakikota se devojka. — Ne moraš mi to govoriti, Les, jer znam sve. Pitam se samo... nije važno...

— Važno je, devojčice. Sve što se događa između nas veoma je važno.

— Pitam se... da li će ti ikada dosaditi krv i ubijanje, Les?

On je nekoliko trenutaka ćutao, zamišljenog lica.

— Oprosti — reče ona tiho. — Neću te to više nikada pitati...

— Ja ne uživam u ubijanju, ako je to ono čega se plašiš, Sumiko. Uporedi to, recimo, sa čovekom čiji je posao uništava nje zmija u parku u kojem se igraju deca. On ne mora voleti ubijanje, ali je svestan da se otrovnice moraju ukloniti sa tog mesta... i da bi to postigao koristi sve svoje znanje i veštinu.

— Samo što je u ovom parku previše otrovnica, Lesli. I čini se kao da na svaku odsečenu glavu niknu nove dve. Ponekad se upitam neće li organizovani zločin jednog dana konačno zavladati ovom zemljom?

Umesto odgovora, on joj svojim usnama zatvori usta, počinjući novu ljubavnu igru, ovoga puta punu nežnosti.

— Šta je? — trže se ona kad Lesli prkide pokrete svog tela.

— Nisi čula? Telefon zvoní.

— Neka ide do đavola! Nećeš se javiti?

— Hoću — on se već dizao sa ležaja. — Zaboravljaš da je Pit jedini koji zna broj ovog telefona, Sumiko...

Podigao je slušalicu telefona iz koje dopre zvuk bučne muzike i žagor kakav stvara mnogo ljudi okupljenih na malom prostoru.

— Lesli — reče Pitov glas. — Našao sam momka koji je ukrado kamion...

— Vrlo dobro. Da li ga je on i vozio?

— Ne. Njegov posao, izgleda, sastojao se samo u tome da dignu kamion i ostavi ga na određenom mestu. Međutim, ako ga pritisnemo, lako možemo doći do onoga koji ga je angažovao za taj poslić, a?

— Upravo tako. Gde je on sada?

Pit se grohotom nasmeja.

— Na pet-šest stopa od mene, nalakćen na šank u »Astoriji«. Znaš gde je to?

— Aha. Avenija Independens, je li tako? Misliš da će se duže zadržati tu?

— Mislim da hoće, jer je tek kod trećeg viskija. Jedna ženska obigrava oko njega, očigledno je namirisala pun džep love. Ne brini, ako nekud pođe, ja ću za njim, kao senka. Dolaziš?

— Za pola sata sam tamo. U redu?

— U redu. Ne zanima te ka ko sam ga pronašao?

— Lakše nego što si mislio, verovatno?

— Baš tako. Promuvao sam se po barovima oko lučke četvrti, raspitujući se ko bi mi mogao dići kamion za jedan posao. Treći kome sam se obratio grohotom se nasmejao i rekao mi da su, izgleda, kamioni ušli u modu. I da će Bili Vajti zaraditi gomilu para na toj modi.

— Ko je sad Bili Vajti?

— Bili Vajti je momak koji sada pridržava šank u »Astoriji«, Les. Nije bilo teško ući mu u trag.

— Hmm... ljudi koji rade za Kirku do sada nisu bili tako neoprezni, ali videćemo... U redu, Pite. Drži ga na oku dok ne stignem, a onda ćemo proćavrljati sa momkom.

— Važi, Les. Samo, požuri, molim te. U ovoj jazbini ne drže nijednu pristojnu vrstu piva. Bojim se da ću crći od žeđi pre nego što stigneš!

Spustivši slušalicu, Leslie se okrete devojci. Sa odećom prebačenom preko ruke, ona je stajala na vratima kupatila upitno ga gledajući.

— Moram da idem, devojčice — reče on tiho. Pit je našao tipa koji je ukrao kamion za Kirkinu operaciju.

— Nosiš... kompletnu opremu?

Leslie baci pogled prema prozoru. Zraci zalazećeg sunca, prigušeni oblacima, stvarali su žute mrlje po površini okeana.

— Da, poneću svu opremu ninde. Uskoro će noć... a to je pravo vreme za mene, zar ne?

*
* *

Iako je oblačno nebo rano donelo noć, nije bilo uobičajene gužve oko raskošno osvetljenih barova koji su mamili svetlećim reklamama i krupnim opisima atrakcija koje nude svojim posetiocima. Bilo je prerano, čak i za grad koji živi u brzom tempu svih dvadeset četiri časa dnevno, kao San Francisko.

Ipak, Leslie je neupadljivi crni »ford« morao da parkira gotovo sto jardi niže od ulaza u »Astoriju«, bar koji je, ko zna zbog čega, upravo ulazio u modu. Njegova pokretna vrata neprestano su se otvarala i zatvarala, propuštajući na ulicu

talase bučne muzike i žagor pijanih gostiju.

Jedna prilika odvoji se od zida tek što je Leslie izašao iz kola. Ninda je već znao ko je to.

— U pravi čas — reče Pit tiho. — Samo što je izašao sa ženskom i krenuo ulicom. Vidiš li?

Dve prilike, nekih pedesetak jardi dalje, lagano su odmicala u suprotnom pravcu, čvrsto zagrljene. Manje iz strasti, a više zbog pijanstva, očigledno, jer su oboje teturali, glasno se kikoćući.

— Šta da radimo? — upita Pit. — Da sačekamo da uzmu sobu u hotelu, ili...?

— Nema potrebe. Evo ti ključevi »forda«. Kreni lagano za njima, tako da do ugla stigneš u istom trenutku kada i oni, a onda otvori zadnja vrata. Ostalo je moja briga. U redu?

— Jasno — isceri se Pit. — Šteta što nećeš da se prevariš pa da mi ubaciš i onu žensku u kola... mala ne izgleda loše, znaš.

— Da joj uzmem telefonski broj? Možeš se uvek vratiti kada završimo sa našim prijateljem. Bili Vajti, tako reče da se zove?

— Aha, Bili Vajti. Malo sam se raspitao. Obična protuva, ali

pravi majstor za krađu vozila. Možda je nekog iz Kirke ba nde mrzelo da se bakće s tim, pa je angažovao Vajtija računajući da mu to neće stvoriti probleme. U redu, krećem!

Gurnuvši ruke duboko u džepove svojih izlizanih farmerki, Leslie hitrim korakom pođe za parom koji je sve češće zastajao pred vratima barova, glasno komentarišući izgled striptizeta na izloženim fotografijama. Iza njega, motor »forda« tiho zabruja i kola lagano kretoše istim pravcem.

Crveno svetlo na uglu nije omelo Pita da oštro skrene ulavo, izazivajući protestno zvižjanje sirena vozila koja su mu dolazila u susret. Cereći se, on se naže unazad i otvori zadnja vrata »forda«, pritiskujući istovremeno papuču kočnice.

U istom trenutku, savršeno proračunatim pokretom, ninda se stvori iza vižljastog mladića duge zamašćene kose koji je na uglu čekao da se otvori semafor, nežno grleći svoju da mu za tu noć. Ščepavši ga za tu ruku i opasač pantalona, on ga lako odvoji od žene i kao lutku ubaci kroz otvorena vrata kola.

— Hej! — zausti Vajti da se pobuni, ali je ninda već bio u kolima, stežući ga rukama

za vrat. Škripeći gumama, »ford« jurnu napred, iako su dva para nogu još uvek štrčala kroz otvorena vrata.

Kratkim preciznim udarcem ninda onesvesti svog protivnika i sabi ga u ugao kola, povlačeći vrata za sobom. Načinivši nekoliko naglih zaokreta, Pit konačno smanji brzinu, uključujući se u dugu kolonu vozila koja je hitala prema severu.

— Kuda sad, Les? Na čist vazduh, a?

— Nema potrebe. Provozaćemo se malo unaokolo dok momak ne počne da peva.

— Nisi ga valjda prejakao udario? — zabrinuto upita Pit. — Viđao sam momke koji se nikada više nisu podigli pošto si ih pomilovao po glavi!

— Ne brini za njega. Doći će sebi za pet-šest minuta.

Bili Vajti, međutim, pokušao je da bude lukav. Njegova ruka, zaklonjena telom, počela je da pipa oko brave dok je on i dalje ležao zatvorenih očiju, glumeći nesvesticu.

Za jednog nindu, međutim, sposobnog da oseti čak i najmanju promenu u ritmu rada srca čoveka pored sebe, bio je to suviše naivan trik. U času kada su njegovi ispruženi prsti dotakli bravu, Lesli zada-

de oštar udarac po njima. Vajti jauknu, otvarajući oči.

— Prokletstvo! — reče buleći u čoveka kraj sebe. — Šta ovo znači, čoveče? Ko si ti?

— Moje ime je Lesli Eldridž — ljubazno mu se osmehnu ninda. — Momka za volanom zovu Tabasko Pit. Imaš možda još neko pitanje? Ako nemaš, ja bih imao nešto da pitam — tebe!

Mršavo lice bilo je ispunjeno strahom.

— Mora da je ovo neki ne-sporazum, čoveče — proštenja on. — Ja nemam ništa sa vama. Jeste li sigurni da tražite baš mene?

— Potpuno. Vidiš, mene i mog prijatelja zanimaju kamioni.

— Kamioni? — lice Bilija Vajta pokaza vidno olakšanje. — Boga mu, zašto to odmah ne kažeš, ortak? Samo reci kakav kamion želiš, kad i gde, i biće tvoj!

— Meni kamion ne treba — odmahnu ninda glavom. — Zanimam me poslednji kamion koji si digao. Ko ga je naručio od tebe, Vajti?

— Uh...

— Nemoj mi samo reći da si zaboravio. Postajem vrlo neprijatan ako imam posla sa ljudima lošeg pamćenja!

— Nisam, ali... u stvari, i ne znam ko je to bio, časna reč! On... aaahhh!

Dva ukrućena prsta desne ruke zariše se kao noževi u solarni pleksus Bilija Vajtija, iza zivajući užasan bol.

— Izvini, Bili — reče ninda srdačno. — Omakla mi se ruka, šta ćeš... Hteo si nešto da kažeš, čini mi se?

Otvorenih usta, zevajući kao riba, Vajti se borio za vazduh. Iz očiju su mu tekle krupne, mutne suze, ali je on usrdno klimao glavom pokazujući da će govoriti čim dođe do daha.

— Dakle?

— Kramer... — stenjao je čovek. — Ostin Kramer...

— Ostin Kramer — klimnu ninda glavom upitno gledajući Pitov potiljak. Ovaj odmahnu, pokazujući da to ime ne poznaje. — Gde možemo da nađemo tog mister Kramera, Bili?

— Ne znam... stvarno ne znam. On je našao mene...

Fasciniran pogledom ninde, Vajti se povlačio sve dalje u ugao sedišta.

— U redu, u redu — reče slabašnim glasom. — Do đavola s njim, ništa mu ne dugujem... Kramer će oko ponoći biti u »Astoriji«. Treba... tre-

ba da mi isplati ostatak love za taj prokleti kamion!

— To mi se već više dopada — osmehnu se suvo ninda.

— Kako izgleda tvoj prijatelj Kramer?

— Onizak... pun... uvek vrlo elegantan. Kapak levog oka često mu nervozno trza.

Tabasko Pit prigušeno se nasmeja.

— Slagao te je, Bili — dobaci preko ramena. — Njegovo ime nije Ostin Kramer, znaš...

— Nego?

— Kremner, ili tako neka-ko. Ali nije važno, znam na koga misliš.

Vajt obliznu suve usne.

— Šta... šta ćete učiniti sa mnom?

— Zavisi — isceri se Pit, tražeći Lesliejev pogled u ogledalu. Ovaj jedva приметnim pokretom glave dade odrećan znak.

— Od... od čega?

— Od toga kako ćeš se ponašati pri susretu sa Kramerom ili Kremnerom u »Astoriji«, Bili — reče ninda. — Ako nam pomogneš, sve će biti u redu, ali ako pokušaš da ga upozoriš, onda...

Još neko vreme kružili su gradom, čekajući da se približi čas ugovorenog sastanka sa Kra-

merom. Ninda je pažljivo pratio promene na licu Bilija Vajtija znajući da će ovaj, kao i svi lupeži, pokušati da nešto učini čim malo povрати hrabrost.

— Zaustavi negde — reče iznenada Vajti slabašnim glasom. — Muka mi je...

Ninda glavom dade znak Pitu da to učini. Nova lekcija ni malo neće škoditi malom lupežu...

U jednoj mračnoj poprečnoj ulici, »ford« se zaustavi. Smešeci se, ninda dopusti Vajtiju da otvori vrata na svojoj strani i nagne se napolje.

U času kada su se njegove noge zgrčile, spremne na skok, Leslie zadade novi udarac ivicom dlana u dobro poznato mesto na kičmi. Vajti jauknu i ukruti se.

Povukavši ga natrag, Leslie zalupi vrata.

— Šta si mi to učinio, proklet bio? — cvileo je Vajti. — Noge su mi potpuno paralizovane... ne mogu ni da ih pomerim!

— To će proći za nekih deset minuta — uteši ga Leslie. — Mala opomena, znaš; mnoge su njih ove noge odvele u nevolje, pa ne bih hteo da se to dogodi i tebi...

Pola sata kasnije bili su ponovo na Aveniji Independens, u blizini »Astorije«.

— Stani tu, Pite — pokaza Leslie glavom prazno mesto na parkingu. — Oдавде ćemo videti Kramera kada stigne.

Zapalivši cigarete, dva prijatelja mirno su pratila kretanje vozila i prolaznika. U svom uglu Vajti je uzdisao i nešto priгушено mrmljao, masirajući ukočene noge.

Petnaest minuta pre ponoći ulicom doklizi glomazni »korver« srebrnaste boje. Načinivši krug, kola se vratiše suprotnom stranom, da bi se zaustavila na suprot »Astoriji«, svega pedesetak jardi od mesta gde je stajao »ford«.

Čovek niskog rasta i zalizane crne kose bez žurbe izađe iz »korvera« i zastade kraj nje ga sa rukama u džepovima. Pogled mu pređe preko čitave okoline, kao da proverava da li ga neko čeka.

— Izadi, Bili — tiho reče ninda. — Dovedi ga ovamo. Izmisli bilo kakav razlog... ali pazi da ne načiniš neku glupost, inače... Hajde!

Nesigurnim korakom, Vajti pređe ulicu. Prateći ga pogledom, ninda bešumno skliznu na trotoar na suprotnoj strani vozila.

— Hej, a ja? — pobuni se Pit.

— Ostani tu i neka ti motor bude uključen. Imam predosećanje da će se društvo uskoro povećati.

— Haragei?

Ninda klimnu glavom, ne ski dajući pogled sa dvojice ljudi na drugoj strani ulice. Haragei, to čudesno čulo koje najavljuje opasnost, mnogim ljudima je urođeno, ali je kod nindi, neprestanim vežbanjem, razvijeno do fantastičnih granica.

Još uvek sa rukama u džepovima, Kramer je čekao Vajtiju koji mu se lagano približavao. Između njih nije ostalo više od desetak jardi rastojanja kada iza ugla izbiše velika crna kola koja su jurila punom brzinom.

Napevši naglo sve svoje mišiće, ninda potrča prema dvojici ljudi. Haragei ga ni ovoga puta nije prevario: neko se spremio da na najefikasniji način spreči Kramera i Vajtiju da odaju ono što znaju o napadu na banku...

*
* *

Iznenadeni bukom motora, i Vajti i Kramer ostadoše na

svojim mestima, okrećući glave na tu stranu ubistveno sporo. Ili se bar tako činilo nindi koji je sada napredovao brzinom neshvatljivom za običnog čoveka.

Sem zahuktalih crnih kola, u tom trenutku na ulici nije bilo drugih vozila. Dugim, elegantnim skokom ninda se stvorio nasred kolovoza kao da svojim telom želi da zaustavi ogromnu masu čelika i stakla.

Kramer je prvi shvatio šta se događa. Promuklo kriknuvši bacio se na tle, pokrivajući rukama glavu, kao da ga one mogu zaštititi od metaka iz puške čija je cev već virila kroz prozor na desnoj strani crnih kola.

Osmehnuvši se, ninda projurila kraj njega, procenjujući fantastičnom brzinom kretanje kola koja su jurila na njega.

Sada!

Odbacivši se od tla, ninda načini akrobatski skok koji ga dovede na glatki, zaobljeni krov crnog »mercedesa«. Pridržavajući se samo vrhovima prstiju za njegovu ivicu, on levom nogom zadade precizan udarac po cevi koja je štrčala kroz prozor.

Čovek pod njim već je pristiskivao obarač, ali meci nači niše samo dugi niz rupica po

asfaltu ulice. U magnovenju pred očima ninđe prolete blede i zapanjeno lice Bilija Vajtija, kome su se meci zarili na palac ili dva od vrhova nožnih prstiju.

Iz automobila dopre glasna psovka.

— Koči! — dreknu strelac.
— Zbaci ga, do đavola!

U trenutku kada je vozač svom snagom pritisnuo papuču kočnice, ninda iskoristi inerciju svog tela da sklizne na prednji deo »mercedesa«. Lica dvojice ljudi sada su bila na svega nekoliko inča od njegovog lica, iza prljavog stakla vetrobrana.

Zanoseći se, »mercedes« se zaustavi. Urlajući od besa, strelac okrete cev svog oružja prema licu ninđe.

Osmehnuvši mu se, Lesli po diže levu ruku na udarac. Zgrčena u pesnicu ona prođe kroz pleksiglas kao kroz vodu, zarijavajući se u lice iznenađenog čoveka. Povlačeći je unazad, brzom klipa u motoru, ninda zadade još jedan udarac, ne naročito jak, ali precizan.

Pogođena u vrh brade, glava čoveka odlete unazad i ostade zabačena na sedište u neprirodnom položaju koji je pokazivao da su mu vratni pršljenovi polomljeni.

Skliznuvši na drugu stranu vozila, ninda otvori vrata do vozača.

— Izlazi! — prosikta. — Pređi u ovaj »ford« tamo! Hajde!

Na drugoj strani ulice, Kramer je drhtavim prstima kopao oko brave svog »korvera«. Vajtji je imao snage samo za jedan kratak korak unazad i sada je stajao, smušeno se osvrćući oko sebe, kao traži izlaz iz zamke u koju je upao.

— Preuzmi, Pite! — uzviknu ninda ponovo trčeći prema Krameru. U prolazu pored Vajtija on mu zadade kratak, oštar udarac u vrat, koji iznenađenog čoveka ponovo baci na asfalt.

Okanivši se brave, Kramer je vadio revolver iz džepa elegantnog sakoa. Nervozno trepćući levim kapkom, preko cevi je buljio u čoveka koji mu se približavao, čnilo mu se, nevelovatnom brzinom.

— Stani! — reče promuklo.
— Stani, ili...

HARAGEI!

— Dole! — zaurla ninda bacajući se na tle. — Lezi, Kramer!

Dva suva prigušena praska odjeknuše negde iza leđa ninđe. Pogođen u grudi, Kramer se dva puta trže, još uvek ne shvatajući šta se dogodilo.

Otkotrljavši se u zaklon parkiranih automobila, ninda se okrete od tela koje je lagano klizilo naniže. Jedan pogled bio mu je dovoljan da utvrdi da će Kramer biti mrtav za ne koliko sekundi. Sada je bilo važno sačuvati vozača crnog »mercedesa«, jedini trag koji mu je još preostajao do tajanstvene Kirke...

Pored »forda«, Pit se rvao sa čovekom koji je pokazivao iznenadujuću spretnost. Stisnuvši zube, ninda skoči na noge i potrča prema njima, tražeći istovremeno pogledom skrivenog snajpera.

Duga cev sa zdepastim prigušivačem na vrhu štrčala je kroz prozor kombija parkiranog stotinak jardi dalje na ulici. Sada se lagano kretala udesno, kao da traži novu žrtvu.

— Dole s njim, Pite! — uzviknu ninda. — Dole!

Njegovo upozorenje, međutim, stiglo je prekasno. Odgurnuvši Pita od sebe, vozač se okrete u mestu, spreman da umakne od protivnika.

Metak iz snajpera pogodi ga u levi obraz i izađe na suprotnu stranu lica, otvarajući okruglu krvavu ranu u njemu. Ninda se ponovo baci u zaklon.

Nepotrebno... motor kombija proradi, odnoseći srelca u prvu poprečnu ulicu i dalje, u sigurnost...

Pit se lagano dizao sa tla, sa izrazom krivca na licu.

— Žao mi je, Les — reče tiho. — Momak je bio spretniji nego što sam mislio, i...

Lesli hitrim pokretom pređe po krugu bledih lica koja su ih posmatrala iz zaklona po ulici.

— Idemo odavde — reče. — Do đavola s njima!

— Vajti?

— Ne treba nam. On ne zna ništa o Kirki...

— Kombi? — upita Pit uskačući u »ford«.

— Pokušaćemo, ali su izgledi da ga sada stignemo praktično nikakvi.

Ne prestajući da gunda, Ta basko Pit potera vozilo kroz večernju gužvu na ulicama, skrećući levo i desno kako bi time bar donekle povećao izgled da uđe u trag nevidljivom strelcu koji im je već po drugi put pomrsio račune.

— Možeš prestati da psuješ, Pite — reče ninda mirno posle izvesnog vremena. — Tu nema pomoći, znaš.

— Misliš da ne znam, do đavola? U stvari, najviše sam ljut na sebe... da sam tog momka odmah poslao u parter sa-

da bi bio živ i pevao na sav glas o svojoj tajanstevnoj gospodarici!

— Pitanje je koliko je i on uopšte nešto znao o njoj. Kirka je veoma oprezna, Pite. I ovaj snajper to pokazuje: uvek je u blizini mesta zbivanja, spreman da interveniše ako iskr sne opasnost da neki od njenih ljudi padne u naše ruke. Dvostruko obezbeđenje, sve u stilu profesora Restona.

— Šta to, do đavola, znači? Odustaješ od potere za njom?

Lesli se osmehnu.

— Jedna stara izreka nindi kaže da postoje i drugi načini da se lovina uhvati, a ne samo da se trči za njom...

— Mudro, nema šta! — frknu Pit. — Po tvome, dovoljno je da sada parkiram »forda« pored ivičnjaka i sačekam da momak sa snajperom naiđe i ljubazno me zamoli da saslušam njegovu priču o Kirki!

— Pa, ne baš tako. U osnovi, međutim, ti si u pravu...

Pit nešto prigušeno opsova.

— Ortak — reče — dovoljno se loše osećam i bez tvojih duhovitosti, znaš. Kako sam to, boga mu, odjednom ja u pravu?

— U pravu si zato što si shvatio da nas jurnjava po ulicama

neće nikuda odvesti. Moramo pokušati drugom taktikom.

— A to je?

— Izazov, Pite. Kao i profesor Reston, i Kirka je, izgleda, zločinac koji ne pati previše od taštine. Pravi zločinac, međutim, ne podnosi otvorene izazove jer mu je u krvi dokazivanje kako je drukčiji — jači, okrutniji, veštiji, šta god hoćeš — nego ostali. Naša dva pokušaja da se dočepamo njenih ljudi nisu mogli proći neopaženo.

— Ah... od lovaca, sada se pretvaramo u lovinu, zar ne?

— Tačno, Pite. Kirka će pokušati da nas ukloni, jer smo u ovom trenutku mi verovatno najveća pretnja njenoj organizaciji. Ne odmah, naravno. Ne koliko dana moramo se praviti da ne primećujemo pratioce koji proučavaju naše kretanje i navike. Svaki njen posao je brižljivo prostudiran i napad neće biti nikakva improvizacija kada se jednom odluči da nas eliminiše.

— Selimo se, dakle? — uzdahnu Pit. — A Sumiko?

— Da, selimo se tamo gde će im biti lakše da nas uhode. Sumiko će ostati u vili na obali. Tamo je suviše važne opreme da bismo smeli rizikovati da neko pronade to skrovište.

Na taj način i nju ćemo sačuvati od opasnosti, zar ne?

— Njoj se to neće dopasti, znaš...

— Ni meni, ali je tako najbolje. Za oboje, Pite.

— Znam... čuj, znam jedno vrlo zgodno mesto gde možemo da se smestimo. Smem da se kladim da će čitavo podzemlje za dva sata znati da smo тамо...

— Pristajem na bilo koji ozloglašeni hotel, pod uslovom da je bar pristojno čist — nasmeja se Lesli. — Gde, Pite?

— Čuo si za »Holborn«?

— »Holborn«? Samo trenutak... nije li to hotel gde na recepciji radi ona riđokosa koja ti je jednom održala čas iz džudoa?

— Hmm... ako se dobro sećaš, setićeš se i da sam pri tom bio malo pijan, ortak. A drugo, to nije bio čas iz džudoa, već samo jedan jedini zahvat. Ništa naročito, mala me je iznenadila.

— Sećam se vrlo dobro — nasmeja se ninda. — Odlučio si da od nje zatražiš revanš, a?

— A zašto da ne, do đavola? Te proklete žene uvek viču kako žele da budu ravnopravne, je li? Evo, ja ću Nineti dati priliku da mi još jednom pokaže onaj trik. Neću ja biti

kriv ako se ona nađe na podu... Što se mene tiče, Les, možemo odmah da krenemo, nisu mi potrebne nikakve posebne pripreme.

— I moja oprema je u prtljžniku. Idemo u »Holborn«, dakle... da sačekamo da se Kirička uhvati na mamac.

— I Ninet, boga mu... nipošto nemoj zaboraviti na Ninet!

*

* *

— Doktore Korbet, budite ljubazni, samo nekoliko reči...

Gojazan čovek četrdesetih godina, jedan od onih koji se bez mnogo uspeha upinju da izgle daju mlađi nego što jesu, iznenadeno se okrete, tako naglo da se malo koktela iz njegove čaše prosu na uglačani pod velikog salona gospođe Martinson. Ona je upravo priređivala jedan od svojih prijema, što je značilo da je doktor Korbet imao mnogo sreće što se koktel nije prosuo na jednu od nekoliko stotina skupih haljina ili odeli zvanica.

— Da? — reče on šireći usne u osmeh koji je trebalo da deluje zavodnički. Ne jako originalno. Bar četrdeset muška

raca pre njega pozdravilo je takvim osmehom pojavu devojke u uskoj tunici od crne svile koja je isticala njeno blede lice i krupne, duboke oči, da ne govorimo o čvrstim, izazovnim grudima i bokovima koji su se zamamno njihali pri svakom njenom pokretu.

— Moje ime je Tačer, doktore. Suzan Tačer. Želela bih...

— A ne, draga moja! To ne može biti vaše pravo ime. Vi očigledno imate japanske krvi i mogli biste se zvati... hmm, kako da vas nazovem?

— Kako god želite — ljubazno se osmehnu Sumiko, praveći se da je impresionirana Korbetovim šarmom. — Meni se ipak više sviđa Suzan, doktore, iako je istina da imam japanske krvi. Možda odatle potiče i moja opčinjenost računarima...

— Neverovatno! Tako zgodna devojka, a zaljubljena u dosadne, glupe mašine. Čujte, hajdete da nađemo neki mirniji kutak i na miru porazgovaramo. Šta ste ono hteli da me pitate?

Gotovo gurajući devojku ispred sebe i diveći se kretnjama njenih bokova u uskim pantalonama, on u prolazu ščepa još jedan koktel sa poslužavnička i sruči ga niz grlo.

Sumiko zastade u udubljenju koje su činili veliki francuski prozori sa pogledom na park gospode Martinson. Osmehnula se mirno Korbetu koji je s na porom otrgao pogled od njenih grudi pod tankom svilom.

— Oprostite — reče devojka tiho. — Znate, čim sam čula da ćete i vi biti na prijemu, odlučila sam da svakako porazgovaram sa vama i već sam bila smislila sve što ću vam reći. A sada...

— Malo ste zbunjeni? — osmehnu se Korbet, pokroviteljski je tapšući po ruci i uvlačeći trbuh ispod smokinga. — Preporučujem konjak, draga moja Suzana, on provereno daje potrebnu dozu hrabrosti!

— Ne, hvala. Ovaj... mislim da će sada biti sve u redu. Znate, ja... i moje društvo, mi se pomalo zabavljamo kompjuterima i pre neki dan smo upravo prelistavali vašu najnoviju knjigu...

— Bože, devojko! — Korbetova ruka sada je počivala na njenom ramenu. — Pa čak i ja bih vam mogao preporučiti dve stotine boljih načina da se provede vreme! Ali produžite, produžite!

Pre nego što je Sumiko ponovo otvorila usta, on je učutkao pokretom ruke, a onda

iskočio iz svog zaklona da bi presreo konobara u belom sa punim poslužavnikom koktela. Dograbilo je dva i poneo ih natrag, nastojeći da hoda hitro i graciozno, uprkos svom trbuhu i svim onim koktelima koje je već imao u želucu.

— Popijte ovo! — reče sa osmehom. — Videćete kako će vam razvezati jezik!

— Oh, hvala, doktore. Vidi-te, u vašoj knjizi našli smo nešto što nas je začudilo...

— Verujte, draga moja, ponekad i mene samog začudi ono što napišem... ili učinim, ha-ha-ha!

Praveći se kao da joj se zavrtelo u glavi, Sumiko se lako osloni na njega.

— Oprostite — reče tiho. — Ovi kokteli... jači su nego što sam mislila.

— Samo se vi oslonite na mene, draga Suzana. Ovaj... ne što ste hteli da me pitate?

— Ah, da. Vidi-te, u vašoj knjizi na jednom mestu stoji kako nema računara u koji se ne može neovlašćeno ući, bez obzira na sve moguće načine zaštite koji se neprestano uvo-de. Meni se, ipak, čini da...

— To je tačno. Nema načina, ukoliko onaj ko želi da provali u tuđi kompjuter — ja to baš tako zovem, provali

— raspolaže sa dovoljno vremena i dovoljno dobrim sopstvenim računarom. Uostalom, to se neprestano događa, zar ne?

— Možda... bankama, osiguravajućim društvima i slično. Ali, kada su u pitanju armija, CIA, FBI...

— Računar je računar, devojko — reče Korbet pravim profesorskim tonom. — Nije bitno da li se nalazi u suterenu neke banke ili u podrumu Pentagona. Uostalom, nema ni dvadeset dana kako... ali nije važno...

— Oh, profesore Korbet, vi ste jedan divan, simpatičan mali lažljivac — reče devojka malim glasom, prevrćući očima. — Sigurno mislite da sam ja guska koja ništa ne zna o računarima je li?

Zadovoljno se osmehujući, Korbet malo pomeri ruku tako da njegova mišica u smokingu dodirne vrh dojke pod tankom svilom. Obliznuo je iznenađa suve usne, istovremeno uvlačeći stomak i zavodnički se smeškajući.

— Ne verujete mi, je li? Na žalost, očigledan dokaz vam ne mogu dati, ali evo šta se dogodilo... Naravno, nikome to nećete preneti, zar ne, to je još uvek neka vrsta vojne tajne.

— Ni po koju cenu, doktore! Ovaj... vi zaista znate sve te strašne tajne, zar ne?

— Sve ne... ali ponešto, ono što je u vezi sa mojom strukom. Recimo, neko je provalio u jedan od računara koji u svojoj memoriji čuva podatke o rezervnim delovima za uređaje od strategijskog značaja, ma šta to bilo. Da ne ulazimo u detalje, računar je izdao potpuno legalan nalog da se određena količina delova izda iz skladišta i uputi na jednu određenu adresu.

— Neverovatno! I niko ništa nije primetio?

— Jeste! — nasmeja se Korbet. — Malo prekasno, kao i obično. Digla se velika prašina, ali armija bolje od drugih ume da zadrži svoju prljavštinu pod otiračem. Nekoliko oficira je otišlo na nove dužnosti ili u penziju, ali je stvar izgleda, zataškana.

— A ti delovi? Pronađeni su?

— Taman posla! Neko je obavio lukav posao — slatko se nasmeja Korbet. — Vidite, to su uređaji koje ima veoma malo zemalja u svetu, i to isključivo naši saveznici. Zamislite koliku je cenu spremna da plati druga strana da bi došla do njih...

— Doktore Korbet!

Iznenaden, par uz prozor na glo se okrete. Korbet gotovo odskoči od devojke.

Suženim očima Sumiko je proučavala pojavu pred sobom. Žena gotovo za glavu viša od nje, sa oreolom rde kose oko glave. Građena kao jedna od onih skandinavskih boginja, što je skupocena haljina više otkrivala nego skrivala. Na okruglom licu nežnog tena i krupnih, sočnih usana, zapovednički su sijale hladne plave oči.

»Žena zbog kojih muškarci ma zastaje dah«, pomisli Sumiko. »Ali ne samo to: ovo je izuzetno snažna ličnost, navikla da zapoveda. Malo je muškaraca koji bi mogli da izadu nakraj s njom...«

— Zanimljiv razgovor — produži žena snažnim, arogantnim glasom. — Oprostite što sam prisluškivala... samo nastavite, to možda zanima i mene.

Oštrom oku Sumiko ne pro makoše sitne graške znoja koje iznenada izbiše po čelu profesora Korbeta.

— Ah... ništa važno, gospođo. Govorili smo o računarima, znate. Moja nova poznanica, Suzan Tačer, htela bi da zna...

— Suzan Tačer...

Od pogleda koji joj visoka žena uputi, Sumiko iznenada uzdrhta. Nekoliko trenutaka njih dve su se gledale, kao da čekaju koja će prva popustiti.

»Čudan pogled...« mislila je Sumiko. »Gotovo... da, gotovo kao pogled nekog muškarca! Da li je moguće da je ona...?«

— Suzan Tačer — ponovi že na malo blaže se smešeći. — Ja ko si zgodna, Suzan. Nisam te ranije vidala ovde.

— Prvi put sam kod gospođe Martinson — hladno odvratila Sumiko. Pogled nepoznate žene joj je smetao, a opet, negde u dubini osećala je lako uzbuđenje, sasvim slično onome koje je ponekad izazivao pogled nekog zgodnog muškarca.

— Ah, ali ovde je zaista dosadno. Doktore Korbet, da li biste bili ljubazni da mene i Suzan otpratite negde drugde, na neko zanimljivije mesto. Naravno, ako nemate ništa protiv, Suzan?

— Ja... u stvari, prilično sam umorna i...

— Gluposti! — reče oštro žena, hvatajući je za podlakticu, neočekivano snažnom rukom. Idemo, Korbete. I vi ćete s nama, Suzan, obećavam da će biti bar dvostruko zabavnije nego u ovom odvratnom salonu!

Pritajeno se osmehujući, Sumiko pođe za njom, i ne pokušavajući da odbije neočekivani poziv.

Uostalom, to je verovatno bilo ono zbog čega je Leslie Eldridž, ninda, i poslao na prijem kod gospođe Martinson sa instrukcijama da na bilo koji način dozna nešto više o doktoru Semjuelu Korbetu, jednom od vrhunskih stručnjaka za računare na Zapadnoj obali.

I čoveku čije se gotovo rasipničko ponašanje u poslednje vreme nije mnogo slagalo sa pristojnom, ali ne i preterano velikom platom konsultanta je dnog od ne naročito velikih proizvođača računara u Kaliforniji...

Ogromni beli »mercedes« već je bio pred grandioznim ulazom od mermera kada su dve žene sišle niz stepenice. Sumiko se zbunjeno osvrte.

— A gde je doktor Korbet? Zar on ne ide sa nama?

— Zaista? — žena čije ime Sumiko još nje čula, takođe se osvrte. — Mora da je uz put pokupio neku mladu lepoticu i odlučio da ostane s njom. U poslednje vreme juri samo devojke koje bi mu mogle biti kćeri. Prvi znak starosti, zar ne?

— Pa, moglo bi se tako reći — Sumiko se pritajeno osmehnu, smeštajući se na ogromno zadnje sedište »mercedesa« dok je vozač u blistavoj uniformi, ukočen kao kolac, pridržavao vrata. — Ipak, simpatičan je. I dobar poznavalac računara...

— Da, svi imamo svoje ma ne — osmehnu se žena zauzimajući mesto pored nje. — Ja, recimo, postajem zaboravna. Čini mi se da ti još nisam rekla svoje ime, Suzan?

— Ne, niste.

— Ja sam Florinda Gej. Prijatelji me obično zovu samo Flo, Suzan.

— Drago mi je... Flo.

— Ta tunika veoma vam je lepa, Suzan. Kineska svila?

— Da. A vaša haljina je iz Pariza, zar ne?

— Da — nemarno odvrati žena, paleći cigaretu sa zlatnim piskom. — Neću je više nositi, do đavola. Bar deset iz lapelih seksualnih manijaka pokušalo je da mi zaviri u dekolte. Previše je izazovna, zar ne?

— Žena sa takvom bustom kao što je vaša, Flo, može sebi da dozvoli tako nešto...

Neko vreme su ćaskale, vodeći naizgled plitak razgovor dveju žena koje se prvi put

sreću. Ispod toga, međutim, Sumiko je naslućivala neobičnu napetost koju je njena sagovornica vešto skrivala. Ispitivački pogled neprestano je počivao na njenom licu, očima, na grudima pod tunikom...

»Mercedes« se zaustavio pred zgradom usred bučne avenije koja se, na prvi pogled, nije razlikovala od ostalih poslovnih zgrada u tom kraju. Uniformisani portir, međutim, bez reči ih je pustio u zamračeni hol, odakle su se njih dve liftom uspele do četrnaestog sprata...

I iznenada se našle u atmosferi prigušenih svetala i prejakе muzike, tipične za noćne klubove.

»Ovo nije običan noćni klub«, zaključí Sumiko već posle prvog pogleda. »Pre svega, većinu posetilaca čine žene, a onda...«

Osmehnula se pogledavši u prolazu crnog mladića koji je na podijumu micao nagim kukovima u ritmu muzike.

— Oprostite, Flo — rekla je, zastavši kraj jednog slobodnog stola. — Želela bih najpre da telefoniram.

— Otkazuješ sastanak?

— Pa, tako nešto. Odmah se vraćam...

U taoletu, podnoseći poglede nekoliko jako našminkanih žena koje su pred ogledalima dopunjavale svoje maske, ona okrete dobro poznati broj.

— Les — reče tiho u mikrofon. — To sam ja...

— Sumiko! Gde se nalaziš? Je li sve u redu?

— U najboljem redu. Samo...

— Samo?

— Čini mi se da sam nekoga upoznala večeras, Les... da sam upoznala — Kirku!

*

* *

— Bojim se da ne shvataš u kakvoj si opasnosti bila — reče ninda, milujući dugu crnu kosu rasutu po njegovim golim grudima. Sa usnama na njegovoj koži Sumiko se tiho nasmeja.

— Opasnosti? Možda je jedino moja čednost bila u opasnosti, Les, jer su neke od onih dama tamo bile veoma nestrpljive. Ali ne i Flo, pazi. Ne računajući one poglede koje mi je dobacila, sve vreme bila je veoma pristojna... i veoma radoznala.

— Upravo zato si i bila u opasnosti. Ne sumnjam da te

nije uklonila samo zato što smatra da se od tebe može doznati nešto više o meni. Šta je želela da dozna?

— Počelo je dosta uobičajeno: ko sam, čime se bavim, s kim izlazim. Vrlo brzo, međutim, počela je da postavlja lukava pitanja o onome što mi je rekao Korbet, tako da sam odmah shvatila kako je ta tema veoma zanima. Izigravala sam gusku, naravno, ali...

— Nisi je prevarila, Sumiko, to je sigurno. Misliš da je ona umešana u taj posao?

— Da. I da joj se ne dopada ono što je Korbet izlanuo. Pa onda, njegov odnos prema Flo. Očigledno je ko je gospodar, a ko potčinjeni.

— Korbet radi za nju, u to nema sumnje. Ako je ona zaista Kirka, a sve više sam uveren u to, bojim se za njegovu sudbinu.

— Les... o kakvim je to rezervnim delovima zapravo reč?

— Nisam siguran, ali pretpostavljam da se dogodilo nešto slično kao sa Iranom u svoje vreme. Neka zemlja kupi radarske i računarske uređaje od Sjedinjenih Država, pri čemu obično od američkih stručnjaka zavisi i dalje održavanje sve te složene elektronike. Ako dođe do promene režima u toj

zemlji i prekinu se odnosi sa Amerikom, jasno je šta se događa. Skupi uređaji veoma brzo postanu bezvredan krš. U takvim slučajevima rezervni delovi i stručna pomoć vrede mnogo više nego u normalnim okolnostima.

— Misliš da su Kirka i Korbet...? Naravno, mora da se tako dogodilo!

— Da, uz Korbetovu pomoć uspeli su da izvuku delove iz vojnog skladišta i sada sigurno spremaju akciju za njihovo prebacivanje kupcu. Dobar posao, svakako; ja ga ne bih preuzeo za manje od osam do deset miliona dolara.

Osetio je kako se telo devojke pod njegovom rukom na glo streslo, kao od jeze.

— Sada shvataš šta znači poznanstvo koje je s tobom sklopila Florinda Gej, zar ne? — reče ninda tiho. — Pit i ja smo se već dva puta umešali u njene poslove, a sada se pojavljuješ i ti, i to u blizini čoveka koji je za nju obavio krupan posao. Zločinci poput nje, i profesora Restona takođe, imaju, čini mi se, neko natprirodno čulo za opasnost, slično nindama. Kada ćeš se ponovo videti sa njom?

— Možda još večeras. Obćala je da će me zvati.. na nešto posebno...

— Misliš da je lezbejka?

— Možda — odgovori devojka posle kraćeg razmišljanja. — U svakom slučaju, ja joj se dopadam. Želiš li da pođem ako me pozove?

— Da, samo ne želim da ideš sama.

— Poslaćeš Pita sa mnom?

— Nešto bolje od toga. Poći ću sam. Ako nemaš ništa protiv, naravno?

Ona mu usnama još jednom dotače grudi.

— Da li ona zna za našu vezu? — upita tiho.

— Verovatno.

— Onda nemoj poći, Lesli. Možda je to zamka za tebe.

— Voleo bih da jeste, ali mislim da je za nju prerano da otkrije sve svoje karte.

— Svejedno. Budi oprezan, Les...

— Ja da budem oprezan? — nasmeja se on. — A nema ni pet minuta kako si me ubeđivala da si sa tom ženom bila potpuno sigurna!

— To nije isto. Ona... Slušaj, šta je to?

— Zvono na vratima. Uključi kameru.

Ispruživši vitko telo sa postelje, Sumiko dotače dugme ko

je je uključivalo skrivenu televizijsku kameru na ulazu u vilu. Na ekranu u uglu prostorije zatreperiše pruge koje se odmah potom razložiše u lik nestrpljivog mladog čoveka u uniformi dostavljača telegrama.

— Telegram — osmehnu se ninda. — Kladim se da znam ko ga šalje!

Prebacivši kućnu haljinu, devojka pođe do ulaza. Ninda je sa ležaja mirno motrio šta se zbiva, znajući da će ga haragei na vreme upozoriti ako u blizini vlada nekakva opasnost.

— Od Flo — reče Sumiko vraćajući se sa telegramom u ruci. »Večeras u deset, potvrdi telefonom«. Tu je još samo adresa vile... Hm, na obali. Ta žena ume da izabere zgodna mesta, nema šta. Da potvrdim?

— Svakako. I pitaj da li možeš da povedeš i čoveka koji te zanima.

Devojka podiže pogled.

— Samo to? Želiš da...?

— Reci samo to. Neka sama pokuša da utvrdi kakvi su naši odnosi.

— U redu — klimnuvši glavom, devojka priđe telefonu i pažljivo okrete broj koji je prethodne večeri dobila od Florinde Gej.

— Florinda? Ovde Suzan Tacher. Dobila sam telegram... da, svakako ću doći... Da... da. Međutim, htela sam nešto da vas zamolim... Onaj sastanak od sinoć, da... nemate ništa protiv da povedem tog čoveka? Ne, bar još ne... Da, vrlo zgodan... i dosta zanimljiv, videćete. Hvala, Flo... vidimo se, dakle, za sat i po...

— Pristala je da me dovedeš?

— Da, i to odmah. Les... no siš li kostim ninde?

On odmahnu glavom.

— Ne, večeras ne. Suviše je teško sakriti ga u smokingu, a bilo bi upadljivo ako bih stigao sa torbom.

— A ako ti je Kirka postavila zamku!

— Ako i jeste, ne može da zna da ima posla sa jednim nindom. U najgorem slučaju, mi sliče da ima posla sa momkom koji je za nijansu opasniji od onih sa kojima obično radi. Ne moram se bojati njenih ljudi čak i bez oružja, ali, da bih tebe umirio, poneću nekoliko sitnica koje bi mogle zatrebati. Zadovoljna?

— Zadovoljna. Hmm... pitam se sada šta da obučem...

— Nešto što će se dopasti tvojoj novoj prijateljici i bar

malo je dekoncentrisati. U redu?

— Leslie Eldridže, to što činiš sa mnom nije pošteno! — tobože se naljuti devojka. — Koristiš me kao mamac za svoje prljave planove sa tom ženom koja možda ima najbolje namere!

U smehu kojim su prikrivali napetost, brzo su se spremili za polazak. Tačno sat i po posle telefonskog razgovora sa Florindom, Sumiko i Leslie stali su pred kapijom od kovanog gvožđa iza koje se nalazila vila skrivena u zelenilu.

— Lepo mesto — tiho reče devojka izvirujući kroz prozor iznajmljenog »mercedesa«. — Pogledaj, Les, kako mesečina stvara neobične šare po zelenilu u parku.

— Pogled sa druge strane vile, prema okeanu, mora da je još lepši. Budi oprezna, devojčice.

— Šta to znači?

— Znači da se iza ljupke spoljašnjosti skriva opasnost. U parku se nalaze ljudi koji nam ne žele dobro.

— Haragei?

— Haragei. Pored toga, opazio sam i senku iza jednog drveta koja se pojavila čim sam pritisnuo zvono na kapiji.

— Zašto je još ne otvaraju, do đavola?

— Budi mirna. Tu negde sva kako je i kamera kojom prate svaki naš pokret. Nastoj da se ponašaš prirodno; dođi, zagrlj me...

Uz tihi, melodični šum, dva krila kapije iznenada skliznuše levo i desno u visoki zid koji je okruživao vilu i njen park. Osmehnuvši se za sebe, Leslie potera kola kroz tako stvoreni prolaz.

Veliki park oko vile bio je pust samo na prvi pogled. Čak i Sumiko u jednom trenutku primeti senku iza žbuna ukrašenog raskošnim cvetovima čije su boje bile jake i na mesečini.

— Madam Gej vodi računa o svojoj sigurnosti — suvo reče ninda, zaokrećući na širokom prostoru pred vilom, posutom belim šljunkom. — Video sam četiri čoveka dok smo se vozili kroz park, a pretpostavljam da ih ima još.

Ne osvrćući se, oni mirno izadoše iz kola i Leslie zakuca velikim zvekirom na vratima. Kao i kapija, i ona su se otvorila automatski, kada je neko u kući ko je pratio njihove pokrete, pritisnuo dugme brave.

Florinda Gej silazila je niz stepenice u hol kada su njih dvoje zastali na vratima. Dočekala ih je srdačnim osmehom, iako su njene duboke oči zainteresovano posmatrale krupnu priliku muškarca u belom smokingu.

Po navici, pogled ninde upijao je svaku pojedinost te pojave, hitro je analizirajući. Ni je mu promaklo da je telo žene malo više ukočeno nego što bi to bilo obično.

»Kao da me se boji«, pomisli. »A možda to i nije čudno. Njeni ljudi do sada nisu uspeali da izađu nakraj sa mnom. Ta haljina na njoj... onaj ko je kreirao u mislima je imao samo jedno — zavođenje muškaraca. Mora se priznati da je madam Gej za takav poduhvat savršeno opremljena...«

Sa izvesnom nelagodnošću ninda iznenada shvati da je njegov pogled mnogo duže nego obično ostao da počiva na dve ma savršenim belim grudvama pod upola prozirnom haljinom pripijenom za duge bokove savršenih oblika. Znao je objašnjenje za to.

Bila je to žena koju je pozeleo instinktivno, na prvi pogled. Jedna od žena koje u pravom muškarcu izazivaju stvarnost samom svojom pojavom.

A opet, pogled tih plavih očiju...

— Drago mi je, mister Eldridž — rekla je Florinda Gej prijatnim, malo promuklim glasom, pružajući mu ruku. Ona je na trenutak zadrhtala među njegovim prstima, a onda se naglo povukla, kao uplašena životinja. — Suzana je bila u pravu... vi ste zaista privlačna ličnost...

Lesli izgovori nekoliko učtivih reči, pri čemu mu nije promakao upitni pogled Sumiko. Shvativši da se na njegovom licu vidi koliko mu se dopala Florinda Gej, on nežno zagrlj krhka ramena crnokose devojke.

Sledeći domaćicu, prešli su preko ogromnog salona osvetljenog samo svetiljkama vešto smeštenim u uglove tako da stvore senke prijatne oku. Lesli s naporom otrže pogled od kukova žene koja je hodala pred njim da po navici osmotri svaki detalj u prostoriji u kojoj se našao.

Iza vrata na drugoj strani salona svetlost živih boja treperila je po nemirnoj površini nevelikog bazena izgrađenog na samoj obali okeana i odvojenog od nje staklenim zidom iz koga su se nazirala svetla grada.

Šestoro ljudi, dva muškarca i četiri žene, igrali su se u bazenu. Pod svodom su odzvanjali njihovi veseli glasovi, raznobojna svetla prelivala su se po lepim nagim telima koja su se na trenutak pomaljale iznad treperave površine.

— Divan prizor — reče ninda tiho zastavši na ulazu. — Vaši prijatelji?

— Ne. Profesionalci koji rade svoj posao za novac — odgovori Florinda Gej. — Izvolite, zauzmite mesta.

Tri stolice bile su postavljene iza dugog stola tako da se sa svakog mesta može videti sve što se događa u bazenu. Sačekavši da dve dame zauzmu mesta desno i levo od nje ga, Leslie sede u sredinu. Iz tamnog ugla pojavi se visoka prilika Crnca u zaslepljujuće belom smokingu. U rukama mu je bio poslužavnik sa već punim čašama raznih pića.

Posluživši se izvrsnom votkom, ninda posveti svoju pažnju društvu u bazenu, iako mu nije promakao nijedan pokret Florinde Gej i ćutljivog Crnca u belom.

Dole, u bazenu, igra je postajala sve uzbudljivija, zagrljaji strasniji. Jedna od žena krikнула je kada je muškarac snažno prodro u nju. Svi os-

tali okupili su se oko njih da joj ublaže bol poljupcima i milovanjem.

U njihovim glasovima oštro uho ninde zapazi neobičnu notu. Nije bilo teško zaključiti šta se dogodilo.

»Afrodizijak«, pomisli. »Madam Gej pobrinula se da njen mali šou bude odista uzbudljiv. Za koji trenutak, kada sredstvo počne da deluje svom snagom, prisustvovaćemo pravoj seksualnoj orgiji...«

— Dopada vam se? — tiho upita žena, naginjući se prema Leslieju. Kao duh, crni konobar prolazio je oko njih, ređajući pred gostima posude sa delikatesima koji su morali stati pravo malo bogatstvo.

— Prilično — reče ninda sa osmehom. — Nisam verovao da ovaj prizor može biti ovako uzbudljiv.

— Poželite da im se pridružite, zar ne?

— To već ne. Moji ukusi su malo... konzervativniji.

— Ti, draga Suzan?

— I moji — glas Sumiko bio je vrlo tih, tako da je ninda pažljivije pogleda. — Ipak, prizor je privlačan, iako...

Uz tihi šum pumpi, nivo vode u bazenu počeo lagano da se spušta, otkrivajući sve više i više od nagih tela. Ljudima u

bazenu to kao da je bilo svejedno: šest tela sada je bilo isprepletano u čvor nagih udo va koji su očajnički tragali za zadovoljenjem koje im je neprestano izmicalo.

— Ja to ponekad činim — reče Florinda Gej netremice posmatrajući Leslija. Sedela je tako da svetiljka iza nje ocrta savršeni oblik njene dojke u prozirnoj haljini.

— Hoćete li to i večeras učiniti?

— Večeras ne. U osnovi, ovo je poslovni razgovor, mister Eldridž.

— Zaista? Mislio sam da...

— Žao mi je što sam se poslužila malom crnkom da vas dovedem ovamo, Eldridž. Mislila sam da je to najbolji način.

— U redu. Koji vas posao zanima?

— Mane zanimaju mnogi poslovi — nasmeja se žena. Lice joj je sada bilo hladno i tvrdo. — Trenutno, najviše me ipak okupira pitanje zbog čega se vi mešate u moj posao, Eldridž?

*
* *

»Budi mirna«, reče ninda pogledom Sumiko koja se tr-

gla na neočekivane reči Florinde Gej. Pod njihovim nogama, u bazenu, orgija se nastavljala, ali je prizor iz trenutka u trenutak postajao sve manje privlačan kako je neki snažni afrodizjak na površinu izvlačio najniže ljudske instinkte.

— Zar nije vreme da skinemo maske, Eldridž — nastavila je žena potpuno mirnim glasom, otpijajući gutljaj iz svoje čaše. Iza nje, konobar u belom stajao je potpuno mirno, ali je ninda u njegovom stavu osećao napetost koja je govorila da je on ipak pre telohranitelj nego član posluge. — Da, kao što verovatno pretpostavljate, ja sam ona koju u poslednje vreme nazivaju Kirka...

Osmehnuvši se, Lesli glavom pokaza prema bazenu.

— Dobro odabrano ime — reče. — Kirka je odisejeve prijatelje pretvorila u svinje... ni ovi ljudi ovde ne ponašaju se mnogo drukčije od tih životinja.

— Varate se, Eldridž. Jedino što sam učinila bilo je da sa njih skinem lažnu masku koju im je navukla civilizacija. Oni se tek sada ponašaju prirodno.

— Možda, ali me ovde svakako niste zvali zbog filozofskih rasprava. Šta želite od mene i Sumiko?

— Sumiko? Ah, da. Rekli smo da skidamo maske do kraja, zar ne? Ovo ljupko dete zove se, dakle, Sumiko. Japanska krv?

— Delimično.

— Koliko je ona upućena u vaše poslove, Eldridž?

— Potpuno. Nema nikakvog razloga da govorimo kao da ona nije ovde, niti će vam taj potcenjivački stav pomoći. Ona ostaje žena do koje mi je najviše stalo, madam Gej!

— Vrlo dobro. Sada, pošto znamo na čemu smo, možemo li da pređemo na stvar. Za koga ti radiš, Eldridž?

— Ni za koga.

— Individualac?

— Tako otprilike.

— Idealista?

— Još jedna etiketa, madam. Čemu to?

— Nisu mi jasni tvoji motivi, Eldridž. Dugo već pokušavaš da doznaš nešto o meni. Nekoliko mojih ljudi je zbog toga već platilo glavom i morao si shvatiti da moje ime znači jednostavno — smrt. Za što onda i dalje pokušavaš da me pronađeš? Zbog čega je ta mala sinoć izvukla od Korbe-

ta informaciju koju joj on ni pošto nije smeo dati?

— Recimo da radim u interesu onih koji ne znaju šta su to krupni poslovi organizovanog zločina. Za običnog malog čoveka sa ulice kome je suma od deset miliona dolara fantastičnija od putovanja na Mesec.

— Običan čovek! — prezri-vo frknu Florinda Gej, zavaljujući se u svojoj stolici. Gru- di su joj se uzbuđeno podizale pod providnom tkaninom i Lesli s naporom potisnu želju koja mu još jednom osuši usne. Florinda Gej bila je đavolski lepa, ali...

Ali je njeno ime, njeno drugo ime, kako je sama rekla, značilo — smrt!

— Običan čovek je ono! — produži žena pokazujući šesto rku u bazenu iz koga su sada dopirali krici životinjske poma-me. — Nije vredan čak ni razmišljanja, Eldridž! Uvek će biti zadovoljan mrvicama koje mu ja i oni koji su slični meni bacaju sa svoje trpeze. I ništa više!

— Rekao sam da ne želim da raspravljam o tome.

— U redu — Florinda Gej, Kirka, odmahnu glavom kao da od sebe želi da otera zle misli. — U redu, Eldridž. Po

izveštajima mojih ljudi, ti si jedan od najspretnijih boraca koje su ikada videli. Hoćeš li da radiš za mene?

— Za tebe — ne. Mislim da ti nisi centar oko kojeg se obrće taj zločinački mehanizam, Florinda.

— Pravo do vrha, je li? — osmehnu se žena. Ustala je i prošetala ivicom bazena, i ne gledajući splet nagih tela na njegovom dnu na kojem više nije bilo vode. — Želeo bi da doznaš ko je moj gazda?

— Svakako.

— Doznaćeš ako prihvatiš moju ponudu.

— Nije potrebno. Mislim da to već znam.

— Gluposti, Eldridž! Prazne priče!

— Možda. Gde se krije profesor Reston, Florinda?

Njegova strelica očigledno je pogodila svoj cilj, jer je žena naglo zastala i trgla se čitavim telom, kao od udarca. Usta su joj se otvorila kao da želi nešto da kaže, a onda ih je čvrsto zatvorila, tako čvrsto da joj je brada dobila neprijatan, četvrtast oblik.

— Otkud ti ta ideja, Eldridž? — upitala je prigušenim glasom. — Svi znaju da je Reston odavno mrtav. Policija...

— Policija ne zna ništa, Florinda. Poturili su im neko drugo unakaženo telo umesto Restonovog.

— Prazne priče! — ponovi žena, vraćajući se na svoje mesto. Žedno je iskapila svoju čašu. — Ali, da ne gubimo vreme... dajem ti dvadeset četiri časa da razmisliš o mojoj ponudi, Eldridž.

— Hvala na ponudi, Florinda. Dvadeset četiri sekunda mi je i više nego dovoljno.

— Da li to znači ne?

— To znači ne — klimnu ninka glavom, ustajući. — Ide mo, Sumiko.

Sa svog mesta žena ih je ćutke gledala. Držeći na oku nepokretnog Crnca, Leslie pođe prema vratima, progonjen pogledom Florinde Gej.

»Kakva šteta što se žena takve snage i inteligencije, takve lepote, posvetila zločinu«, mislio je. »Neverovatno koliko me privlači... A i ja nju... pogled je odaje...«

— Razmisli, Eldridž! — dopre glas Florinde Gej još jednom do njega. Da li se varao, ili je u njemu zaista osetio prizvuk molbe? — Razmisli... posle ovoga što si doznao tvoj i život te devojke ne vredi ni centa...

— Laku noć, Florinda — od vrati on čvrstim glasom. — I pozdravi profesora Restona!

U polumračni salon stupio je dvostruko oprezniji nego pri ulasku, iako haragei još uvek nije najavljivao nikakvu nepo srednu opasnost. Ipak, u vazduhu je lebdela napetost, ista ona napetost prikrivenog užasa koju je osetio još na kapiji vile.

— Les — tiho reče Sumiko pribijajući se uz njega. — Ta žena je užasna... osećam da bi nas bez razmišljanja ubila ako joj se ukaže prilika!

— I ona će to i pokušati, devojčice. Vrlo brzo...

— Misliš... još ovde?

— Još ovde. Ljudi koje smo pri dolasku videli u parku do sada su svakako već obavesteni da nas dvoje ne smemo izaći živi iz vile.

— Šta misliš da preduzmeš?

— Još ne znam. Sve zavisi od načina na koji će napasti. Ostani ovde dok te ne pozovem.

— Ovde? — Sumiko se s ne lagodnošću osvrte oko sebe, mo treći mračne uglove salona.

— Ovde ćeš biti najbezbednija. Salon je tako veliki da neće moći odmah da te ščepaju, ako to i pozele. Za to vreme ja ću izaći da vidim kak-

vu mi je zamku pripremila naša draga Flo.

— U redu — devojka mu dotače ruku. — Budi oprezan...

— Naravno. Ne brini, oni ne znaju da sam ja ninda... a to je uvek ogromna prednost.

Sačekavši da se devojka uto pi među senke u salonu, ninda zbacila sa leđa svetli sako ode la i svilenu košulju, ostajući nag do pojasa. Bez razmišljanja svukao je i pantalone, ostajući samo u tankim crnim gaćicama koje su se jedva nazirale na njegovom preplanulom telu. Oko bokova imao je specijalni široki opasač od crne kože sa nekoliko pregrada koje su skrivale oružje iz ogromnog arsenala japanskih ni ndi.

Nečujan kao senka, on skliznu do prolaza u hol, tražeći pogledom skriveno oko televizijske kamere. Da, bilo je tamo, u uglu, postavljeno tako da kontroliše ulazna vrata. Vrlo dobro...

Prošavši direktno ispod kamere i van njenog vidnog polja, on se, skriven u senkama, približi prozoru i dotače staklo vrhovima prstiju.

Četiri čoveka kod njegovog »mercedesa«. Ne naročito napeti, ali u položaju koji je odavao nestrpljenje. Svakako, nji

hova buduća žrtva morala je do sada već stići...

»Samo pištolji«, pomisli ninda procenjujući linije njihove odeće. »Možda i jedan ili dva noža. Ipak, sigurni su da im se jedan čovek ne može odupreti i to bi bilo tačno... kada im protivnik ovoga puta ne bi bio — ninda!«

Procenio je rastojanje između sebe i kola. Dvadeset stopa.

Dva ne naročito duga skoka...

I dalje se čuvajući da ne stupi u vidno polje kamere, on na vrhovima prstiju ustuknu do suprotnog zida hola, ispunja vajući pluća vazduhom. Među prstima desne ruke pritajeno je svetlucao nož sa kratkim, uskim sečivom, gotovo nalik na iglu, iako je sa jedne strane imao oštricu obrađenu rukom starog japanskog majstora gotovo kao oštrica brijača.

Njegova napetu čula hvatala su svaki šum spolja, dok su se mišići nogu napinjali, spremni da učine sve ono što nindin smeli plan bude zahtevao od njih.

Napolju, četvorka je prigušenim glasovima raspravljala treba li krenuti u unutrašnjost kuće u potrazi za parom koji još nikako nije izlazio.

— Dosta priče! — začu se energičan šapat jednog od njih. — Vili i Flores, unutra! Hajde, boga mu!

Sitni šljunak zašušta pod nogama dvojice ljudi. Sačekavši da oni pređu tri koraka, ninda potrča, odbacujući se svom silinom od zida na koji je do tle bio naslonjen.

U trenutku kada su se njegove podignute ruke i kolena sudarili sa staklom prozora, on na trenutak zatvori oči. Nepotrebna opreznost, jer je kroz okno proleteo tako brzo da je bio na tlu mnogo pre nego što je prvi komad razbijenog stakla dotakao podnožje prozora.

Odbacivši se od ne baš sigurne podloge, on načini novi dugi skok, istežući istovremeno svoje telo uvis i dižući desnu ruku sa nožem.

U trenutku kada su se, upozoreni treskom razbijenog stakla, dvojica ljudi okrenuli, ninda je već zadao prvi udarac, kratak i precizan unoseći u njega svu energiju svog skoka.

Čovek lagodno naslonjen na kola, sa cigaretom u ustima, uspeo je samo da ih otvori na krik iznenađenja i straha. Onaj pored njega posegnuo je za dže pom. Šljunak je zaškripao pod nogama druge dvojice kada su se okrenuli.

Kao kroz vodu, vrh noža pro-
dre u meki, nezaštićeni vrat,
do dušnika. Obrćući zglavak,
ninda poprečno izvuče nož iz
rane, ostavljajući za njim du-
gu prugu iz koje navre krv is-
punjena mehurićima vazduha.

Koristeći čvrsto oslonjenu le-
vu nogu kao stožer, on hitrim,
neuhvatljivim pokretom obrte
čitavo telo udesno. Pokret za-
počet desnom rukom u visini
vrata prve žrtve produži se
dve stope udesno, zaobilazeći
ruke suviše kasno podignute
da zaštite grudi drugog čove-
ka koji je ostao pored »merce-
desa«.

Čitava oštrica utonu u mi-
šiće grudi, nađe prolaz među
rebrima i zari se u srce. Kao
da ga je pogodio metak, telo
čoveka se zatrese. Otvorio je
usta, ispuštajući nerazumljiv
krik. Široko raširene oči bulji-
le su u lice onoga koji je samo
pružio ruku, a onda...

Ne čekajući da mu mrtvo te-
lo padne pred noge, ninda se
okrete u mestu. Oslonjen na vr-
hove prstiju, ruku opuštenih
niz telo, gledao je dvojicu pre
ostalih protivnika.

Stajali su još uvek ukočeni
iznenađenjem. Nijednom od
njih nije na pamet padalo o-
ružje koje su svakako imali u
džepovima.

— Hajde! — reče ninda ti-
ho, kroz zube. — Ko još želi
da umre? Samo napred!

Znao je šta posle toga sledi.
Dva čoveka, navikla da rade
zajedno, na trenutak će pogle-
dati jedan drugog, pre nego
što krenu u napad.

Taj trenutak biće fatalan po
njih. Samo što oni to još ni-
su znali...

Sada!

Uvereni da se nalaze na ta-
ko velikom rastojanju da ne-
naoružani čovek pred njima,
bez obzira na brzinu koju je
već demonstrirao, ne može je-
dnim skokom stići do njih, dva
čoveka se pogledaše, posežući
istovremeno za oružjem. Uči-
nili su to hitro, izvežbanim po-
kretom ljudi koji su navikli
da se služe pištoljima.

Skok iz mesta, dug punih
petnaest stopa, dovede nindu
gotovo u prostor između njih
dvojice. Šireći ruke kao krila,
on zadade udarac istovremeno,
ciljajući u grlo.

Pogođen u jabučicu, čovek
levo od njega, zakrklja, ispu-
štajući oružje. Previjen u pa-
su, stisnuo je rukama grlo kr-
oz koje iznenada više nije do-
lazio vazduh u njegova pluća.

Drugi čovek imao je toliko
vremena da refleksno pomeri
glavu, dočekujući tako udarac

ninde samim vrhom brade. Čak i tada, snaga udarca bila je takva da se on zateturio, pokušavajući da podigne cev pištolja prema napadaču.

Ninda mu nije dao vremena za to. Poskočivši na levoj nozi, on desnom zadade strahovit udarac u grudi protivnika, bacajući ga na tle. Šljunak za škripa pod njegovim nogama dok se pripremao na novi skok.

Grčeci se na tlu, čovek pokušava da podigne svoje oružje, ali je za to bilo prekasno. Skokom u koji je uneo svu svoju snagu, ninda dovede svoja stopala na grudni koš oborenog protivnika. Zdrobljena rebra zakrckaše, na usta navre gustocrna krv.

Odbijajući se od smravljenih grudi, ninda se dugim skokom vrati nazad, do protivnika pogođenog u grlo. Očima zaslepljenim suzama, dok mu je u grlu još škripalo, ovaj je pokušavao da uperi cev pištolja u priliku koja se kretala tako hitro da je gotovo nije mogao slediti pogledom. Ali, ako samo na trenutak zastane, on će...

Kao senka, ninda se stvori kraj njega i dve čelične šake sklopiše se oko zglavka ruke sa pištoljem. Istrgao je oružje gotovo bez napora, ali čovek vrisnu od bola kad shvati da

je zajedno sa pištoljem od šake otrgnut i njegov kažiprst.

Krik nije trajao dugo; zamašnuvši rukom, ninda smrvi kosti lobanje dobro usmerenim udarcem drške pištolja.

Iza njega, šljunak je još uvek škripao pod telom čoveka koji je umirao zdrobljenih grudi. Prsti njegovih ruku i pete obuće ostavili su duge crne tragove po tlu tamo gde je sa njega uklonio kamenčiće.

— Sumiko! — reče ninda glasno okrećući se mračnoj zgradi. — Sumiko!

Tišina. Tišina duga pet, deset, petnaest sekundi...

Kao strelica odapeta iz luka, nago telo ninde jurnu uz mermernu stepenicu.

Devojka je klečala u mračnom holu, kraj razbijenog prozora. Kosa joj je pokrivala lice.

— Šta se desilo, devojčice?

Na bledom licu, kada je neznanim pokretom uklonio kosu sa njega, video se samo strah, užasan strah.

— Šta se dogodilo, do đavola?

— Ona... bila je ovde... posmatrala šta se zbiva...

— I? Nešto ti je učinila?

— Ne... samo...

— Samo?

— Rekla je... rekla je da zna način kako da te ubije, Les!

*
* *

Nad velikim okovratnikom bunde lice Sumiko činilo se još sitnijim nego obično, iako joj je kosa bila podignuta i zavučena pod krznenu šubaru. U očima joj se video strah kada se osvrnula oko sebe.

— Užasno mesto, Les — reče tiho. — Nikada nisam podnosila sneg!

— Vrlo dobro znaš da nisi morala da pođeš sa mnom u Kolorado — reče Lesli sa osmehom. — Naročito zato što ti ta žena i dalje zadaje strah.

— Misliš da bi bilo bolje da sam ostala sama u San Francisku? Tek tada bih se plašila nje, Les, iako bih znala da je hiljadu milja daleko! Onaj njen pogled tamo u holu, dok je napolju krv tekla po čistom, belom šljunku...

— Nema razloga da je se više bojiš, devojčice. Hajde da uđemo u hotel i smestimo se, a onda da potražimo Pita, kako bismo doznali gde je naša prijateljica. Najzad, ovo je me

sto na kojem bogati ljudi plaćaju nekoliko stotina dolara dnevno kako bi mogli da uživaju u snegu, zar ne? Opusti se i uživaj i ti, ništa jednostavnije.

— Les, zašto je došla upravo ovamo? Tebi to nije neobično?

— Ne naročito. Kako rekoh, bogati i moćni ovde imaju jedno od svojih zimskih sastajališta. Kirka će se tu verovatno naći sa svojim kupcima kako bi uredila poslove oko transporta, a ona nam je, za sada, jedini trag do profesora Restona. To ujedno objašnjava i zašto sam Pita poslao da je neprestano sledi, zar ne?

— Svejedno... u ovom poslu, čini mi se, zdrav razum nema mnogo mesta, Les. Ta žena kao da nije obično ljudsko biće... ponekad pomislim da ima natprirodne moći!

Noseći na ramenu samo drugu torbu od grubog platna, nalik mornarskoj vreći, Lesli odgurnu staklena vrata malog hotela, jedinog u poznatom zimskom centru u planinama iznad Kolorado Springza u kojem se još moglo naći nekoliko slobodnih soba.

Utonuo u ogromnu fotelju, sa čašom piva u ruci, Tabasko Pit pređe pogledom preko nje-

govog lica, kao da ga prvi put vidi. Iako u holu nije bilo posebno toplo, bio je samo u debeloj kariranoj košulji, razdrljenoj na grudima, kao da prkosi ljudima koji pored njega protrčavaju umotani u krzna.

Desetak minuta kasnije njih dvoje nadoše se u udobnoj sobici sa dva ležaja, nimalo nalik luksuznim hotelskim apartmanima na koje su bili navikli. Takvih apartmana svaka ko je bilo u mestu, ali su se morali rezervisati najmanje dva meseca ranije, mnogo pre početka sezone.

— Nije loše — reče Sumiko zbacujući sa sebe bundu i ostajući samo u lakoj svilenj bluzi i pantalonama. — Nadam se da nećemo dugo biti ovde..

— Nije loše, nadam se da nećemo dugo biti ovde! — nasmeja se Leslie. — Tipičan primer ženske logike, zar ne? Jednom jedinom rečenicom uspe la si da kažeš dve potpuno suprotne stvari!

Lice devojke bilo je ukočeno, pogled uprt u snežne vrhove iza prozora.

— Les...

— Da?

— Nešto se dogodilo sa mnom?

— S tobom?

— Misliš li da sam se izmenila u poslednje vreme?

— Kakvo pitanje! Ne, ne čini mi se da si se izmenila. Zašto?

— Onda evo ti još jednog bisera ženske logike, dragi. Ako se nisam izmenila ja, onda si ti. Kako ti zvuči?

Nekoliko trenutaka ćutke su proučavali lica jedno drugom. Ljudi koji su dugo zajedno često dođu u situaciju da mogu gotovo pročitati misli jedni drugima.

A naročito kada je jedan on njih prošao obuku ninde...

— Ti to ozbiljno misliš — reče konačno Leslie vrlo tihim glasom. — Imaš dakle, utisak da sam se izmenio?

— To više nije utisak. Sigurna sam da si se izmenio. »Biseri« moje ženske logike nikada ti nisu smetali. U poslednja tri dana četiri puta si mi skrenuo pažnju na njih.

— Odista? Da, sad se sećam, tako je bilo... hmmm...

Devojka duboko udahnu vazduh.

— Les, da li je u pitanju ta prokleta žena? Toliko je želiš?

On joj priđe hitrim korakom i zagrlji. Pod njegovom rukom, međutim, njeni mišići ostadoše nepokretni.

— Ti znaš da si jedina koju zaista volim, Sumiko. Ona ... Florinda...

— Želiš je zar ne?

— Da.

— U redu. Možeš je imati, do đavola. Znam da ćeš se na kraju ipak vratiti meni!

On joj usnama dotače obraz.

— Hoćeš li me saslušati do kraja, ili najpre treba da te izlupam? — reče sa osmehom.

— Slušam te, naravno da te slušam. Šta mi drugo preostaje?

— Želim tu ženu — reče on, sada potpuno ozbiljnog lica.

— Ali mislim da nikada ne bih mogao otići u krevet s njom.

— Zašto? Zbog mene?

— Ne. Nešto u njoj nije u redu.

— Zašto što je lezbejka? Do đavola s tim, one isto tako mogu da budu strastvene i sa muškarcima ako ih poželeva!

— Nije ni to. Zapravo, ne znam još ni da objasnim šta je, Sumiko. Jednostavno, ne mogu sebe da zamislim kako vodim ljubav sa Florindom Gej. ...

— Ti to kažeš samo da bi me umirio! — reče ona, ali su joj oči srećno sijale. Privila se uz snažne grudi muškarca, milujući mu leđa.

Neko zakuca na vrata. Njih dvoje se lagano razdvojiše.

— Uđi, Pite — reče ninda glasno. — Sve je u redu.

Još uvek razdrljene košulje, ali sa širokim osmehom na grubom licu, Tabasko upade u prostoriju, srdačno stežući ruke svojim prijateljima.

— Dobro je što ste stigli — reče, smeštajući se na jedan od ležaja. — Imam utisak da se stvari odvijaju sve brže i da će naša lepotica uskoro stupiti u vizu sa onim koga očekuje u ovom prokletom snegu.

— Otkud to znaš?

— Na telefonskoj centrali njenog hotela radi jedna riđokosa. Hilda, tako se zove, ako te zanima. Moja mala Hilda uverena je da sam ja privatni detektiv iz San Franciska koji progoni nevernu suprugu bogatog klijenta. Ukratko, svaki poziv koji Flo obavi iz hotela stiže na traku magnetofona koji je mala Hilda priključila u centrali. Zgodno, a?

— Da li si doznao s kim će se sastati?

— To ne — Pit duboko uzdahnu. — Ta žena je đavolski oprezna. Ponekad mi se čini da se služi zagonetnim šiframa čak i kada naručuje doručak u krevetu, prokleta bila!

— Kako si onda doznao da se nešto sprema. — Nasmeja se Sumiko. — Ili si možda provalio njenu šifru?

— Nije bilo potrebno. Kod nje telefon zvrji od jutros. Čini se da čitava ta bogataška družina večeras kreće na noćno skijanje. Bolju priliku da se neopaženo sastane s nekim neće imati dok je ovde; hoteli su puni slavnih ličnosti i radoznalih novinara kojima ništa ne može da promakne.

— Ne znaš ko bi to mogao biti, Pite? — upita ninda.

— Čoveče, ti ponekad zaista previše tražiš od mene. Kako bih to mogao znati, biće tamo najmanje stotinu ljudi!

— Vrlo dobro. Savladao si prve lekcije skijanja?

— Ja? — Pit razrogači oči. — Ti nisi zdrav, čoveče! Ne bih stao na te dve klizave daske za sve blago ovog sveta. Ne, gospodine moj!

— Kako, onda, misliš da trčiš za Florindom Gej? Ona je svakako vrsna skijašica.

— Uopšte nemam nameru da napustim po noći topli hotel koji uz to drži i odlično pivo!

— svečano izjavi Pit. — Mala, sneg nije za nas dvoje. Ako si raspoložena, noćas te vodim u disko-klub; kažu da je jedan od najboljih na svetu. Važi?

— Što znači da sam ja osuđen da se ove noći mrznem — uzdahnu ninda. — U redu, prijatelju, u redu. Kada počinje taj šou na snegu, Pite?

— Posle večere. Čitava družina će se žičarom prebaciti u planinu, a onda se na skijama vratiti u hotel. Nije baš ni šala, ima više od deset milja do kraja žičare, a on se nalazi na visini od skoro osam hiljada stopa. Ne preporučujem ti kostim ninde, znaš, u toj crnoj svili na golom snegu videli bi te i sa Meseca!

— Imam nešto bolje od tog kostima — osmehnu se Leslie.

— Kaži mi samo još nešto: da li je Korbet još uvek sa našom damom?

— Ne, nisam ga video. Zašto?

— Prilično neobična ličnost. Čovek u kome se krije ogromna inteligencija, istovremeno i pravi slabić kada se radi o so postvenom zadovoljstvu. Takvi obično ne uspevaju u životu, jer ih jače ličnosti odbace čim njihove usluge više ne budu potrebne.

— Misliš da se to već dogodilo?

— Siguran sam. Uostalom, njega niko nije video od onog susreta sa Sumiko na prijemu gospođe Martinson. Zvanična

verzija glasi da je otputovao u Evropu. Nezvanično, uveren sam da ga niko više neće videti...

— Vrlo moguće — nasmeja se Pit. — Dobro, da vas onda više ne zadržavam. Poći ću da vidim šta radi moja mala riđokosa kraljica hotelske centrale, a onda na večeru. Važi li dogovor za disko-klub, Sumiko?

— Ako mi to dopusti tvoja kraljica, onda važi, Pite.

— Ne, brini, noćas dežura pored svojih telefona. Možeš biti potpuno mirna, ona nam neće pokvariti uživanje. Jedini koji to može učiniti, to je ova propalica ovde, ako ponovo stavi na kocu svoju šašavu glavu!

*

* *

Noćno skijanje očigledno je predstavljalo događaj sezone u ovom zimskom centru, jer se oko ulaza u dvostruku žičaru gurala čitava gomila dobro raspoloženih ljudi, već okrepjenih dobrom večerom i ne malim količinama alkohola.

Sa skijama u rukama, ninda je iz jednog ugla motrio grupu u kojoj je glavnu reč vo-

dila Florinda Gej. Poznatih lica nije bilo u njoj, iako su od opšteg raspoloženja odudarala dva momka čiji pogledi nika-ko nisu mirovali.

»Telohranitelji očigledno«, po misli. »Hmm, do sada je izgubila dosta ljudi pokušavajući da me zadrži... možda su i ova dvojica na svom poslednjem zadatku...«

U potpuno belom skijaškom kostimu i sa velikim naočarima na licu, ninda je bio potpuno siguran da ga Gejova ne može prepoznati. Najzad, ninde su oduvek bile pravi majstori u prerusavanju, tako da čak ni oštro oko kraljice zločina neće u ovom čoveku, ramena povijenih od neprestanog sedenja za pisaćim stolom, prepoznati jednog koji je do sada uspeo da joj zada strah.

Malo se pomerivši na utabanom snegu, ninda opipa svoj mač u koricama, vešto skriven na leđima pod debelom skijaškom jaknom. Neće biti baš jednostavno izvući ga ako dođe do obračuna i zato mora biti oprezniji nego obično.

Smejući se i galameći, društvo Florinde Gej počeo da se ukrcava u korpe žičare. Nindi nije promaklo kako su oba telohranitelja, nespretno vukući skije za sobom, uskočila u pr-

vu narednu korpu, drsko odgurnuvši jedan mladi par koji je išao za Florindom. Smešeći se, on propusti nekoliko korpi, pa se i sam ukrca.

Gotovo pun sat kasnije bili su na vrhu sa kojeg je trebalo da počne spuštanje do hotela. Oni najbrži već su se spuštali dugom padinom kada je ninda prispeo i skočio u sneg koji je svetleo na mesečini.

Bilo je veoma hladno, ali to kao da nije smetalo dobro obučenoj grupi oko Florinde Gej. Povukavši se u zaklon zgrade sa mehanizmom žičare, ninda je strpljivo čekao. Hladnoća ni njemu nije smetala; da je bilo potrebno, on bi mogao izdržati i nekoliko dugih sati, i to potpuno nag, na ovoj temperaturi.

Malo-pomalo, kako je vreme proticalo, gomila se razilazila i do vrha su sada dolazile uglavnom prazne korpe. Oni koji se nisu usudili na povratak skijama, silazili su u suprotnom pravcu, mašući onima koji ostaju.

Sat kasnije, sem manje grupe mladih ljudi koji su se grudvali stotinak jardi dalje za boravivši na svoje skije, zaravan oko zgrade žičare bila je potpuno prazna. Na svom mestu, Florinda Gej je stajala sa

svoja dva telohranitelja i smireno odbijala dimove iz cigarete.

»Ovo već predugo traje«, po misli ninda. »Zar ona ne primećuje koliko je upadljivo što ostaje sama na ovom pustom mestu? Svako ko dođe da se sastane sa njom biće takođe upadljiv, a ona...«

Uz škripu, iz tame se pomogli i jedna korpa koja nije bila prazna. Umotan do očiju u šal, sa kragnom krznene jakne podignutom na više, čovek je mirno sedeo na svom mestu.

Odbacivši nedopušenu cigaretu u sneg, Florinda Gej krete prema žičari. Pridošlica dosta nespretno skoči u sneg, pokazujući da se radi o niskom, dežmenkastom čoveku koji je izgledao još puniji zbog sve one odeće na sebi.

»Po figuri to ne bi mogao da bude Reston«, razmišljao je ninda. »Prema tome, na sastanak je došao kupac za rezervne delove... dobro, ni to nije loša lovina... Samo kako čuti o čemu će razgovarati, jer oni će... prokletstvo, ta žena je zaista lukava!«

Sačekavši korpu koja se vraćala naniže, Florinda Gej i ne poznati u krznenom sedišu jedno pored drugog. Okrenuti nindi leđima, telohranite-

lji su stajali, očigledno čekajući sledeću korpu.

Kao i uvek, stvaranje plana, donošenje odluke i njeno izvršenje trajali su svega nekoliko sekundi, jer su ninđe obučeni da pre svega misle brzo i deluju brzo, ne dajući vremena protivniku da se snađe i otkrije efikasnu odbranu.

Ispod raskopčane jakne prsti ninđe sklopiše se oko ukrašene drške katana, divnog samurajskog mača iskovanog pre mnogo stotina godina od čelika čiju bi tajnu skupo platila svaka moderna čeličana.

Ovoga puta blistava oštrica izašla je veoma tiho iz svojih kanija. Koraknuvši napred, čak i ne gledajući u leđa ljudi pred sobom, ninda zadade jedan kratak, hitar udarac.

Čovek u beloј odeći, veoma sličnoj odeći ninđe, bez glasa se sruši u sneg. Onaj drugi reagovao je veoma brzo, i pored sveg iznenađenja; usta mu se otvoriše na krik, a desna ruka sunu pod jaknu u potrazi za drškom pištolja.

Njegova brzina, međutim, predstavljala je samo mali deo brzine jednog ninđe u akciji. Ruka ninđe munjevito se steže oko grla iznenađenog čoveka, pred očima mu blesnu isukana oštrica.

— Ni reči, ili si mrtav! — prosikta ninda. — Penji se u korpu!

Razrogačenih očiju od straha, čovek posluša i njih dvojica se smestiše u korpu iza Florinde i njenog tajanstvenog partnera.

Sačekavši da se žena okrene kako bi pogledala da li su nje ni telohranitelji na mestu, ninda načini kratak pokret mačem, i dalje stežući usta drugom šakom. Uz jedva čujni uzdah, telo čoveka pored njega se opusti.

Korpa je skoro bešumno klizila nad mračnom šumom dok je ninda proveravao koliko se može čuti razgovor dvoje ljudi u korpi ispred njega.

Uvereni da je sve u najboljem redu, oni su razgovarali, pribijajući glavu uz glavu. Ninda steže zube. Ono malo reči koje je povremeno uspevao da uhvati neće mu mnogo reći.

Odmerio je pogledom kabl po kojem je klizio točak korpe. Ne bi bilo previše teško duž njega se primaći prednjoj korpi, naravno; pitanje je bilo samo koliko će izdržati držeći se samo rukama na ovoj hladnoći...

I da li će se neko od onih dvoje još koji put okrenuti...

Oprezno se podigavši sa svog mesta, ninda se ispruži, hvatajući se za šipku o kojoj je korpa visila. Bez ijednog šuma on dospe do debelog nosećeg kabla.

Gotovo deset stopa do korpe ispred njega. I to deset stopa koje mora preći veoma brzo ako želi da uopšte dospe do nje...

Stisnuvši zube on se nogama odbaci od šipke. Ruke su mu radile gotovo fantastičnom brzinom dok je svoje telo prebacivao duž kabla, kao da se pod njim ne nalazi ponor u koji će ga baciti i najmanji pogrešan pokret.

Još samo tri stope.... još dve... točak pred njegovim očima klizio je duž kabla, činilo mu se, sve brže i brže...

Načinivši trzaj, on sklopi prste u tankim rukavicama oko šipke prednje korpe, osećajući kako ona, kao i kabl, pre nje, prži svojom hladnoćom. Ovo je, međutim, bio važan trenutak. Dvoje ljudi koji sede pod njim ne smeju osetiti ni najmanji trzaj.

Držeći se jednom rukom za šipku, on dopusti da ga korpa vuče duž kabla za koji se labavo pridržavao drugom rukom, puštajući da mu kabl klizi kroz savijene prste.

Čak i za njegovu ogromnu snagu bilo je to veliko iskušenje. Međutim, nalazio se tamo gde je želeo da bude i sada je trebalo iskoristiti položaj u kojem se našao.

— Ne, to ne dolazi u obzir! — jasno je čuo prigušen glas Florinde Gej. — Mi na taj način ne radimo, gospodine Miller. Nikakvi računi u bankama, nikakvi čekovi ma čiji bili. U obzir dolazi samo gotovina!

— U redu, draga moja gospođo — glas čoveka bio je dubok, malo prigušen šalom, ali oštro uho ninda razabiralo je u njemu jak nemački naglasak. — To je manji deo problema, gotovina će se već naći. Moje poslodavce daleko više zanima rok isporuke...

— O tome smo već govorili — odvrati žena hladno. — Dva naest dana od časa kada nam definitivno javite pristaju li vaši šefovi na ponudenu cenu. Sve do sada oni su odugovlačili s tim.

— Šta mogu, gospođo? — uzdahnu rezignirano čovek. — Ja isto tako dobro kao i vi znam koliko je važan svaki trenutak, ali te vojne hunte su vam takve. Više od polovine vremena provode optužujući jedan drugog za zaveru, a onu drugu polovinu u svađi ko će

koji čin dobiti u armiji. Verujte, ponekad sam sit svega toga i da nije...

— Vaši problemi me ne zanimaju, gospodine Miler — prekide ga Florinda Gej pokretom ruke. — Mislim da je ponuda jasna: devet miliona dolara za isporuku koja stiže ugovorenog dana na mesto čije sam vam koordinate već dala. Vaš posao odatle je prethovarat sa broda i transport u zemlju. Dovoljno jasno?

— Savršeno, draga gospođo, savršeno. Ali, moji poslodavci...

— Podsetite vaše poslodavce da ima još onih koji bi želeli da kupe tovar o kojem je reč. Možda čak i po većoj ceni. I još nešto: sa svakim novim danom cena toj robi raste; veoma brzo može doći do cifre od deset ili čak jedanaest miliona...

Sledećih nekoliko minuta njih dvoje su ćutali. Florinda Gej zapali novu cigaretu.

Na svom mestu ninda je osećao posledice hladnoće i neugodnog položaja u kojem se već dugo nalazio. Bilo je dovoljno da pusti šipku korpe i sačeka nailazak sledeće, one sa mrtvim telom Florindinog telohranitelja, a onda...

Nemarno se osvrćući unaokolo, Florinda podiže pogled.

Njene oči susretoše se sa pogledom ninde. On se smireno osmehnu ogromnom iznenađenju u dva divna plava oka.

Samo što to iznenađenje nije trajalo dugo. Oko usana žene pojavi se ona poznata ružna i tvrda crta.

— Miler — reče mirno — imate li revolver?

— Šta?!

— Revolver, do đavola! Nad glavom vam je čovek koji je prisluškivao naš razgovor!

Dok je nemačka psotka još lebdela u ledenom vazduhu, Miler počeo da kopa pod svojom jaknom. Ninda se sa obe ruke uhvati za šipku korpe.

— Bolje mu recite da to ne čini, Florinda — reče mirno. — Ispod ove korpe još uvek ima mnogo praznog vazduha do snega!

— Pucajte, Miler! Pucajte, boga mu!

Tamna cev pojavi se ispod jakne. Stežući zube, Miler podiže pištolj, već žmirkajući u očekivanju pucnja.

Jednim pokretom noge, ninda mu izbi oružje, a onda se noge, kao klešta sklopiše oko debelog vrata Nemca. Napinjući sve mišiće, ninda skupi no-

ge, izdižući nimalo lako telo iz korpe.

Miler promuklo kriknu, grebući prstima po nogama zaštićenim debelim skijaškim pantalonama.

Osećajući da njegovi umorni udovi ne mogu dugo držati toliki teret, ninda pogleda naniže. Tle prekriveno snegom bilo je ovde bliže nego što je želeo, što je značilo da Miler ima velikih izgleda da preživi pad.

Naglo popustivši svoj stisak, on se oslobodi tereta. Miler kriknu, očajnički šireći ruke u pokušaju da se za nešto uhvati. Vrhovi prstiju za dlaku promašišu ivicu korpe i on polete naniže, ispuštajući piskav krik kroz široko otvorena usta.

Lakim skokom ninda se nađe u korpi, sa olakšanjem zauzimajući mesto pored žene koja ga je gledala razrogačenim očima.

— Ostaće živ — reče ninda. — Možeš nastaviti svoje poslove sa njim, Florinda.

Ona se povukla od njega koliko god je to ograda korpe dopuštala. U očima joj se čitao strah, ali i još jedno osećanje.

Želja?

Ili ipak nešto drugo?

— Šta hoćeš od mene, Eldridž, proklet bio? Šta?!

— Za sada samo razgovor — odgovori on smešeći se. — Razgovor u četiri oka...

*
* *

Pre nego što je u predvorju luksuznog apartmana Florinde Gej ostavio svoju jaknu sa skrivenim mačem, ninda pažljivo obide raskošno uredene prostorije.

— Sumnjičav, zar ne? — glas žene bio je hladan. Sedela je pored stočića sa pićem, sa čašom u rukama, i podrugljivim pogledom pratila njegovo kretanje.

— Da. Loša navika, ali ponekad veoma praktična.

— Piće?

— Da, hvala. Ona šetnja po žici nije bila naročito prijatna, moram reći.

— Glupost! Zašto si to učinio?

— Nisam bio siguran s kim si se sastala, Florinda. Želeo sam da mu čujem bar glas. I, naravno, o čemu razgovarate.

— Ah! — žena se prigušeno nasmeja, dodajući mu čašu sa konjakom. — Sad znam...

mislio si da ćeš ščepati profesora Restona, zar ne?

— Da. U krajnjoj liniji, Miler me ne zanima, kao ni tvoji poslovi sa njim. Želim onoga koji je sve to zamislio!

— I misliš da je to Profesor?

— **Siguran** sam da je to on. Žena obori pogled igrajući se svojom čašom.

— Leslie — reče tiho. — Ovo sada ti govorim potpuno iskreno... nećeš naći Restona, veruj mi.

— Da li je to priznanje da je on živ? — nasmeja se ninda.

— Da, živ je, ali mu niko ne može ući u trag. Skrovište koje je otkrio tako je savršeno da nema opasnosti da ga pronadu. U redu, ne moraš raditi za mene, odnosno njega, ako to ne želiš... ali ga nemoj da lje tražiti.

On odmahnu glavom, gledajući je pravo u oči.

— Ne mogu, Florinda. Neću odustati od potere za njim sve dok sam živ.

— Onda nećeš još dugo biti živ, Leslie, veruj mi! A to...

Oborila je ponovo glavu, puštajući da joj kosa prekrije lice. Čak i u nezgrapnoj opremi za skijanje njeno telo bilo je zamamno i uzbudljivo.

— Htela si još nešto da kažeš?

— Ne želim tvoju smrt, Leslie... to sam htela da kažem.

— Gore na žičari govorila si malo drukčije, ako se dobro sećam.

— Nisam imala drugog izbora. I Miler je bio tu. Kada... kada bi Reston samo naslutio da želim da te poštediti, kazna bi bila užasnija od smrti, kunnem ti se!

Po ko zna koji put Leslie oseti neodoljivu privlačnost te žene koja ga je sada gledala ogromnim očima punim tuge. Drhtala je čitavim telom.

»Ne!«, reče on u sebi. »Ne smeš zaboraviti da je možda stotinu ljudi već umrlo zbog nje, iako ih možda nije ubila sopstvenim rukama. Ona zna za tebe mora biti samo oruđe kojim ćeš se poslužiti da bi došao do Restona — i ništa više!«

— Dakle?

On odmahnu glavom.

— Reston ili ja. Vrlo jednostavno, Florinda... Odluči se.

Ona se naglo ispravi, grizući donju usnu. Sručila je gotovo punu čašu niz grlo, a onda hitrim korakom nestala u pravcu kupatila.

Osluškujući šum tuša, ninda je lagano pijuckao konjak, ose-

ćajući kako se toplota alkohola širi čitavim njegovim telom.

»Divna žena«, mislio je. »Puna duha i inteligencije... i možda upravo stoga se i nalazi u klopci bez izlaza, klopci koju je stvorio pakleni intelekt profesora Restona. Baš me zanima čime je stekao toliku njenu odanost? Novac? Ona je u stanju da i bez njega dobije novca koliko želi...«

Ljubav?

Podigao je pogled kada su se vrata kupatila otvorila. Telo žene građene poput boginje bilo je pokriveno samo vlažnim peškirom, kosa puštena na naga ramena.

Pogledala ga je očima punim topline, iako su joj usne drhtale. Bez reči je pošla pored njega i nestala kroz vrata spavaće sobe.

Gotovo ne shvatajući šta čini, Leslie se uspravi, osećajući kako mu se usta suše. Korak po korak, kao sapet, primicao se vratima iza kojih se nalazila — ona...

Na ogromnoj okrugloj postelji presvučenoj crvenom svilom, njeno nago telo bilo je kao varljiva fatamorgana pred očima žednog putnika u pustinji. Bio je potreban gotovo fizički napor da progovori.

— Lepa si — rekao je promuklim glasom — ali ne toliko da bi me mogla kupiti samo svojim telom, Florinda!

Grizući pune usne, žena sklopljenih očiju promrmlja nešto nerazgovetno. Puni bokovi nemirno su se kretali, suvo šušteći po svili.

— Dođi! — reče promuklo, stežući grudi rukama. — Znam da si ti muškarac koji me može učiniti srećnom...

Pogled ninde bio je hladan, ne otkrivajući ni deo onog napore uložnog da prikrije uzbuđenje.

— Ne — reče tiho. — Ja nisam zaboravio da tvoje ime još uvek znači smrt...

— Dođi! — kriknu ona. — Učini mi to, proklet bio! Sada, ovde... odmah!

Lagano raskopčavajući košulju, on je prilazio lagano, korak po korak, ne skidajući pogled sa njenih očiju.

— Da, Florinda — govorio je tiho, grlenim glasom u kojem bi osetljivo uho zapazilo umirujuće tonove. — Dolazim po tebe, Florinda... i učiniću ti sve što želiš... biće nam lepo... i toplo... i tiho... i niko nas neće uznemiraviti... dugo... dugo... dugo...

Kada se spustio na ivicu postelje i dohvatio joj ruku vlaž-

nu od znoja, telo žene na svili počelo je da usporava svoje strasne kretnje. Trepavice su nekoliko puta zadrhtale, a onda se spustile dok je ninda monotonim glasom nastavljao da govori.

— Ja sam tu, Florinda — govorio je. — Pored tebe... spavam uz tvoj bok... sa rukom na tvojim grudima, Florinda... a **ujutro**... ujutru kada se **probudimo**... ponovo ćemo se voleti, **Florinda**... ti i ja... dugo, dugo...

Njegov glas postajao je sve tiši. Zaćutao je kada se telo žene potpuno umirilo i opustilo.

Vrhom palca podigao je kapak njenog oka i **zadovoljno** klimnuo glavom. Kao i **mного** puta pre, veština hipnoze, **veština** koju su ninde poznavale stotinama godina, dala je svoje rezultate.

— Florinda, čuješ li me? — upitao je tihim glasom.

— Čujem te — pune usne jedva su se pomerale, ali je glas žene bio potpuno razgovetan.

— Kada ćeš videti Restona, Florinda?

— Restona... videti... nikada...

— Nikada, Florinda?

— Nikada. Restona... nema...

— Reston je mrtav?

— Ne...

— Ali ga ti nikada nećeš videti?

— Da, nikada...

Pogled ninde je bio zamišljen. Na prvi pogled ono što je žena pod hipnozom govorila nije imalo nikakvog smisla, ali je on u njenim odgovorima naslućivao dublju, unutrašnju logiku koju je samo trebalo objasniti.

— Kako ga pozivaš kada ti je Reston potreban, Florinda?

— Pozivam? Ne pozivam Restona...

— On poziva tebe?

— Ne poziva.

Ponovo ćorsokak. Morao je pokušati iznova.

— Zašto radiš za Restona, Florinda? Šta ti on daje?

— Reston... Reston je veliki... jači... hrabriji... mudriji od svih...

— Samo to?

— Zar nije dovoljno? — čak i pod hipnozom, usne žene raširiše se u zadovoljan osmeh.

— Reston je bog...

— Reston je zločinac, Florinda!

— On nije zločinac!

— Reston je zločinac! — ponovi ninda oštrijim glasom. — Zapamti to: on je zlo-či-nac!

— Reston je zločinac — po slušno ponovi žena. Disanje joj je postajalo sve dublje, glas sve tiši. Na nekoliko narednih pitanja ninda je jedva dobio odgovore koji mu nisu pomogli ništa više od prethodnih.

Uspravio se lagano, i sam umoran posle svih onih napreza nja koje je ovaj dan zahtevao od njega. Pogled mu, i protiv njegove volje, skliznu po čistoj beloj koži žene opružene na postelji pred njim.

Posmatrao je dugo to divno telo, prateći pogledom svaku njegovu liniju, svaki pregib, oblinu, svaki mladež i trag na njemu.

Obrve su mu se skupljale sve više i više, pokazujući da se ninda koncentriše na rešavanje još jednog problema koji od njega zahteva svu snagu i energiju...

*
* *

— Lesli, moraš požuriti! — uvek flegmatični glas Tabasko Pita zvučao je uzbuđeno. — Florinda Gej naručila je pre pola sata da njen avion bude spreman. Mislim da namerava da umakne odavde!

— Hvala ti, Pite — iako je samo minut ranije otvorio oči,

probudjen zvonjavom telefona, ninda je bio potpuno svež i njegov mozak je već radio punom brzinom. — Šta je sa Millerom? Da li će i on krenuti sa njom?

— Ne verujem. Upravo dolazim iz bolnice, zato me Hilda nije odmah ni pronašla sa tom porukom. Naš debeli prijatelj slomio je ruku i nekoliko rebara, tako da se neće tako lako iskobeljati iz kandži doktora!

— Vrlo dobro, Pite. Poći ću za njom. Ti pomози Sumiko da se spremi, a onda se vratite u San Francisko. Javiću vam se čim budem mogao. U redu?

— U redu, ortak. Nemaš ideju kuda je naša dama krenula?

— Ne, ali ću brzo doznati, zar ne?

— Ti si lud! Ona ima svoj privatni avion!

— Da, znam. I naredila je da ga pripreme za let. Pa šta?

— Kako misliš da je pratiš? Upašćeš u avion, a? Da je noć, možda bi i uspeo. Ovako, ne verujem...

— Primaš li opkladu, Pite? — nasmeja se ninda.

— Ovu primam, do đavola! Sto galona najboljeg australijskog piva, važi?

— Važi. Samo, ja ne pijem tu odvratnu tečnost kao što znaš.

— Nećeš ni morati da je po piješ, ortak, nećeš ni morati — smejao se Tabasko. — Hajde, da te više ne zadržavam, znam da treba da se spremiš. Ona ti neće dati mnogo vremena, Hilda mi reče da je već zatražila da joj pripreme račun u hotelu.

Spustivši slušalicu, ninda hitrim, ali preciznim pokretima počeo da prikuplja svoje stvari. Taj posao nije trajao dugo, jer sve što mu eventualno moglo zatrebati našlo je mesto u onoj istoj tajanstvenoj torbi od grubog platna u kojoj se, uz svu ostalu opremu jednog japanskog ninde, krio i njegov katan, mač koji mu je prošle noći tako dobro poslužio.

Dva minuta kasnije bio je spreman da pođe. Na prstima, kao senka, približio se postelji na kojoj je spavala Sumiko i zagledao u njeno lice upola sakriveno talasima crne kose.

»Tako je lepa«, mislio je. »Možda i lepša od Florinde... i poželjna isto koliko i ta žena. Čudno, sinoć sam je mogao imati, a ipak to nisam učinio. Zašto? Opet ono neobjašnjivo gnušanje koje osetim kad god

je zamislim pod sobom? I njena usta na mojima?«

Odmahnuvši glavom, on tiho izađe. Strčao je niz stepenice, umerenom brzinom prošao kroz hol i mahnuo rukom taksiju koji je čekao na čelu prilično dugog reda vozila.

— Na aerodrom! — dobaci vozaču koji klimnu glavom. — Žurim!

— Jasno — isceri se ovaj. — Nisam imao još nijednog putnika kome se nije žurilo na taj prokleti aerodrom!

Put do aerodroma, udaljenog gotovo punih deset milja, ninda je proveo preturajući po čitavoj zbirci kartica i legitimacija koja se nalazila u jednom od unutrašnjih džepova njegove platnene torbe. Sve te zvanične isprave bile su izvanredni falsifikati i snabdeveni raznim imenima, raznim podcaima i čak različitim fotografijama likova u koje se Leslie Eldridž, uz malo truda i malo vremena, mogao po želji pretvoriti.

Dok mu je plaćao na aerodromu, taksista baci začuđen pogled na njegovo lice, a onda sleže ramenima. Pre dva minuta smeo se zakleti da taj visoki čovek nije imao brkove pod nosom, ali sada... uostalom, do đavola, to i nije njegov problem, zar ne?

Zabacivši torbu na rame, Leslie hitrim korakom priđe uniformisanom čoveku iz aerodromskog obezbeđenja koji se leno klatio na ulazu u neveliku zgradu.

— Hobson — reče oštro. — Odeljenje za narkotike, Colorado Springs. Evo moje legitimacije, momak. Ne zaviruj previše u nju, do đavola, ne bih želeo da je još neko vidi!

— Hvala, poručniče — reče čovek s poštovanjem, vraćajući legitimaciju njenom tobožnjem vlasniku. — Šta mogu da učinim za vas?

— Obavešten sam da će jednim privatnim avionom biti prebačena izvesna količina droge na Zapadnu obalu — objasni hitro ninda. — Taj avion, međutim, pripada veoma uticajnim ljudima. Znaš već kako to ide u našem poslu, boga mu; ne bih hteo da rizikujem da se takvim ljudima zamerim ako je obaveštenje slučajno bilo lažno...

— Jasno... to će sigurno biti onaj tamo, poručniče. Vidim da ga pripremaju za let. Čija je to igračka?

— Izvesne gospođe Gej iz San Franciska. Hmm... dao bih čitavu svoju buduću penziju da zavirim u taj avion pre nego što se Gejova ukrca. Šta mi-

sliš kako bih to mogao izvesti, a da ne bude previše upadljivo?

— Ne znam, poručniče — službenik zabaci kapu na potiljak, zamišljeno se češkajući po glavi. — Unaokolo je čitava gomila mehaničara, a pilot je na svom mestu... Hmm...

— Pilot mi ne smeta, on neće ni videti kada upadnem u kabinu. Slušaj, kako bi bilo da odvedeš sve te momke na drugu stranu aviona pod nekim izgovorom. Recimo da tražiš nekoga ko je maločas protrčao pistom, ili šta ja znam? Meni će biti dovoljno minut — dva da upadnem unutra. Važi?

— Važi? Samo... kako mislite posle da izađete, poručniče? Ne mogu ih previše zadržati, znate, a oni...

— Već ću se nekako snaći — obeća Leslie žurno. — Slušaj, kako se zoveš? Anderson? Anderson, ako sve bude u redu i ako nađem tu prokletu stvar u avionu, obećavam ti deo bonus. U redu?

— Naravno! — isceri se čovek. — Pa dobro onda, da krenem ja. Vi budite u blizini, poručniče, i čim ja njih uklonim, uskočite u avion. Dobar lov!

Pustivši čoveka u uniformi da malo odmakne, ninda hitro osmotri prostor oko sebe. Aero-

drom je, ne računajući privatne, primao svega nekoliko aviona dnevno, tako da ni u zgradi, a ni oko nje nije bilo previše sveta. Koristeći svaki zaklon, vozila servisera i cisterne parkirane na ivici piste, on hitro zakorači na asfalt očišćen od snega.

Pomogla mu je ona gotovo fantastična veština ninđe da u istom trenutku prati ogromnu količinu detalja u svojoj okolini. U njegovom pamćenju bio je urezan položaj svakog čoveka koji bi ga bar na trenutak mogao videti. U trenutku kada bi neki od tih ljudi skrenuo pogled u pravcu ninđe ovaj bi uvek bio na nekom drugom mestu, ili u zaklonu koji je pružao trenutnu sigurnost.

Sliti se sa okolinom, to zvuči veoma jednostavno, ali nije uvek... U tome je, međutim, jedna od tajni veštine zbog koje mnogi još i danas, u samom Japanu, veruju kako su ninđe zaista umele da postanu nevidljive...

Omanja grupica ljudi u kombinizonima stajala je sa druge strane čelične ptice čiji su motori tiho zujali. Mahali su rukama, nešto energično objašnjavajući Andersonu koji ih je sumnjičavo gledao, potpuno uživiljen u svoju ulogu.

Osvrnuvši se još jednom oko sebe, ninda načini tri kratka skoka i ustrča uz kratke čelične lestvice prislonjene ispred otvorenih vrata.

Vrata desno vodila su u pilotsku kabinu i on na prstima prođe pored njih. Levo je bio uski hodnik; jedna vrata vodila su desno iz njega, druga su se nalazila na kraju.

Ninda prisloni uho na bliža vrata. Iza njih čulo se zveckanje stakla i tihi ženski glas koji je nešto pevušio. Produživši, ninda bešumno otvori vrata na kraju hodnika.

Klimnuo je glavom, diveći se raskoši minijaturnog salona uređenog sa mnogo ukusa i još više novca. Polukružni kožni divan, fotelje, niski stočić u sredini. Televizor, mini-linija. Da, madam Florinda Gej uvek je putovala luksuznom klasom...

Osvrnuvši se oko sebe, ninda potraži neki zaklon, osluškujući glasove spolja koje je prigušivalo zujanje motora. Ako je Pit u pravu, on neće morati previše dugo da čeka dolazak Florinde Gej i njenih novih telohranitelja, onih istih koji su svakako vozili čitavu noć da bi na vreme zauzeli mesto dvojice koju je ostavio u snegu na planini...

Ti momci biće umorni i nervozni. Sporijih reakcija, naravno, ali će i njihove reakcije biti nepredvidive, zbog čega mora biti oprezan. Ko zna, možda je neki od njih toliko sumnjičav, da će još jednom pregledati avion pre nego što poleti...

Oni zastori na zadnjem zidu. Svakako skrivaju prolaz u toalet, ali da li sa strane ima dovoljno mesta za telo čoveka koji bi se priljubio uza zid od neobrađenog lima?

Da...

Pomerajući se iza zastora sve do samog bočnog zida, ninda za uze najudobniji položaj. Nabori tkanine pomogli su mu da vrhom šurikena, čuvene šestokrake zvezde nindi, načini dva otvora kroz koje će moći da prati sve što se događa u salону.

Ostalajo mu je samo da čeka, ali ninde čak i kada čekaju, koriste vreme na najbolji način. Potpuno opušten, ninda je duboko disao, odmarajući svoje mišiće i obogaćujući krv kiseonikom za napore kojima će možda njegovo telo uskoro biti izloženo.

I pored zujanja motora, jasno je čuo kako su se otvorila ona druga vrata u hodniku. Priljubio se uza zid, zadržavajući dah.

U salon je upala vitka, dugonoga Crnkinja u plavom kostimu stjuardese koji je od propisane uniforme odudarao izuzetno kratkom suknjom. Bluza je bila priljubljena uz telo, ocrtavajući pune grudi i stvarajući iluziju da je devojkagola, a ne obučena.

Dohvativši poslužavnik sa stola, devojkau njegovo središte postavi čašu sa žućkastom tečnošću koju je donela iz susedne prostorije. Sa poslužavnikom je stala uz vrata, u stavu koji je odavao da vlasnica aviona samo što nije ušla.

— Dobro došli, gospodo Gej!
— zacvrkuta devojkakada se vrata otvoriše. — Izvolite!

— Hvala, Luiza. Neću ništa piti...

Lice Florinde Gej bilo je umorno, ali uvek đavolski lepo. Prešla je preko salona i sručila se na divan, nervozno prevrćući svoju tašnu u rukama.

Za njom su ušla tri čoveka sumnjičavo se osvrćući oko sebe. Ruke su im bile u džepovima prugastih uskih sakoa, onih koji u svakom filmu predstavljaju zaštitni znak plaćenih revolveraša.

«I pored svih svojih para, Florinda nije uspela da za ovako kratko vreme obezbedi najbolje telohranitelje», nasmeši se

ninđa u svom zaklonu. »Utoliko bolje...«

— Dosta te predstave, vas trojica! — reče Florinda oštro. — Ovde vas ništa neće ujesti, do đavola! Sedite tu negde. Luiza, daj im piće!

Malo umireni, revolveraši se ukočeno spustiše na ivicu fotele, ali nisu se tako lako mogli odreći uloge opasnih momaka. Pogledi koje su dobacivali Crnkinji, usiljeni zavodnički osmesi i reči izgovorene kroz zube bili su smišljeni da impresioniraju i nju i tu očigledno veoma bogatu i spretnu ženu na divanu.

U svom skrovištu, ninđa je strpljivo čekao, čak se više i ne trudeći da bude posebno oprezan. Motori aviona naglo počеше da zavijaju, ali je izvrsna zvučna izolacija taj šum svela na ugodnu meru.

Pet minuta kasnije bili su u vazduhu, kružeći nad planinama kako bi dostigli potrebnu visinu da pređu Pajks Pik. U času kada se kurs aviona ustalio na licima sve trojice revolveraša on jasno zapazi vidno olakšanje.

Za to vreme Florinda Gej je ćutala, a položaj njene glave i pokreti koje je činila, pokazаше ninđi da je nervoznija nego obično. Uprkos onome što je

rekla na ulasku, dugonoga Crnkinja donosila je i njoj već drugo piće.

— Vas trojica! — reče iznenada. — Kako se zovete?

Momak koji je sedeo tačno preko puta nje, usiljeno se osmehnu.

— Moje ime je Flaerti, gospođo. Ovo ovde je Moreti, a ovo Donel...

— Vrlo dobro. Dopada li vam se moja stjuardesa? Hej, Luiz, šta ti kažeš za ova tri momka ovde?

U glasu žene osećala se usiljena veselost i ninđa odlučila da za malo odloži trenutak svog napada. Nikada nije suviše podataka o protivniku koga ćeš pre ili kasnije morati da uništiti. Zagonetni Florindini odgovori pod hipnozom posebno su zahtevali da dobro prouči psihologiju te odista neobične žene.

Cereći se, Crnkinja prošetala ispred trojice revolveraša sa po služavnikom, vrteći kukovima. Njihovi pogledi govorili su dovoljno; svaki od njih veoma rado bi okusio taj lepi komad crnog ženskog mesa.

— Zgodni su — zacvrkuta devojka. — Baš zgodni, madam...

— Ovaj let biće đavolski dosadan — reče Florinda smeštajući se ugodnije na divanu i

izlažući svoj profil pogledu ni nđe. — Zašto se vas četvoro mladih ne biste malo zabavili, a? Ponašajte se kao da mene ovde uopšte nema...

»Ona ne uživa u samom seksualnom činu«, razmišljao je ninda, »ili je bar takav moj utisak... voli da gleda druge dok to rade. Da li i to nešto govori?«

Široko se osmehujući, Crnkinja je odložila poslužavnik na stočić i stala pred trojicu revo lveraša lagano otkopčavajući bluzu...

»Bolji trenutak za napad neću imati«, pomisli ninda. »Prema tome — napred!«

*
* *

Šurikeni koje je imao u ruci biće mu sasvim dovoljni, i on ostavi katana u torbi smeštenoj u uglu iza zastora. Lagano se pomerajući duž njega, on se pojavi u prolazu za toalet.

Buljeći u divno telo pred sobom, tri revolveraša nisu čak ni zapazila njegov pokret. Stojeci na mestu, ninda se smeškao, čekajući da ga zapaze.

Flaerti, vođa trojke, prvi je shvatio da nešto nije u redu. Buljio je u čoveka na vratima

gotovo punih trideset sekundi, verovatno se pitajući nije li i to neki član posade aviona.

— Ko... — uspeo je konačno da promuca. — Ko je to?

Naglo se okrenuvši, Florinda rukom na ustima priguši krik iznenađenja.

— Oh, bože! — prostenja. — Opet on! Pa to je pravi đavo!

Vrisnuvši prodorno, Crnkinja pritisnu tek skinutu bluzu na grudi, lagano se odmićući prema bočnom zidu. Samo na prvi pogled taj pokret bio je bez azlen, jer devojka ne samo što se uklanjala sa linije kojom će možda poleteti meci, već je za uzimala i najpogodniji položaj za eventualni napad na iznenađenog posetioca.

Tri crne revolverске cevi gotovo jednovremeno uperiše se u čoveka koji je i dalje mirno stajao na istom mestu.

— Reci im da ne prave glu posti, Florinda! — reče svojim dubokim glasom. — Ako samo je dan metak probije zid na ovoj visini, doći će do dekompresije, a onda smo svi mrtvi...

— On... on je u pravu! Odložite oružje, ljudi!

— Ali... — Flaerti obliznu usne, zbunjeno gledajući oko sebe. Na licu mu se jasno videlo kako se pita nije li to samo neki novi trik.

— Baci to, do đavola! — vri
snu Florinda. — Baci! Zar vas
trojica ne možete da savladate
jednog čoveka bez oružja!

— Ti vrlo dobro znaš da ne
mogu, Florinda. Uostalom, ne-
ka pokušaju, ako želiš da vidiš
krv...

Njih trojica sporazumeše se
pogledom. U času kada su od-
bacivši revolvere na pod isto-
vremeno krenuli prema Leslieju,
ovaj uhvati i hitar pogled koji
je Crnkinja dobacila Florindi i
pokret ruke kojim joj je ova
dala znak da čeka.

I on sam vratio je šurikene
u skrovište pod svojim opasa-
čem. Ova trojica su protivnici
sa kojima bi se mogao obraču-
nati iole dobar majstor borila-
čkih veština. Za jednog nindžu
borba sa njima biće samo malo
zagrevanje...

Kao u uličnoj tuči, tri čove-
ka se razmakoše kako bi mo-
gli jednovremeno napasti sa tri
strane. Smešeći se, ninda je po
smatrao njihove pripreme, ne
gubeći iz vida ni pripreme Cr-
nkinje za koju mu je instinkt
govorio da je ipak najopasniji
protivnik.

Oblizujući usne, Flaerti zasta-
de dva koraka pred nindžom.

— U redu je, prijatelju —
reče nastojeći da glasu dâ me-
talni prizvuk. — Bolje za tebe

da budeš miran... nemaš ni-
kakve šanse protiv nas troji-
ce.

— Misliš?

— Do đavola, da li mislim!
Siguran sam, prokletstvo!

Neočekivano brzim pokretom,
revolveraš posegnu u svoj džep.
Ovoga puta u ruci mu je bio
nož na oprugu. Uz metalno šk-
ljocanje, iz drške se pojavi pre-
teće sečivo.

— Dakle?

Ninda sleže ramenima.

— Možda ti dobro barataš
tom igračkom, ne znam. Ipak,
kladim se da ću ti je uzeti iz
ruke pre nego što uspeš da me
njome i ogrebeš!

Flaertijevo lice poblede od
gneva. Kriknuvši kroz stisnute
zube, on skoči napred zadajući
mučki udarac nožem, odozdo
naviše, sa ciljem da ga zarije
u utrobu iznenađenog protivni-
ka i otvori jednjak dugim re-
zom.

Telo ninde malo se izvi u st-
ranu, propuštajući pored sebe
ruku sa nožem. Obema rukama
ščepao je Flaertija za podlakti-
cu, koristeći brzinu njegovog
zaleta.

Pred zapanjenim očima pos-
matrača, čitavo Flaertijevo te-
lo opisa pun krug u vazduhu,
da bi se ponovo našlo sa stopa
lima na podu nekoliko stopa

dalje. Zateturavši se, ovaj uspo stavi ravnotežu, ali mu se po licu videlo da ni njemu samom nije mnogo jasnije šta se zapravo dogodilo.

— Ovo tražiš? — osmehnu se ninda pružajući mu ruku na čijem je dlanu ležao Flaertijev nož.

— Donel! Moreta! — vrisnu ovaj. — Držite ga!

Dva sečiva blesnuše istovremeno. Dva čoveka ustremiše se na nindu koji je mirno čekao da mu njihovi vrhovi gotovo dotaknu telo.

Sagnuvši se, on načini jedva primetan pokret obema nogama koji ga ukloni sa putanje divljeg napada, dvojice ljudi. Ispuštajući Flaertijev nož na pod, on ispruženim rukama šče pa oba čoveka za ruke sa noževima.

Jurnuli su previše brzo i nepoprežno da bi imali vremena da se zaustave. Jedino što je ninda učinio bilo je da malo skrene oštrice noževa sa njihovih putanja.

Donelov nož zari se Moretiju posred grudi, razdirući dušnik. Nož ovog drugog pao je malo niže i njegova oštrica iščeze u Donelovom trbuhu.

Odskočivši unazad, ninda laktom pogodi u pleksus Flaertija koji je pomislio da je sada

prilika da savlada protivnika okrenutog leđima. Drugi nemilosrdni udarac sa dva ukružena prsta desne ruke kroz rebra pro dre do Flaertijevog srca i zarobi ga, donoseći gotovo trenutnu smrt.

Iščupavši krvavu šaku iz Flaertijevih grudi, ninda je podiže iznad svoje glave.

— Pogledaj, Florinda — reče. — Ovo si želela da vidiš, zar ne?

Kao u transu, žena je zuri la u prste niz koje se slivala krv. Korak iza ninde dva čoveka su umirala, još uvek spojeni sečivima svojih noževa i klateći se na nogama. Moreti je umro prvi; klizeći naniže, on već ukočenim prstima povuče Donela za sobom i oni ostadoše zapleteni u gomilu creva koja se lagano širila na podu između njih.

— Luiz! — reče Florinda tiho, veoma tiho. — Ubij ga, Luiz!

Oči crne devojke pokazivale su kako više nije sigurna u svoju snagu i veštinu posle svega što je videla u poslednjih nekoliko sekundi. To kolebanje, međutim, nije trajalo dugo. Odbacivši zgužvanu bluzu iz ruku, ona lagano pođe napred, pokretima koji su pokazivali da ima

ogromno iskustvo u obračunima golim rukama.

— Ne čini to, Luiz! — reče ninda. — Suviše si lepa da bi sada umrla!

Odbacivši se svojim izvanredno dugim nogama od poda, devojka je već bila u skoku, ciljajući vrhovima stopala telo ninde. On je hitro pao na pod, kotrljajući se po njemu, tako da prvi udarac promaši.

Dočekavši se na noge, laka kao srna, Crnkinja je već pola zila u novi napad. Smešeći se, ninda je bio spreman da ga dočeka.

Ličilo je to na pravi vihor udaraca. Ili možda na ubrzani film na kojem je neko snimio demonstraciju veštine dva izuzetna majstora karatea...

Odbijajući udarac za udarcem, ninda se neprestano smešio. Shvativši konačno da nijedan njen potez nije dao rezultata, devojka odskoči unazad, teško dišući. Njene duge, šiljate dojke drhtale su od naprezanja.

— Ne želim da te ubijem, Luiz — reče ninda tiho. — Nemam ništa protiv tebe.

— Luiz! — vrisnu Florinda sa svog mesta. — Hvataj!

Duga čelična igla blesnu u vazduhu kada je žena bacila prema Crnkinji. Ne ispuštajući

nindu iz vida, ona je vešto šče pa u letu i obrte među prstima desne ruke, već spremnu za napad.

— U redu — reče ninda — kad već tako hoćeš...

Uz prodoran krik, Crnkinja krete u novi napad. Sa iglom uzdignutom visoko nad glavu, ona skoči napred. Podižući levu podlakticu da zaustavi udarac, ninda je motrio samo njene oči.

Da!

Taj blesak u njima mogao je značiti samo jedno: nagoveštaj trijumfa!

Crnkinja je bila mnogo opasniji borac nego što je mislio. U magnovenju, igla prelete iz desne u levu ruku devojke i njen blistavi vrh polete pravo prema nezaštićenom desnom oku ninde!

Naglim pokretom glave ninda izbeže sigurnu smrt, ali mu glatka površina igle dotače kosu.

Nije više bilo razloga za uzdržavanje; dohvativši devojku za naoružanu ruku, on kolenom zadade brutalan udarac naviše, u trbuh.

Iako je učinila sve da amortizuje udarac naglim skokom, devojka to nije uspela da učini do kraja, pre svega zato što stisak oko njene ruke nije popustio. Iskezivši krupne zube, o-

na zareža od bola i gneva, kao ranjena zver.

»Ova borba već predugo traje«, pomisli ninda, »Dajem mnogo vremena Florindi da se sredi i smisli još neki plan za moju eliminaciju...«

Slobodnom levom rukom on zadade kratak i oštar udarac ivicom dlana. Kao oštrica sekire, on pogodi vrat Crnkinje, kidajući napete žile u njemu.

Odbačena unazad, žena zakrklja. Njena borba sa smrću trajala je svega nekoliko sekundi, ali je i to vreme bilo dovoljno da gotovo čitav pod za lije krvlju iz prekinute žile ku cavnice.

—Evo još krvi za tebe, Florinda — reče ninda. — Uživaj u njoj...

Zgrčena u uglu velikog divana, žena je izgledala potpuno bespomoćna, zureći u njega očima punim straha.

— Taj ti pogled neće pomoći — ninda je prilazio korak po korak. — Više me ne možeš prevariti, Florinda. Ovoga puta ćeš mi reći gde je Reston.

— Nemoj, Lesli! — reče tiho. — Nemoj... neće ti pomoći, a ja...

Udarac je stigao tako brzo da nije uspela ni glavu da pomeri. Na glatkom obrazu ostade crveni trag prstiju.

— Dakle?

— Ne... to ti nikada ne mogu reći! Veruj mi, Les... ja...

Novi udarac pogodi jedno od onih osetljivih mesta na telu, proračunat da zada maksimum bola. Anatomija je nauka koju su ninde upoznale mnogo pre evropskih lekara...

Žena vrisnu.

— Hoćeš li govoriti?

— Ubij me! Molim te, Lesli... ubij me!

— Za to ima vremena... mrtva nikome nisi potrebna, Florinda...

Stežući joj vrat osetljivim prstima, on je pažljivo posmatrao izraz u očima žene. Strah, bol... zatim užas kada je shvatala da se čovek nagnut nad nju ne šali...

Lice pomodre, oči se izbuljiše. Iz otvorenih usta izbi jezik, crn od nagle navale krvi.

U poslednjem trenutku ninda popusti stisak i žena udahnu vazduh, slabašno kašljući.

—Kao što vidiš ja se ne šalim — reče. — Hoćeš li govoriti?

— Ne... — zakrklja ona. — Ne... ne... ne... ubij me!

*

* *

— Zašto nisi ubio prokletu kučku! — ozlojeđeno reče Ta-

basko Pit, tresnuvši pesnicom o sto. — Gotovo da ne poverujem: žena koja je izdržala mučenje, a nije progovorila!

— Ni meni to još uvek nije potpuno jasno — sleže Lesli ramenima. — Možda je jedno od onih retkih ljudskih bića čiji je osećaj za bol oslabljen. Međutim, nisam je mogao ubiti, Pite. Ona je još uvek naš jedini most do profesora Restona.

— I šta sada? Sedećemo ovde pred njenom vilom i čekati da gospodin profesor dođe u posetu svojoj devojci?

— Ona jednom mora izaći iz vile, Pite. Posao sa Milerom još nije okončan, a Reston se svakako neće odreći sume od devet miliona dolara. Moramo biti strpljivi; njih dvoje pre ili kasnije moraju stupiti u vezu.

— A ko im brani da se sporazumevaju telefonom, do davnola?

— Niko, ali Florida već zna da se njen telefon prisluškuje. Pobriniu sam se da postavim uređaj na liniju tako da ona to primeti.

— Lukavo... zbilja lukavo. A šta ako pošalje nekog od svojih ljudi da obavesti Restona?

— O tome imam svoje mišljenje, Pite — osmehnu se ninda. — Pre svega, uveren sam

da to ne sme učiniti, jer Profesor zahteva da ona bude jedina njegova veza. A onda...

— Još nešto?

— Da, ima još nešto, ali sada radije ne bih govorio o tome. Intuicija mi govori da nešto nije u redu, ali je premalo činjenica da bi potvrdile moje sumnje...

— Dobro, dobro — Pit se sa konzervom piva u ruci zavalio u sedište iznajmljenog »ševrolleta«, parkiranog tačno ispred ulaza u vilu na obali Zaliva. Lesli nije ni želeo da se skriva, dajući tako do znanja Florindi Gej da je neprestano drži na oku.

Sve do sada, ona nijednom nije napustila svoje skrovište, plašeći se verovatno da svetu pokaže lice koje je još moralo nositi tragove nindinog mučenja. I njeni novi telohranitelji ponašali su se uzdržano, svakako po Florindinom naređenju. Dolazili su i odlazili pešice, jer su brzo shvatili kako ninda ni jednom vozilu neće dopustiti da prođe kapiju.

— I koliko ovo već traje?

— Uskoro će biti puna dvadeset četiri časa. Imao si sreće da izbegneš prvih nekoliko sati, dok je još bilo tvrdo, Pite. Morao sam ubiti još dvojicu njenih ljudi, pre nego što su

konačno shvatili da moraju poštovati pravila moje igre.

— Žao mi je što je taj prokleti avion toliko kasnio zbog nevremena — uzdahnu Tabasko. — Umoran si?

— Da, ali ne previše. Na tre nutke odremam po nekoliko minuta, oslanjajući se na haragei da me upozori na opasnost. Jedno od vas, međutim, uvek mora biti u blizini, da biste pratili ljude koji izlaze iz vile. I tu su lekciju brzo shvatili. Niko ne može izaći pre nego što se vrati onaj koji je izašao pre njega.

Pit se glasno nasmeja.

— Znaš — reče — pitam se šta bi se dogodilo kada bi naša draga Florinda pozvala policiju, tvrdeći kako je uznemiravaš?

— Neće to učiniti, Pite. Ona je poslednja na svetu koja bi želela da skrene pažnju policije na sebe...

— Ovo već postaje dosadno — požali se Pit nekoliko sati kasnije. — Da li si bar uspeo da odspavaš?

— Malo. Sada si ti na redu. Sumiko će uskoro stići da te smeni na dužnosti, Pite.

— Ne misliš da je to ipak opasan posao za nju?

— Više ne. Bilo je gadno u početku, dok nisu shvatili da sam jači od njih. Samo ti idi

i naspavaj se, Pite. Ah, evo i nje...

Krhka devojka čija se duga kosa lepršala na vetru, iskoči iz taksija zaustavljenog kraj »ševroleta«, dajući vozaču rukom znak da sačeka. Vrteći glavom, Pit pređe u druga kola i taksij ponovo otklizi ulicom.

— Kako izgleda? — upita Sumiko smešeći se.

— Mirno. Možda čak i previše mirno. Nadam se da je Florinda Gej do sada nešto smislila, jer stvar postaje očigledno dosadna.

— Donela sam ti sendviče i kafu.

— Hvala. Bilo je vreme da nešto pojedem, nisam se ni pomerio sa ovog mesta više od dvanaest sati — osmehnu se ninda.

— To nije dobro. Umor će te savladati, a ta žena još uvek je užasno opasna, Les!

— Možda. A možda i ne. Vi decemo...

Nekoliko minuta kasnije, Sumiko mu iznenada dotače ruku.

— Vidim — ninda klimnu glavom, motreći priliku na drugoj strani kapije. — Neko izlazi... Hm, do sada ga nisam viđao; mora da je već bio u zgradi kada sam stigao.

— Ko je to, Les?

— Jedan od telohranitelja, verovatno.

Suženim očima, ninda je pokušavao pokrete visokog vitkog čoveka u sportskoj odeći koji je energičnim korakom prošao kroz otvor kapije, gledajući tačno prema parkiranoj »ševroletu«.

— Pođi za njim, Sumiko — reče. — Pazi da ti ne umakne i javi mi gde je sve bio i sa kim se sastao. U redu?

— U redu. Les, da li si razmišljao o mogućnosti da Florinda iz vile izađe prerusena u muškarca?

— Vrlo kratko. Žena je ipak žena; možda bi nekog manje pažljivog posmatrača i uspela da zavara, ali mene — ne. Budi oprezna, devojčice!

Zatvorivši vrata kola za sobom, devojka nestade iza ugla sledeći čoveka kome se, izgleda, nije žurilo. Zavaljen u svom sedištu, ninda ostade, motreći na kapiju.

Jedna misao neprestano ga je kopkala. Nešto, maločas izrečeno, čemu nije pridao dovoljno važnosti...

Da li je pogrešio?

Jedna od osobina kojima se ninde razlikuju od drugih ljudi jeste i njihova gotovo apsolutna objektivnost u proceni postupka drugih ljudi i sopstve-

nih postupaka. Ninde nikada ne dopuštaju da im sopstvene želje ili nade pomute sliku koju pružaju gole, suve činjenice...

Upravo stoga oni i jesu tako strašni protivnici, jer razmišljaju logično, kao mašina.

Samo što je to kod njih užasna mašina za ubijanje...

»Da li sam doista siguran da ono maločas nije bila Florinda Gej u muškoj odeći?«, upita on sebe. »Ili da već nije pre izašla, koristeći taj prastari trik?«

»Nisam«, odgovorio je sam sebi. »To bi onda bio još jedan dokaz u prilog teoriji koja mi iz trenutka u trenutak izgleda sve privlačnija...«

Desetak minuta kasnije, iako zanet u misli, on krajičkom oka opazi novi pokret pred kapijom. Stojeći ispred rešetaka i pokazujući prazne ruke, jedan od Florindinih čuvara mahao mu je da priđe.

Otvorivši vrata, on izađe na kolovoz, oštro motreći sve oko sebe. Haragei je, međutim, čuao, pokazujući da u njegovoj bližoj okolini nema još uvek nikakve pretnje.

— Šta se dogodilo? — upita.

— Telefon za tebe, ortak — cerio se čovek. — Kod nas, u kućici.

— Telefon? Ko bi me mogao ovde tražiti?

— E, to već ne znam. Dama mi nije rekla svoje ime. Na žalost, vrlo privlačan glasić...

Hitrim korakom ninda pređe ulicu i kroz kapiju produži uskom stazom pored ograde. Kućica čuvara nalazila se skrivena pod krošnjama tropskog drveća, sada vlažnog od noćasne kiše.

Svud unaokolo vladao je potpun mir, u kojim bi njegovo čudesno čulo naslutilo i najmanji trag opasnosti. Kao da to želi da potvrdi, i drugi čovek u kućici držao je ruke daleko od pištolja za svojim pojasom.

»Otkuda onda to iznenadno osećanje nelagodnosti u meni«, pomisli ninda podižući slušalicu odloženu na sto. — Da?

— Florinda Gej, Lesli. Da li si se predomislio?

— Predomislio? Zašto?

— Da li ćeš me konačno ostaviti na miru, proklet bio?

— Ne, Florinda. A ti znaš i šta želim od tebe.

Iznenadan smeh. Ninda skupi obrve. Žena koja se tako smeje... kao da ne oseća više ni trunku straha pred njim...

— Mislim da ćeš ipak odustati, Lesli. Poslušaj ovo...

Šum sa druge strane, kao ka da se slušalica predaje nekom drugom. A onda...

— Les...

— Sumiko! Devojko, gde se to nalaziš? Da li..?

— U njenim sam rukama, Les.

— Kako?! Pa ona...

— Ona je maločas izašla iz vile, preobučena u muškarca. Pratila sam je dva bloka, a onda su njeni ljudi iskočili iz kola u prolazu i šćepali me tako brzo da nisam dospela da se odbranim. Sada sam...

Ponovo šumovi, kao da je neko stavio devojci ruku preko usta.

— Čuo si je, Lesli — začu se u slušalici trijumfalni glas Florinde Gej. — Ipak nisi tako lukav kao što misliš, zar ne? Kakva je tvoja odluka?

Lesli stisnu zube. Ninde su obučene da odluke donose fantastičnom brzinom, ali ovakva odluka...

»Tu, u stvari, nema šta ni da se razmišlja«, reče ninda u sebi, osećajući u ustima iznenađujuću gorčinu. »Stvar je potpuno jasna...«

— Odluka, Lesli! Nemam nameru da čekam čitav dan! Kao što znaš, ja sam zaposlena... žena, ha-ha-ha!

— Da — reče on tiho. — Pri stajem...

*
* *

— To je on — reče barmen, pokazujući glavom na priliku koja je uteturala kroz vrata. — Dok, tako ga zovu... neće još dugo, to ti mogu reći, prijatelju...

— Je li? — ninda odmeri mršavu priliku u odeći koja je ne kada morala biti skupa i otmena. Od svega toga sada su ostali samo jedva vidljivi tragovi, pokazuju da je u toj odeći njen vlasnik prespavao sigurno stotinak nemirnih noći i pojeo isto toliko različitih obroka. — Alkohol?

— Alkohol — klimnu barmen glavom. — Mada je dobra mušterija, znaš. — Još nijednom mu se nije desilo da ne plati svoje piće. Kažu da je pun para i momci iz kraja dva ili tri puta su mu ispraznili džepove, ali nisu nikada našli više od pedeset dolara. Čudno, je l' da? Ovaj, ti meni ne reče zbog čega ga tražiš?

— Privatni posao — nemarno odvrati ninda posmatrajući priliku oslonjenu o drugi kraj šanka. Slegnuvši rameni-

ma, barmen ode do tog kraja sa već spremnom čašom u ruci. On i njegov redovni posetilac očigledno su se razumeli i bez reči.

»To je dakle čuveni hirurg Pitmen«, razmišljao je ninda proučavajući crte lica pod dugom, zamašćenom kosom i drhtave ruke pijanca. »Bio je na vrhuncu slave kada je iznenađeno nestao. Sada, evo ga u vidu ruševine od čoveka u najgorem burdelju Kineske četvrti... a ne zna više ni ko je, ni šta je. Od svega, seća se samo da je bio lekar i zahteva da ga zovu Dok...«

— Neko nasledstvo? — upita barmen.

— Molim?

— Pitam da nije neko nasledstvo u pitanju kada tražiš Doka. Ako je istina da je pun love, neko se sigurno zanima za njegovu sudbinu.

— Tako nešto — osmehnu se ninda. — Šta on pije?

— Uvek najbolje — isceri se barmen. »Džek Danijels«. Samo jednom sam pokušao da mu podvalim drugi viski, nije uspelo. Šteta!

— Onda mi daj jednu flašu — Leslie gurnu novac preko tezge.

— To neće upaliti, ortak. Mnogi su pokušali da ga ispu-

mpaju dok je pijan, ali još nikom nije uspjelo...

— Možda meni hoće — osmehnu se ninda prihvatajući punu flašu.

Čovek na drugoj strani šanka pogleda ga mutnim očima kada je stavio flašu pred njega.

— Ko si ti?

— Hoću da govorim s tobom, Dok. Ova flaša je za tebe.

— Govori — koščati, mršavi prsti sklopiše se oko grlića, milujući ga kao nekada vrat lepe žene.

— Ne ovde. Kod mene u kolima.

— Aha... dobro...

Sa flašom u ruci, pijanac istetura na vrata. Leslie ga je morao pridržavati sve dok nije sa uzdahom pao u sedište »ševroleta«.

— Šta 'oćeš?

Veoma spretno, Pitmen je već otvarao flašu sa viskijem.

— Doktor Pitmen?

Oči pijanca ostadoše mutne. Slegao je ramenima i nagnuo flašom.

»Amnezija, očigledno«, pomisli ninda. »Profesor Reston sva kako zna sve što treba znati o tome... pitam se samo da li je pri tom računao i na mogućnost da će neko pokušati da

izvuče iz Pitmena istinu pod hipnozom...«

Otupeo od alkohola, mozak doktora Pitmena potčinio se volji ninde gotovo odmah. Koncentrisan na ono što želi da dozna, Leslie postavi desetak kratkih, jezgrovitih pitanja na koje je pijanac odgovorio monotonim glasom.

Kada je kratka seansa bila završena, ninda je još nekoliko trenutaka posmatrao lice čoveka pred sobom, a onda se naže i dotače mu ruku.

— Probudite se, doktore — reče tiho. — Možete ići...

Kao da se u međuvremenu ništa nije dogodilo, pijanac otvori oči, dobaci jedan ravnodušan pogled Leslieju i istetura na ulicu. Dragocena flaša bila mu je u zagrljaju i on je svakih desetak koraka zastajao da se osveži kojim gutljajem iz nje.

Melodični signal radio-telefona prenu nindu iz misli. On dohvati mikrofon.

— Slušam te, Pite!

— Miler je stigao na aerodrom i odmah uzeo kartu za sledeći avion.

— Je li? Kuda putuje naš prijatelj?

— Na jedno divno mesto — uzdahnu Pit. — Ali ti neću reći kuda sve dok mi ne obe-

ćoš da ćeš me ovoga puta povesti sa sobom!

— Do đavola, nije potrebno da ti obećavam. Već smo se dogovorili da letiš sa mnom, zar ne?

— Samo da te proverim, ortak, samo da te proverim! Kako ti se dopada Akapulko?

— Svejedno mi je. Pod uslovom da i Florinda krene tamo sa Sumiko...

— Nije ti se više javljala?

— Ne. Nisam ni očekivao, bila je veoma jasna kada sam prihvatio njenu ponudu da je ostavim na miru u zamenu za život Sumiko. Vratice je kada posao sa rezervnim delovima bude okončan, ni sekundu ranije.

— I ti joj veruješ?

— Naravno da joj ne verujem, ali je Miler sada jedini način da nekako dođemo do nje.

— Znači li to da i ja uzmem dve karte do Akapulka?

— Ne znači, Pite. Na šalteru »Pan Ama« naći ćeš dokumenta za »lir džet« iznajmljen na tvoje ime. Budi spreman sa njim, poletećemo čim stignem na aerodrom. U redu.

— Odlično! Možemo čak stići pre njega do Akapulka, a? Avion kojim leti zadržava se u El Pasu i Puebli.

— A mi samo jednom, i to u Hermosilju. Budi spreman, ja već krećem!

Svega sat pošto je ovaj razgovor bio završen, vitki mali avion podigao se sa jedne od pomoćnih pista međunarodnog aerodroma u San Francisku i ustremio u pravcu juga, ne pri drživajući se koridora propisanog za let prema Akapulku. Tabasko Pit u principu nije voleo da poštuje propise, a ovoga puta pravac kojim je leteo imao je i tu prednost da je za gotovo stotinu milja skraćivao put do aerodroma u Hermosilju gde će ponovo napuniti rezervoare gorivom.

Na sedištu pored njega ninda je mirno spavao, plaćajući danak naporima nekoliko poslednjih dana. Pit zavrte glavom.

»Gotovo je neverovatno šta je sve taj čovek u stanju da učini«, pomisli. »A sada, kada ima još i jedan motiv više, brigu za Sumiko... ne nipošto ne bih hteo da budem na mestu lepe Florinde Gej! A još ako je doista tačno ono što je doznao do tog pijanog hirurga, onda...«

Mnogo kasnije ninda otvori oči i osmehnu se prijatelju. Kroz prozor aviona koji je leteo na visini od svega četiri

hiljade stopa, videla se velika reka u širokoj dolini između planina.

— Konsepsion? — upita. — Dobro smo napredovali, Pite. Kako stojimo sa gorivom?

— Dovoljno da sletimo u Hermosiljo. Možda čak i da od-
rulamo do cisterne, ali ništa više od toga — isceri se Tabasko.

— Ni službeniku koji mi je iznajmio avion nije se dopala ideja da do Hermosilja letim bez spuštanja. Morao sam položiti dvostruki iznos osiguranja. Za svaki slučaj, mogli smo sleteti i u Nogalesu, ali bi nam to oduzelo gotovo pola sata.

— Ništa ne brini, ortak, u sigurnim si rukama. Zar ne znaš da te vozi glavom Tabasko Pit, pilot koji prezire takve sitnice kao što su gorivo i utvrđeni vazdušni koridori.

Sletanje u Hermosilju prošlo je bez naročitih uzbuđenja, ako se ne računa galama kojom je Tabasko Pit pokušao da na tera na žurbu aerodromske službenike koji su mirno dremali na toplom meksičkom suncu. Daleko efikasniji od galame, međutim, pokazao se smotak zelenih novčanica, tako da se avion ponovo vinuo u vazduh svega tridesetak minuta pošto

su njihovi točkovi prvi put do takli pistu aerodroma.

— Još četiri, četiri i po sata do Akapulka — isceri se Pit. — Možeš nastaviti da spavaš, Les.

— Možemo zameniti mesta ako želiš da se odmoriš...

— A ne! Nipošto! Želim da budeš u najboljoj formi kada jednom stignemo tamo. Naša ljupka crnokosa devojčica bar toliko zaslužuje, a?

— Svakako, Pite. Ne brini, s njom će biti sve u redu. Florinda Gej vrlo dobro zna da će prevrnuti i nebo i zemlju da je pronađem ako se Sumiko nešto dogodi...

Četiri sata kasnije, ninda se ponovo probudi, svež i odmoran i potpuno spreman da iz svog tela ponovo izvuče maksimum u trenutku kada to bude potrebno. Duboko pod njima video se okean koji je svojim penom, kao bisernom ogrlicom, obavijao zelenu obalu duž koje se pružao ljupki novi grad od luksuznih hotela.

Čak i u ovo doba godine, aerodrom u Akapulku bio je veoma živo mesto, ali je to dvojici prijatelja i odgovaralo, jer su želeli da što manje ljudi vidi njihova lica pre nego što obave sve potrebne formalnosti u aerodromskoj zgradi.

— Hajde, Pite! — reče ninda kada su konačno izašli iz službenih prostorija.

— Kuda, do đavola? Taj avion neće stići još čitav sat, čuo si onog tipa na šalteru? Imamo vremena za po jedno pivo, a?

— Možda. I ne zaboravi da ide na tvoj račun. Duguješ mi tačno sto galona, ortak!

— To je bio poslednji put da se s tobom kladim — gundao je Pit, sledeći prijatelja prema taoletu u dnu hola. — Šta sada smerаш?

— Da ti izmenim lice, šta drugo! Kako ti se dopada da za promenu budeš malo Meksikanac?

— Sa ovom plavom kosom? Ti si lud!

— Samo napred. Ili možda želiš da se opkladiš da neću uspeti?

Pola sata kasnije, kada su izašli iz svoje kabine, da su nekim slučajem želeli ponovo da zatraže svoj avion, imali bi mnogo problema sa pasoškom kontrolom, jer njihov opis više ni izdaleka nije odgovarao onome na fotografijama. Obučeni u svetlu odeću mornara sa neke od luksuznih jahti, Ta basko Pit, sa kosom obojenom u crno i mnogo kraćom nego obično i maslinastim licem koje su krasili divni meksikanski

brkovi, pažljivo je koračao pri državajući za lakat starca koji je morao biti visok pre nego što su mu godine povile stas. Duga, seda kosa i puna brada iste boje savršeno su menjale lik ninde, naviklog da svaku svoju masku dovede do savršenstva.

— Pazi na moju torbu — reče Lesli slabashnim, staračkim glasom. — Može mi uskoro trebati...

— Šta kažeš?

— Pogledaj onaj sivi »rols-rojs« koji upravo dolazi na parking.

— Prokletstvo, kako znaš da je u njemu... ah... Haragei, je li?

— Da. Florinda Gej je u tim kolima, Pite. Znam to sigurno kao što znam da si ti ovog časa pored mene. Dodi, stacu ovde iza stuba, a ti proveriti da li su spremna kola koja smo iznajmili i u kakvom su stanju.

Nekoliko trenutaka siva kola stajala su na parking, a onda se prednja vrata otvoriše i na njima se pojavi krupan čovek u odelu neupadljive elegancije. Bez obzira na to, njegov stvarni poziv odavao je sumnjičavi pogled kojim je prešao po okolini i ruka nagneta nad džep sakoa.

Zatvorivši pažljivo vrata za sobom, on sa cigaretom u ustima uđe u aerodromsku zgradu i progura se do velikog ekrana koji je pokazivao tačno vreme dolaska aviona u Akapulko. Vratio se hitrim korakom do ulaza i mahnu rukom.

Tabasko Pit se stvori pored ninde.

— Kola su u redu — reče.

— I kladim se da će ti se dopasti: beli »porše«. Nemaju ništa brže od toga.

— U redu. Povedi me onda polako prema parkingu. Polako, čoveče. Zaboravljaš da imam devedeset godina!

Bili su na polovini parkinga obasjanog suncem kada telohranitelj s poštovanjem otvori vrata »rols-rojsa«.

Duge noge žene u belim, uskim pantalonama, za njima široka bluza cvetnog desena. Crne noćare, veliki sombrero.

— Uh! — procedi Pit nastojeći da ne gleda u tom pravcu. — Uh!

— Zaveži, momče! — proštenja starac pored njega. — Zaveži, ili ću ti za kaznu odrediti da provedeš noć sa tom damom, znaš!

*
* *

Ponekad se upitam otkuda

ljudima koji se bave zločinom toliko ukusa — šaputao je Tabasko Pit dok je sa nindom iz daleka osmatrao vilu na obali malog zatona, obasjanog poslednjim zracima sunca. — Pogledaj samo to mesto... pravi raj!

— To je nova generacija zločinaca, Pite — odvrati Leslie koji je već davno zbacio svoju masku starca. — Obrazovani, izuzetno inteligentni, savršenih manira, nimalo nalik revolverašima koji su u svoje vreme vladali podzemljem. Kladim se da umetnički predmeti koji se nalaze u toj vili vrede bar dve-tri stotine hiljada dolara, ako ne i više.

— Svejedno! — promumla Tabasko. — Razbojnička jazbina ostaje razbojnička jazbina, do đavola!

— Ovo nije obična jazbina. Video si ogradu i stražare sa psima koji patroliraju unao-kolo?

— Video — uzdahnu Pit. — Ali se ne brinem zbog toga. Ti ćeš već naći neki način da upadneš unutra.

— Možda — lice ninde bilo je ozbiljno. — Problem je u tome što ga još nisam našao. Hajdemo malo dalje niz obalu. Možda je prilaz sa mora lošije čuvan...

Iz skrovišta među gustim tropskim rastinjem ninda je dugo posmatrao zamišljenu liniju koja je zatvarala ulaz u zaton i kratki drveni mol uz koji se njihalala nevelika jahta skladnih linija.

— Može, a? — šapnu Pit.

— Ne može. Po dnu zatona postavljena je ograda koja doseže gotovo do površine.

— Zar ona ne može da se pređe?

— Florinda Gej nije naivna, Pite. Ograda je svakako načičkana alarmnim uređajima koji će odati svakog ko pokuša da je pređe. Ipak, nekakav prolaz mora postojati, inače ta jahta nikada ne bi mogla da isplovi. Hmm... izgleda da ću na kraju ipak morati da se pokvasim...

— A ja?

— Ti ne.

— Opet rezerva, je li? — uzdahnu Pit. — Čoveče, shvataš li ti da u čitavoj ovoj gužvi ja već danima nikoga nisam čak ni udario!

— Dobićeš priliku za to. Tvom posao je diverzija na ulazu u vilu. Želim da na neko vreme privučeš pažnju čuvara na tu stranu kako bi meni olakšao ulaz na zadnja vrata. U redu?

— To mi se već više sviđa — isceri se Pit, napinjući mišiće. — Samo reci šta da učinim? Da dignem kapiju u vazduh, a?

— Ne, ništa tako grubo. Ovdoga puta bićemo malo suptilniji. Video si onu kutiju spakovanu na dnu torbe?

— Aha. Šta je to, neki novi trik?

— Da. Sumiko ga je konstruisala. Uređaj koji će garantovano dovesti do ludila svu elektroniku u krugu od pedeset jardi. Kompjuteri, televizori, video-uređaji šta god hoćeš...

— I alarmni uređaji?

— I alarmni uređaji — osmehnu se ninda. — Posle toga, kada proceniš da sam ja već u zgradi, možeš se povući i pripremiti kola za bekstvo.

— Bekstvo? Misliš da će nas neko goniti?

— Nadam se da neće. Ali, nikad se ne zna, zar ne?

— Tačno. Sunce samo što nije zašlo. Kada krećemo, or-tak?

— Kada se potpuno smrači. Srećom, vila je zaklonjena bregovima sa obe strane zatona, tako da će ovde biti mračno ranije nego na drugim mestima duž obale. Dodaj mi torbu.

— Kostim?

— Kompletna oprema ninde.

Vreme je da naši tajanstveni protivnici konačno shvate ko im je sve vreme bio protivnik!

Zadovoljno se cereći, Tabasko Pit je posmatrao kako njegov prijatelj na nago telo navlači kostim od guste crne svile, čvrsto pripijen uz kožu tako da ocrta svaki mišić. Na noge je Leslie navukao obuću od crne kože tanke kao papir, na ruke iste takve rukavice. Po tajnim pregradama širokog kožnog opasača pažljivo je poređao sve ono što spada u arsenal jednog ninde, da bi konačno preko glave navukao kapuljaču sa dva uska proreza za oči.

Umesto za pojas, korice sa mačem ovoga puta pričvrstio je na leđa, ali tako da mu drška katana bude nadohvat ruke.

— Gotovo — reče Pit zadovoljno. — Stavio si mač tu da ti ne smeta u plivanju, a?

— Tako je. Ovo je uređaj o kojem sam ti govorio, Pite. Ima samo jedan prekidač sa dva položaja, vrlo jednostavno. Kada je uključen, deluje odmah.

— Prava stvar za momke koji pojma nemaju o elektronici — progundala Tabasko pažljivo prihvatajući neveliku kutiju od

tvrde plastike. — Kada startujemo?

— Za tačno pola sata. Odgovara?

— Odgovara. Srećno, ortak! I pazi na malu, važi...

— Svakako, Pite...

Sam u svom skrovištu među zelenilom, ninda se udobno smesti, opuštajući mišiće i pribirajući u svom telu snagu za koju neki tvrde da je zapravo energija koju posebno obučeni čovek može da prisvoji iz okolnog prostora. To je možda i tačno, jer ponekad ninde čine dela za koja snaga običnog ljudskog tela jednostavno nije dovoljna...

U trenutku kada su tople zvezde na nebu počele da se ogledaju u mirnoj vodi okeana, on se uspravi, ispunjavajući pluća vazduhom. Pit će uskoro krenuti na svoj zadatak; on sam za to vreme mora stići do podvodne prepreke u zatonu i pokušati da je savlada ne privlačeći pažnju na sebe.

Skliznuo je u vodu bešumno, kao senka, ne uznemirivši njenu površinu. Plivao je uz samu obalu, gotovo dodirujući rukama dno, a nad vodom su mu bile samo nozdrve prekrivene crnom svilom.

Zastao je u senci obale, svega nekoliko jardi od mesta gde

je podvodna prepreka počinjala. Tamna površina vode bila je mirna, ne otkrivajući ono što se nalazilo u njenoj dubini.

Udahnuvši duboko, on zaroni sa široko otvorenim očima. Ono malo svetlosti koja je dopirala sa površine bilo je dovoljno njegovim izvežbanim očima da otkrije visoku čeličnu rešetku čiji su vrhovi bili oštri kao igle, preteći da razderu trbuh svakoj morskoj životinji koja bi pokušala da pređe preko nje.

Da, prolaz je bio tu, dovoljno širok da propusti jahtu.

I dovoljno dobro zaštićen čvrstim lancem da bi efikasno sprečio prolaz svakom ko bi pokušao da ga iskoristi.

Izronivši do površine on se okreće na leđa tako da mu nad vodom budu samo usta. Razmišljao je dišući duboko i obogaćujući krv kiseonikom.

Duž rešetke jasno je video kutije sa alarmnim uređajima. Oni se ovde nalaze na samoj granici dometa sprave koju će Pit za koji trenutak uključiti. Međutim, čak i ako oni sami ne budu ometani, u kontrolnom centru zgrade biće toliko zbrke i galame da su izgledi da on neopaženo pređe ogradu veoma veliki.

Pa čak i ako ga opaze, do đavola! Katana je na svom mestu... prvi ko mu se ispreči na putu neće dobro proći...

Sada!

Zamahnuvši i rukama i nogama, telo ninđe poput delfina izlete nad površinu vode i opisa dug luk, ostavljajući na bezbednom rastojanju ispod sebe oštre vrhove rešetke. Ponovo je bešumno uronio na drugoj strani, promenivši smer pod vodom.

Ako ga je neki od skrivenih čuvara opazio, iako je haragei tvrdio suprotno, onda ga neće ugledati tamo gde očekuje da ponovo izroni.

Tišina. Površina vode bila je mirna, nijedan glas, nijedan pucaj, ne poremeti tišinu malog zatona...

Da li je moguće da je prolaz sa mora odista tako loše čuvan da...

Ne!

Dve mračne senke, dva crna trougla bešumno zaparaše površinom okeana. U istom trenutku haragei u podsvesti ninđe počeo da otkucava svoje upozorenje.

Opasnost... opasnost... opasnost...

Florinda Gej imala je čuvara u svom zatonu. Čuvar koji nikada ne spavaju i kojima

neće promaći nijedan pokret u vodi...

Dve ogromne tihookeanske ajkule ustremile su se prema čoveku koji je brzinom misli procenjivao svoje izgleda da do kopna dospe pre njih.

Ne, dve nemani bile su u svom elementu, elementu u kojem je on, bez obzira na veštinu, samo uljez...

Bez žurbe, desna ruka ninde izvuče iz korica sečivo katana, pazeći da ono ovoga puta ne zablista na površini okeana.

Biće ovo jedna od najtežih borbi koju je ikada vodio. Obračun bez milosti koji će obojiti površinu zatona svežom krvlju...

Krvlju ajkula?

Ili krvlju ninde?

*
* *

Duboko udahnuvši, ninda zaroni sve dok mu noge ne dotaknuše peščano dno plitkog zatona. Na svetlijoj površini vode jasno su se ocrtavale dve senke koje su hitale prema njemu, žureći da se što pre dočepaju željenog zalogaja.

»Grešite«. pomisli ninda čvršće stežući dršku svog oružja. »Suviše ste gladne i suviše sigurne u sebe, moje zubate pri-

jateljice. Jednu od vas to će stajati života... za koji trenutak...«

Dve nemani gotovo se sudariše u pokušaju da što pre dočepaju plen pred sobom. Odbacivši se nogama od dna, ninda ispruži ruku, probijajući se kao tane ka površini.

Oštrica skliznu duž glatkih krljušti, ne zadajući ranu. Obrćući se na leđa, bliža ajkula za dlaku promaši njegovu ispruženu nogu.

Svaka od zveri zapliva u suprotnom pravcu, po krugu koji će ih dovesti do plena. Plivajući u mestu, ninda je procenjivao brzinu njihovog kretanja, s mukom izdvajajući senke ajkula u podvodnoj tami.

Desno! Da!

Ovoga puta bio je strpljiviji nego maločas. Sačekavši da se ajkula obrne na leđa, već sigurna da je šćepala svoj plen, on zari vrh katana u meki, nezaštićeni trbuh. Iskoristivši silinu s kojom je zver u naletu povukla mač, ruku i čitavo njegovo telo, on se skupi u loptu i tako izbeže napad sa druge strane.

Gusta krv zamuti vodu, dižući se prema površini. Vukući ispalu utrobu za sobom, zver slepo produži prema rešetki sudarivši se s njom tako

snažno da je ninda osetio potres kroz vodu čitavih dvadeset stopa dalje.

»Polovina posla je gotova«, pomisli, pokušavajući da u vodi zamućenoj krvlju otkrije položaj druge ajkule. »Nadam se da niko neće primetiti šta se zbiva u zatonu i dočekati me sa uperenom puškom, jer moram izroniti da udahnem za najviše dva-tri minuta...«

Izluđena mirisom krvi koji se naglo širio po zatonu, druga ajkula slepo jurnu prema čoveku koji je mirno čekao sa uperenim mačem.

U tami oba udaraca promašise; izbegavši razjapljene čeljusti ninda se nađe na putu repa koji ga pogodi strahovitom snagom, odbacujući ga ka površini. Oštre krljušti, kao sto tinu kratkih noževa, rasparaše nogavicu kostima i osetljivu kožu butine pod njom.

Stežući zube, sa plućima koja su pretila da prsnu, ninda se još jednom obrte pod vodom, hvatajući dršku katana obema rukama. Bio je svestan da ima snage i vremena za još samo jedan udarac, a onda...

Senku koja je poletela prema njemu više je naslutio nego što je video. Zgrčio je i oporužio noge, uklanjajući se sa

puta telu nalik zahuktalom torpedu.

Vrh katana ovoga puta pogodio je svoj cilj, osetljivo mesto na trbuhu. Ali ne i na mesto koje će doneti brzu smrt.

Ajkule teško umiru, veoma teško. Mnogo teže nego ljudi...

Ipak, nekoliko sekundi predaha. Nindi se već mutilo u glavi kada je svom silinom izbio na površinu, više i ne mareći da li će ga neko primetiti.

Samo jedan dug gutljaj vazduha i ništa više. Ovako, sa glavom iznad površine, ajkula može dohvatiti njegove noge isto onako lako kao što pas dohvata kobasice okačene po užetu...

Stiže! Razjapljenih usta, razbesnela zver, podivljala od bola i mirisa krvi...

Ne mareći što se nalazi pod vodom, ninda otvori usta da ispusti na njih krik besa. U udarac oštrim sečivom uneo je svu svoju snagu i — ko zna — snagu prirodnih elemenata koji su ga okruživali...

Užasnom snagom vrh kataka se kroz sićušni otvor zari u lobanju do mozga zveri. Savijajući se kao luk, ona zamalo ne istrže mač iz ruke čoveka.

Ali je to bio njen poslednji napor. Kovitlajući krvavu vodu oko sebe repom koji se još

refleksno trzao, telo ajkule lagano počeo da klizi prema dnu.

Sa bezgraničnim olakšanjem ninda pomoli usta nad površinu, ulažući mnogo napora da diše nečujno kako ne bi odao svoj položaj eventualnom osmatraču na obali.

Sa nekoliko zamaha povukao se u senku drvenog mola i potražio oslonac uz jedan od stubova. Svud unaokolo još uvek je vladala tišina.

Ili ne...

Škripa vrata koja je neko žurno otvorio. Koraci dvojice ljudi koji, ne bez oklevanja, žure u tamu koja možda krije opasnost.

Stežući šakom povređeno mesto na butini, ninda se povuče dublje u mrak.

Koraci po daskama nad njegovom glavom. Mlaz svetlosti koji pipa površinu vode.

— Manteli je šasav — reče neko gnevno, promuklim glasom. — Niko ovuda nije mogao ući...

— Ali alarmni uređaji...

— Pa šta sa alarmnim uređajima? Sav taj krš nekih desetak minuta ponašao se kao da čitava armija pokušava da prodre u vilu, a niko nije video čak ni senku, do đavola! Hajde, idemo natrag...

— Sačekaj...

— Šta, do đavola? Šta da sa čekam?

— Tamo... na površini...

— Čini ti se, to... Hej, boga mu!

— Tako je! Krv...

Jedan od ljudi nad glavom ninde suvo se nasmeja.

— Neko je stvarno pokušao da se uvuče... pa naše devojčice su sada valjda zadovoljne večerom, a, Dink?

— Aha... Hmm, pitam se ko bi to mogao biti?

Ponovo grub, promukao smeh. Koraci dvojice ljudi udaljiše se u pravcu vile.

— Ma ko da je bio — dopre glas do ninde — ne zavidim mu na takvoj smrti... Uh, najezim se kad pomislim na sve one zube...

Vrata se sa treskom zatvoriše i na obali ponovo zavlada tišina. I dalje osluškujući, ninda čvrsto steže oko butine ko mad crne svile izvučen ispod kostima.

To nije bio naš najpogodniji zavoj, ali će na neko vreme poslužiti, naročito sada kada je za nekoliko minuta mirovanja delovanjem na svoj autonomni nervni sistem upotrebio jedan od trikova indijskih jogija i potpuno zaustavio krvarenje.

Izvukavši se iz vode, on na nekoliko trenutaka zastade u zaklonu keja, čekajući da se voda slije sa glatke svile njegovog kostima, a onda kao senka skliznu u pravcu zgrade, koristeći svaki zaklon na tom kratkom putu.

Šta sada?

Kao i obično, prizemlje će pripadati telohraniteljima, kao dodatna prepreka za sve koji silom pokušavaju da uđu u vilu. Možda će proći kroz ova vrata neprimećen, ali svakako ne može stići do stepenica koje vode na sprat.

Prema tome...

Bez ijednog šuma, gipki prsti potražiše nekoliko sitnih čeličnih predmeta u pregradama opasača. Nalik kandžama mačke, oni se lako uklopiše u proreze načinjene na obući i rukavicama. Oprezno, kao da ga opipava, ninda zari kandže na desnoj ruci u zid vile.

Tri minuta kasnije, i dalje bez ijednog šuma, bio je na visini prvog sprata, između dva prozora. Onaj desno od njega bio je poluotvoren, njegovi kapci rašireni.

Napevši sva svoja čula on ispita prostoriju iza tog prozora. Bila je prazna.

Osluškujući fini šum sitnog maltera koji je curio niz zid

iz otvora načinjenih kandžama, on se pomeri do prozora i lako prebaci preko njegove ivice u mračnu prostoriju.

Bilo je dovoljno nekoliko sekundi da se kandže vrate na svoje mesto pod opasačem; za to vreme njegove oštre oči ispitivale su svaki detalj raskošno uređene spavaće sobe.

Ovde se još dugo ništa neće događati, znao je. A ono što se događa u ovom trenutku, odvija se svakako u salonu, prostoriji na drugom kraju vile, tamo odakle je dopirala prigušena uzbudljiva muzika, slična onoj koja se koristi u lokalima sa strip-tizom.

Približivši se vratima, ninda prisloni uho na njih. Užurbani koraci koji prolaze tamo i amo, miris toplog jela sa egzotičnim začinima.

Hodnik je bio pun posluge. Da li će se ona povući kada večera jednom bude servirana?

S obzirom na ono što je znao o navikama Florinde Gej, u salonu, ili trpezariji, odigraće se još ponešto osim večere. Nešto uzbudljivo, sudeći po muzici.

To nije prizor za posluhu, sem jednog ili dvoje odabranih.

Oslonjen o zid, ninda je strpljivo čekao svoj trenutak,

osluškujući šumove u zgradi koji su mu sa savršenom tačnošću prenosili sve što se zbivalo unutar njenih zidova...

Uskoro. Još najviše deset ili petnaest minuta...

A onda će krenuti, sa mačem u ruci i mržnjom u srcu!

*
* *

— Hajde, gotovo! — zapovedi neko oštro, na svega nekoliko stopa od vrata. — Svi dole, do đavola!

Neko drugi prigušeno se nasmija.

Ista ona dva glasa koje je maločas čuo na obali. Dobro, sad bar zna da ima posla sa naoružanim profesionalcima...

— Da, naša lepa dama ima čudne ukuse... znaš šta spremaju za večeras?

— Pojma nemam... ali znam da će biti dobro. Soni mi je pričao kako je bilo prošli put... Čoveče, takvo nešto nema ni u porno-filmovima!

— Vidiš, ja znam. Gospođa je našla četiri momka i lično im izmerila onu stvar, ha-ha-ha!

— Za sebe?

— Ma ne... za onu malu Japanku koju su doveli iz Fris-

ka. Biće zabavno kad njih četvorica navale na nju. Video si je, izgleda kao kakva lutkica, mada je ja ne bih isterao iz mog kreveta!

U tami, ninda steže zube. S naporom se uzdržao da ne probije drvo vrata i sa golim mačem skoči na tu dvojicu propalica.

— Šteta što mi to ne možemo da gledamo — uzdahnu drugi čovek. — Ali Manteli je šašav tip. Ako nekog od nas uhvati da samo viri kroz onaj otvor u susednoj prostoriji, taj je gotov!

Prvi napad gneva je prošao i ninda lagano izvuče katana iz korica. Sada, kada se gnev pretvorio u hladnu odlučnost, on može krenuti u napad.

Ruka u crnoj rukavici obrte kvaku i širom otvori vrata.

Iz razjapljenih usta čoveka koji je gledao pravo u njega ispade cigareta.

— Dirk! — reče stisnutim grlom. — Di...

Opisavši kratak luk, oštrica katana blesnu na svetlosti i kao giljotina se sruči na glavu nesrećnog čoveka. Glatko razdvojena uzduž, lobanja se otvori prosipajući krv i sivkastu masu mozga po skupocenom tepihu.

Drugi čovek, okrenut leđima nindi, nije stigao ni da od voji pogled od užasnog prizora pred sobom kada je udarac stigao i njega. Iskosa i odozgo, nanet svom snagom nakupljenog gneva, pao je takvom silinom da je prepolovio trup žrtve ukoso, od vrata do ispod suprotnog pazuha.

Dva tupa treska koje je tepih prigušio. Prekoračivši mrtva tela, sa isukanim mačem sa kojeg je još kapala krv, ninda produži hodnikom.

Muzika se sada čula mnogo bolje. A s njom i glasovi ljudi koji glasno brbljaju posle dobrog obeda.

Oči u prorezima maske zaustaviše se na jednim vratima. Susedna prostorija, rekao je onaj čovek maločas...

Odgurnuvši vrata, ninda upade u odaju uređenu kao radna soba poslovnog čoveka. Začudo, glasovi i muzika ovde su se čuli mnogo bolje nego u hodniku...

Ogledalo...

Ne, to nije bilo ogledalo, već prozor kroz koji se moglo videti u susednu prostoriju. Ogledalo se nalazilo na drugoj strani zida...

Sto postavljen za četvoro. Za Florindu Gej i debelog Milera. I dva krupna čoveka grubih

lica kojima je zajedničko bilo jedino to što je svaki od njih za pojasom imao veliki pištolj u futroli.

»Uže društvo«, »dakle«, pomisli ninda. »Dobro, vrlo dobro... ni ta dvojica neće biti problem... Ali, gde je Sumiko«?

Pomerivši se u stranu, Lesli u drugom delu salona otkri niski podijum, zaklonjen gotovo sasvim prozirnom zavesom. U mraku iza njega naslućivao je pokrete, ali ne dovoljno dobro da bi razabrao ko je tamo.

»Program još nije počeo«, pomisli sa prezirom. »Utoliko bolje... to je prilika da se na sceni pojavi ličnost koju niko od njih ne očekuje...«

Kao da sluša njegov unutrašnji monolog, Florinda Gej, u tesno pripijenog svilenom halji ni koja joj je potpuno otkrivala ramena, zvučno se nasmeja nečemu što je rekao jedan od one dvojice grubih lica i pljesnu rukama.

Na taj znak, svetlo nad podijumom se upali, ali prozirna zavesa ostade na svom mestu.

Četiri krupna čoveka pojaviše se, vukući za sobom devojku koja se bez glasa opirala. Zavesa skliznu u stranu.

I protiv svoje volje, ninda se morao diviti lepoti mišića-

vih tela četvorice mladića. Opkolili su potpuno Sumiko, a on da se iznenada razmakli, vukući za sobom otrgnute komade spavaćice od neke lake prozirne materije.

— Ah! — reče neko od posmatrača. Očigledno se divio lepoti njenog tela.

— Hajde, momci! — veselo reče Florinda Gej. — Učinite to toj maloj žutoj kučki! Kladim se da već drhti od želje da oseti ono što imate među nogama!

Pod crnom maskom, usne ni nđe raširiše se u osmeh. Lepa Florinda grdno se varala ako je mislila da će ta četiri grmalja tako lako izaći na kraj sa krhkom devojkom...

Šireći ruke, jedan od njih pođe prema devojci. Na usnama mu je igrao osmeh, ali su mu oči svetlele od pritajene želje da se dočepa tog lepog, negovanog tela.

Kao u plesu, Sumiko se podiže na prste leve noge, šireći ruke da bi održala ravnotežu. Precizan udarac desnom nogom pogodi napadača među noge i on glasno kriknu, padajući na pod.

— Hej, hej! — reče Miler veselo. — Pa mala mačka ume i da ogrebe! Hajde, mala, navijam za tebe!

— Ona zna karate — prime ti jedan od dvojice telohranitelja. — Bojim se da će vaši momci loše proći, mađam...

— U svakom slučaju biće zabavno — osmehnu se Florinda Gej, prinoseći čašu usnama. — Hajde, vi ostali! Šta će kate, do đavola! Hoćete li je ili ne! Ili možda treba da pošaljem još trojicu snažnih momaka da srede jednu jedinu devojkicu?

Dogovorivši se pogledima, ali bez oduševljenja na licu, preostala trojica načiniše krug oko devojke koja ih je čekala, spremna da odgovori na svaki napad.

— Sad! — uzviknu jedan od njih, skaćući napred. — Drži je!

Pognuvši se, Sumiko načini piruetu na levoj nozi, šireći ruke kao vetrenjača. Taj udarac i zove se upravo tako i idealan je za odbranu od napadača koji dolaze sa svih strana.

Nijedan od tri udarca koje je zadala nije bio naročito težak, ali je na trenutak zaustavio trojicu ljudi. Brzinom zvečanke, Sumiko ispruži ruku sa stisnutom pesnicom, zadajući bolan udarac u pleksus najbližem čoveku.

Smešno zakrkljavši, on se složi na pod kraj svog partnera

koji se još previjao, škrgućući zubima. Sumiko načini fintu na jednu stranu, zadade udarac na drugu, ali su preostala dvojica bili mnogo oprezniji i ukloniše joj se sa puta hitrim skokovima.

— Bravo! — pljeskao je Miller. — Bravo, devojko!

— Zaveži, ti glupa nemačka mešino sa pivom! — reče Florinda ledenim glasom. — Manteli, prekini ovo! Veži tu kučku i ukloni mi je sa očiju!

Visoki muškarac grubog lica se osmehnu posmatrajući telo devojke.

— Pretpostavljam da nemate ništa protiv, madam, da ja učinim ono što ta četvorica nesposobnjakovića nisu mogli?

— Ti? Uostalom, zašto da ne. Ali ne ovde, Manteli! Vodi je u svoju sobu.

Skrećući pogled sa prizora pred sobom, ninda pažljivije oslušnu šta se zbiva u hodniku. Užurbani koraci, prigušeni glasovi, ali glasovi u kojima se oseća strah.

Znao je šta se dogodilo: neko je naleteo na unakažena tela dvojice telohranitelja...

U dva skoka približio se vratima, u pravi čas da čuje kako neko protrčava pored njih.

Lupa na susednim vratima.

— Ko je to, do đavola! — glas Florinde Gej, — Nisam li rekla da... Nešto se dogodilo, Galovej?

Osmehnuvši se pod maskom, ninda otvori svoja vrata. U desnoj ruci bio mu je spreman šuriken.

Kratak zamah, karakterističan zvižduk čelika koji reže vazduh. Pogođen u potiljak, čovek koji se naginjao nad dva mrtva tela, bez glasa se prevrte i sruči na tepih već mokr od krvi.

Ninda se okrete susednim vratima. Čovek koji je stajao na njima govorio je uzbuđeno, boreći se sa dahom.

— Dirk i Veber, madam... Oni... neko ih je ubio! Tu... u hodniku... sav hodnik je pun krvi!

— Šta?! Šta to govoriš, čoveče?

— Ubijeni su, madam. Potpuno presečeni nečim, kao... kao...

Tresak stakla sa naglo prevrnutog stola. Osmehnuvši se još jednom, ninda stupi korak bliže. Sada je gotovo mogao dotaći čoveka na vratima.

— Eldridž! — vrisnu Florinda Gej. — To je on! Provalio je ovamo! Manteli, okupi ljude! Ne smemo mu dozvoliti da dođe do ove prostorije, jer...

Prilika u crnom pojavi se na vratima iza leđa čoveka koji se tresao čitavim telom. Vrisnuvši, Florinda Gej zakloni usta rukom.

— Ovde sam, Florinda — do pre ispod maske malo prigušen glas Leslija Eldridža. — I Manteli ti više ne može pomoći... niti iko drugi!

*
* *

I Manteli i njegov pomoćnik, drugi revolveraš, reagovali su gotovo fantastičnom brzinom. Da je trepnuo u trenutku kada su potegli svoje revolve, ninda ne bi imao vremena da se ukloni sa putanje metaka koji su zasuli vrata olovnim vesnicima smrti.

Odskočivši u stranu, ninda na trenutak potraži zaklon iza dovratka. Ali samo na trenutak; šuriken izbačen sa smrtonosnom preciznošću pogodi Mantelijevo pomagalo u vrat, zarivajući se u njega sa dva svoja kraka.

Pogođen sa najmanje šest metaka, čovek koji je zbunjeno ostao na vratima, obrte se oko sebe i teško sruči na pod, koprcajući se kao zver uhvaćena u zamku. Preskočivši nje govo telo, ninda se stvori u sa-

lonu, izmičući se dugim korakom sa puta novom hicu iz Mantelijevo pištolja.

Vukući Milera za sobom, Florinda Gej uzmicala je prema zidu, slepo pipajući po njemu opruženom rukom. Lice joj je bilo blede, usne premazane ružom ličile su na krvavu ranu načinjenu vrhom koplja.

— Ne troši uzalud municiju, Manteli! — reče ninda mirno. — Ne možeš me pogoditi!

Jedan pogled pokazao mu je da je Sumiko na sigurnom, u zaklonu stuba koji je do malčas držao onu prozirnu zavesu. Četvorica nagih ljudi na gomili su ležali po podu, štiteći rukama glave.

Nepokretnog lica, Manteli je lagano podizao svoje oružje.

— Misliš? — reče. — A šta ako te pogodim?

— Pokušaj.

Treptaj u oku čoveka odade nindi trenutak u kojem će pritisnuti obarač; položaj cevi potpuno precizno je određivao putanju projektila.

Bio je dovoljan mali, jedva primetan pokret u stranu da ninda propusti metak pored sebe.

— Hoćeš li da pokušaš još jednom? — upita nemarno otresajući sa rukava prašinu sa zida kojom ga je metak zasuo.

Manteli obližnu suve usne. Na korak-dva od njega, Florinda i Miler stajali su uza zid, kao da žele da uđu u njega. Leva ruka žene još uvek je tražila nešto po glatkoj površini.

— Ne — reče telohranitelj spuštajući oružje. — Sada znam šta si ti...

— Je li? Trebalo ti je dugo da shvatiš.

— Ipak kraće nego nekima koji se ovde nalaze — grubo se zacereka Manteli pokazujući glavom prema paru pored sebe. — Da sam to ranije znao...

— Ne bi ti pomoglo, Manteli. Znaš da samo ninda može ubiti drugog nindu... a ti to nisi. I nikada nećeš postati.

— Manteli! — vrisnu Florinda. — Šta to znači. Pucaj! Pucaj!

— Madam, ja... — Manteli okrete glavu prema ženi.

Ninda strpljivo sačeka da Manteli pomisli kako je njegov trik uspeo. U času kada se cev pištolja ponovo okrenula prema njemu, on zavitla šuriken.

Vrh oštrog kraka zariven u oko dopre do mozga. Kao da je udaren sekirom po glavi, Manteli se trže čitavim telom i lupi leđima o zid. Mrtve noge popustiše pod težinom tela

i on lagano skliznu na pod, šireći refleksno ruke.

U istom trenutku kada je šuriken zazujao kroz vazduh, Florinda Gej trijumfalno kriknu. Njeni prsti konačno su napipali skriveno dugme u zidu i otvorili joj tajni prolaz na čija se vrata naslanjala. Gurnuvši snažno Milera pred sobom, ona uskoči u mračni otvor; kamuflirana čelična ploča već je klizila natrag u svoje ležište.

Šuriken zavitlan rukom ninde delić sekunde prekasno, sa tupim treskom se odbi od ploče i pade nasred prostorije. Ninda načini korak napred, prema sve užem otvoru...

— Les! — vrisnu Sumiko.

Niko nikada neće doznati šta se zbivalo u glavama četvorice ljudi koji su istovremeno jurnuli na priliku u crnom, okrenutu leđima. Možda su bili postićeni zbog neuspeha sa Sumiko i željni da speru svoju krivicu pred okrutnom gospodaricom vile? Ili su na trenutak pomislili kako je čovek u crnom neoprezan i kako ga mnogo lakše mogu savladati nego što to na prvi pogled izgleda...

Kao munja, katana, blesnu na svetlosti, izvučen iz svojih korica. Digao se i spustio jednom, drugi, treći put, opisu-

jući kratke bleštave lukove u vazduhu.

Bez krika, gotovo bez šuma, četiri naga tela sručiše se na pod. Sumiko pokri lice rukama i okrete glavu, tresući se čitavim telom.

— Obuci nešto, devojčice — reče ninda nežnim glasom. — A onda nađi izlaz i potraži Pita van vile. U zgradi nije ostalo mnogo čuvara, neće ti biti teško da to izvedeš...

— A ti?

— Moja borba još nije završena... ona mi ne sme pobeći!

— Les, ona...

— Znam. Požuri, pre nego što se preostali čuvari snađu.

Okrenuvši leđa prizoru smrti u salonu, ninda potrča prema najbližem prozoru, vraćajući katana u korice. Iskočio je, i sada štiteći lice podignutim rukama i zgrčenim koljenima. Njegovo telo u dugom luku polete sa sprata.

Dočekavši se na noge kao na opruge, ninda načini kolut napred. U času kada su mu stopala po drugi put dotakla travnato tle, on je već trčao dalje, prema dvema prilikama pod čijim su koracima tutnjale daske na molu.

Negde na polovini puta do obale, Lesli naglo zastade i od

mahnu rukom, osluškujući urlanje snažnog motora jahte.

— Čemu žurba — reče tiho sam sebi. — Oni ne mogu daleko stići. Kladim se da je lepa Florinda u panici zaboravila rešetku na izlazu. Biće im potreban bar minut da je otključaju i otvore prolaz. A minut je za jednog nindu užasno mnogo vremena...

Produžio je dalje hitrim korakom, odmotavajući sa pojasa tanko uže načinjeno od niti crne svile. Kraj mola, voda se već penila kada se jahta ustremila prema izlazu iz zatona.

Motor ponovo zaurla dok je ljupki brodić klizio po uskom luku u pokušaju da izbegne sudar sa podvodnom preprekom. Klateći u ruci slobodni kraj užeta, opterećen olovnim tegom, ninda sačeka da se jahta zaustavi.

Kroz tutnjavu motora čuo se metalni zveket. Ninda zavitla uže.

Obavijajući se kao zmija oko ograde, uže se zateže u njegovim rukama. U istom trenutku zardala rešetka zaškripa, klizeći u stranu.

Ninda se odbaci nogam od tla i skoči u vodu. Nekoliko trenutaka uže je bilo opušteno dok je jahta tražila izlaz

kroz rešetku, a onda se naglo zateže.

»Samo juri, draga moja Florinda«, pomisli on, privlačeći uže sebi i namotavajući ga oko lakta leve ruke. »Više mi ne možeš umaći...«

Zaokrenuvši oko rta, jahta jurnu prema svetlostima Akapulka, ostavljajući za sobom trag od bele pene. Jedna figura u toj peni strpljivo je namotavala uže od svile, sve više smanjujući rastojanje do broda.

Namotavši uže do kraja, ninda se tiho izvuče na palubu mokru od pene. Pred sobom je video samo zdepastu Milerovu priliku za upravljačem jahte, što je značilo da je Florinda negde u kabini.

»Verovatno se sada oporavlja od straha uz čašicu«, pomisli sarkastično, primičući se bez šuma debelom Nemcu.

Ovome je neko šesto čulo verovatno odalo da mu je opasnost za leđima. Okrenuo se u času kada je lice prekriveno crnom maskom bilo na svega nekoliko palaca od njega.

Ninda sačeka da debeljko otvori usta, a onda ih pritisnu slobodnom šakom, sprečavajući ga da krikne. Kratki nož bez napora prodre kroz sloj sala i

mišiće da bi se zaustavio u srcu.

Spustivši teško telo pod svoje noge, ninda sigurnim pokretom zaustavi motor.

U iznenadnoj tišini jasno se čulo kako se voda još uvek peni za krmom jahte. Taj zvuk ličio je na šum sa kojim krv ističe iz prerezanog ljudskog grla...

— Miler? — dopre glas sa stepeništa koje je vodilo u kabinu. — Šta je to? Zašto si ugasio motor?

Ninda se bešumno približi stepenicama. Bosa, u razdrljenoj kućnoj haljini, Florinda Gej hitro ustrča i gotovo se sudari s njim kada joj se naglo isprečio na putu.

Žena glasno i prodorno vrišnu, odskočivši unazad. Stepennice joj se izmakoše pod nogama i ona se skotrlja do dna, ne prestajući da vrišti.

Lagano, sa užasnom sporošću, ninda počne da silazi.

— Ne! Neee! Ne prilazi mi! Ti si đavo... đavo!

— Nisam đavo, Florinda — dopre glas ispod maske. — Ja sam samo — ninda!

*
* *

Skočivši sa poda, vukući za sobom povređenu nogu, žena

utrča u kabinu.

Smešeći se, ninda vrhom isu kanog mača odgurnu zavesu na ulazu, pribijajući se uza zid. U tami blesnu plamen i revolverski hitac mu prozuja pored glave.

Spustivši mač, ninda je strpljivo čekao. Teško dišući, žena se približavala.

Kao u igri, ninda uze oružje iz ruke koja se pojavi iza zaves. Novi vrisak užasa.

Ušavši u kabinu, ninda potraži prekidač na zidu. Topla žućkasta svetlost preplavi raskošno uređeni prostor.

— Ovo je kraj, Florinda — reče on skidajući masku sa mokrog lica. — Spremi se da umreš...

Zaboravljajući na razdrljenu haljinu, žena se povukla u sam ugao kabine, oslanjajući se leđima o zidove.

— Ne smeš me ubiti — prošapta. — Ne smeš!

— Zašto?

— Ja... ja sam jedina koja ti još može reći kako ćeš uhvatiti Restona!

— Zaista? — ninda se glasno nasmeja.

— Da... shvatila sam da si ti i jači i mudriji od njega. Znam način kako ćeš lako doći do njega, veruj mi! A onda ću biti samo tvoja! I ti ćeš

imati moje telo, a ja tvoje. **Ovo** telo, Lesli... pogledaj ga dobro, ono će...

Naglo je ućutala kada je ugledala izraz gađenja na licu čoveka pred sobom.

— Ne želim tvoje telo, Florinda — reče on tiho. — I sada znam da ga nikada nisam odista ni želeo.

— Ali... zašto? Zašto?

— Tvoje telo odalo mi je istinu o tebi. Nešto mi se učinilo neobično još kada sam te prvi put video nagu. A onda, kada si iz vile izašla obučena kao muškarac, shvatio sam istinu.

— Istinu? Kakvu... ja...

— Bio sam uveren da me ne možeš prevariti i da će te odati ženstveni pokreti čak i ako se presvučeš u muškarca. Pogrešio sam; ti savršeno dobro znaš kako jedan muškarac hoda, Florinda...

— Ne! To nije istina! To...

— A posle toga — nastavljao je ninda nepokretnog lica — potražio sam ime hirurga koji je nestao otprilike u isto vreme kada i profesor Reston. Našao sam ga. Njegovo ime je Pitmen, Florinda!

— On laže! On je matori alkoholičar koji...

— Niko ne laže pod hipnozom, Florinda. Ni ti me nisi

lagala, samo što ja tada nisam umeo da otkrijem istinu u tvojim iskrenim odgovorima. Doktor Pitmen je načinio od tebe Florindu Gej, je li tako... profesore Reston?

Telo u uglu naglo se opusti, kao da je iznenada ostalo bez kičme. Pogled krupnih plavih očiju bio je rezigniran.

— Da, Eldridž... čestitam!

— Nema na čemu, Profesore. Ili Florinda, ako tako više voliš!

— Sada je to svejedno. Dopravi ono zbog čega si došao, Eldridž...

— Hoću, čim doznam još je dnu sitnicu: gde se nalazi ono što je ukradeno iz vojnih skladišta?

— Pod palubom ove jahte, spremno za isporuku. Uzećeš pare umesto mene, Eldridž.

— Možda. A možda i ne.

Mrtve takve stvari me ne interesuju, Restone...

Iskoračivši levom nogom napred, ninda munjevitom brzinom zari vrh mača pod dojku kojoj se do skora i sam toliko divio. Lice mu je bilo nepokretno dok je posmatrao kako nestaje boje na divnom licu žene koja je nekada bila muškarac...

Nekoliko minuta kasnije dva mrtva tela kliznuše u mračnu vodu okeana, ostavljajući tragove krvi za sobom.

Okrenuvši jahtu prema svetlostima Akapulke, ninda baci još jedan pogled iza sebe.

Crni trouglovi bešumno su špartali površinu vode. Ona se na tom mestu činila tamnijom nego obično, ali...

Ali su to možda bili i odblesci svetlećih reklama crvenih kao krv...

— KRAJ —

U martu Ninda 46

PAKLENI KVARTET

... Četiri imena blistala su na mračnom nebu, ispisana ogromnim vatrenim slovima. Ninda zavrte glavom, diveći se novom načinu primene stare kineske veštine, sada gotovo zaboravljene.

– Tvoja ideja? – upita.

Čovek oslonjen kraj njega na ogradu balkona klimnu glavom. Pogled mu je bio uperen u slova na nebu.

– Da. Najbolji način da shvate keko »pakleni kvartet« neće još dugo svirati svoju zločinačku melodiju. . .